

Kenan'ın nefret dolu gözleri birden keyifle ışıdıadı. "Sonunda seni yakaladım, iblis," diye homurdandı. "Sonun geldi artık."

OSMAN Aysu

melisa

KARTOPU

POLİSİYE

ALFA

KAR TOPU

Alfa Yayınları 2040
Edebiyat Polisiye 1
KARTOPU

Osman Aysu
1. Basım: Kasım 2009
ISBN: 978-603-106-166-5

Yayma ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk BayrakP
Yayın Yönetmeni ve Editör Rana Gürtuna
Pazarlama ve Satış Müdürü Vedat Bayrak
Kapak Tasarımı Gökhan Burhan

© 2009, ALFA Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd.
Şti.'ne aittir.

Yayınevinden yanlı İzin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz pe yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Tel; (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 53 34410 Cağaloğlu İstanbul, Turkey
Tel: (212) 511 53 03 - 513 87 51 - 512 30 46 Faks: (212) 519
33 00

www.alfakitap.com
info@alfakitap. com
1. İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM

Büyük siyah Mercedes Teşvikiye Caddesi'nden gelip tam Nişantaşı dört yol kavşağında sağa dönerek Vali Konağı Caddesi'ne saptı ve yokuş aşağı inmeye başladı. Poyracık Sokak'ın köşesine yaklaşırken tekrar sağa sapacağını gösteren ar-

ka sinyali yanıp sönmeye başladı. Kasketli, lacivert elbiseli makam şoförü yumuşak bir direksiyon hareketiyle 500 SEL'i her iki kaldırım kenarında park etmiş arabaların arasından hızla yokuş yukarı sürmeye devam etti.

Arabanın arkasında sık giyimli iki aklam oturuyordu. Biri elli yaş civarında, uzun boylu, açık beyaz tenli, çenesinde hafif kırılmış sakalı bulunan biriydi. Aralık ayının soğuk ve kasvetli bir gününde olmalarına rağmen gözlerinde koyu renkli güneş gözlüğü vardı. Suratı asıktı ve belirgin bir hüznün çehresini kaplamıştı. Yanındaki şişman yapılı fakat ondan daha genç görüneni oldukça endişeli bir ses tonuyla mırıldandı.

"Beyefendi, neredeyse geldik sayılır. Az sonra hastanede olacağız. Hâlâ bu ziyareti yapmak konusunda ısrarlı mısınız?"

Uzun boylu adamdan önce ses çıkmadı. Manikürlü parmaklarını uzatarak hafifçe düşmüş güneş gözlüğünü burnunun kemerine yerleştirdi. Sonra yanındaki bakmadan homurdandı.

"Verdiğim kararlardan döndüğümü ne zaman gördün, Ahmet?" dedi. Sesi tok, mütehakkim ve otoriter çıkmıştı. Öylesine kararlı bir ifade ile konuşmuştu ki, bir başka zaman ve şartlar altında olsa Ahmet kesinlikle ısrar etmezdi. Lâkin bu defa ziyaretin sakıncasını hatırlatmak zorunda hissetti kendisini. "Fakat, efendim..."

"Uzatma, Ahmet. Bu konuyu konuştuk."

Şişman adam susmak zorunda kaldı. Son anda da olsa, onu fikrinden caydıramayacağını gayet iyi biliyordu. Heyecandan ağzı kurumaya başlamıştı Ahmet'in. Sureta beş-on dakikalık bir hasta ziyareti olacaktı yapacakları, belki-o kadar bile sürmeyecekti. Ama son yirmi yılını patronunun yanında sadık bir bendegân olarak geçiren Ahmet bu kısacık sürenin bi-

le ne kadar tehlikelerle dolu olduğuna gayet iyi biliyordu. Susup arkasına yaslandı. Artık yapacağı fazla bir şey yoktu; tek umudu her şeyin yolunda gitmesi için dua etmekten ibaretti. Buncian sonra olacıklardan kendini sorumlu tutmak istemiyordu. Filhakika hastanede gereken bütün koruma tecibirlerini ayarlamıştı şimdicien. Hastanın yanında refakatçi olarak kalan adamı silahlıydı. Ayrıca bu ziyaret esnasında kapıdan girişlerinden itibaren silahlı beş adamı daha kendilerini korumak için içeride bekliyordu. Her türlü tedbiri almıştı. Fakat asıl tehlike hastanede saldırı değil, hastanın kendisiydi. Derin bir nefes almakla yetindi Ahmet.

Mercec^es, doğırvıca Amerikan Hastanesi'nin kapalı otoparkına inmişti. Şoför arabadan atlayarak hemen patronunun kapısını açtı. Ahmet cie kilosundan beklenmeyen bir hızla hemen öteki kapıdan fırlayarak uzun boylu adamın yanına koştu. Şoför arabayı otopark görevlilerinin yardımıyla çekerken ikisi kadara çıkan asansörlerin önünde beklemeye başlamışlardı.

Ahmet her türlü ihtimali hesaplamak zorunda olduğundan paltosunun ve ceketinin önünü açmış, vukuu muhtemel bir saldırıya karşı hızla silahına sarılmak için teyakkuza geçmişti. Düşmanın nereden ve ne zaman saldıracağı kesinlikle belli olmazdı. Gerçi otopark saldırı için pek elverişli bir mahal sayılmazdı ama bu ziyaretin, daha doğrusu karşılaşmanın

yapılmamasını isteyen bir yığın insan vardı. Ahmet hızla çevresine bakındı. Asansörün önü kalabalık sayılırdı. İlk bakışta hasta ziyaretine gelmiş iki-üç kişi ve sırtında beyaz üniformaları, ceplerinden sarkan stetoskoplarıyla doktor olduklarına hükmettiği iki adam bekliyordu. Bir de yaşlı bir kadınla hü-zünlü yüzlü genç bir kız mevcuttu asansörlerin kapısı önün-

de. Hepsı zararsız tiplere benziyordu.

Ahmet kaçamak bir bakışla patronunu da süzdü. Yüzündeki ifade her zamanki gibi anlaşılmazdı. Bu haliyle onu gören bir insan, ruhunda nasıl şiddetli fırtınaların estiğini kesinlikle tahmin edemezdi. Sanki hastanede nekahet devresini atlatan bir yakınıni ziyarete gelmiş gibi rahat ve sakin görünüyordu. Az sonra asansöre bindiler. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu.

Hastanın bulunduğu kata çıkıp kabinin kapıları açılınca Ahmet'in ilk gördüğü, tam karşı duvarın dibinde bekleyen adamlarından biriydi. Adamın yüzüne şöyle bir baktı, koruma o bakışın manasını derhal anlamış gibi başıyla belli belirsiz her şeyin yolunda olduğunu anlatan bir işaret yaptı. Ahmet zaten farklı bir şey beklemiyordu ama şimdi daha da rahatlamış olarak koridor boyunca ilerlemeye başladı. Hemşirelerin bulunduğu bankonun önünden geçerken güneş gözlüklü adam dikkat çekmemek ister gibi hızlanmıştı.

Gittikleri, koridorda son dan ikinci odaydı. Ahmet kapıyı açarak patronunun içeri girmesine yardımcı oldu. Ociada refakatçi olarak bekleyen kişi de adamlarından biriydi. Büyük patronu karşısında görünce zembereği fırlamış yay gibi yerinden kalktı, hemen ceketinin önünü ilikleyip saygı duruşuna geçti.

Güneş gözlüklü adam odaya girer girmez ilk defa heyecanını belli eden bir jestle bakışlarını yatağa çevirmiş ve derin bir uyku halinde olan genç aklamv süzmüştü. Adam sanki komadaymış gibi ağzı hafif açık, derin hırıltılar çıkararak uyuyordu. Burnuna oksijen hortumu takılmış, koluna da serum bağlanmıştı.

Yatağa yaklaşan patron tam başucunda durdu hastanın. Bakımlı elleriyle ağır ağır güneş gözlüğünü çıkardı, sonra biraz eğilerek derin uykudaki hastanın yüzünü incelemeye baş-

lattı. Yatağın öbür yanma yaklaşan Ahmet ise hastadan ziyade bakışlarını patronuna çevirmiş merakla yüzünde oluşan ifadeyi incelemeye çalışıyordu. Bu, çok önemli bir tespit anıydı.

Patronun suratı yine her zamanki ifadesiz hale dönüşmüştü. Ama bakışlarını hâlâ hasta adamın yüzünden ayırmamış-

tı. Ahmet bu defa başını yataktaki adama çevirdi. Onu ilk defa Şile açıklarında dalgaların sahile âdeta cansız olarak vurduğu sırada görmüştü. Yaklaşık on yedi ile yirmi saat azgın Karadeniz sularıyla boğuştuğunu tahmin ediyorlardı. Şimdilik bilinci yerinde değildi; gözleri devamlı kapalı, hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Yaşı takriben yirmi beşle otuz arasındaydı ya da otuzdan biraz fazla. Doktorlar hâlâ hayatta kalmak için verdiği mücadeleyi gençliğine ve aşırı sağlam bünyesine bağlıyorlardı zaten. Saçları kısacık kesilmişti ve alının sarışındı. Yüzüncie en az bir haftalık sakal vardı. Gözlerinin rengini ise şimdilik görmek mümkün değikti.

Ahmet patronunun manikürlü parmağını uzatıp gözkapaklarını kaldırmasını hayretle izledi. Açık mavi bir gözbebeği şuuru kaybı nedeniyle göz çukurunda istemsiz hareketlerle oynayıp her iki yana kayıyordu. Patron elini gözkapaklarından çekince Ahmet ciyanamayarak sordu.

"Tanıcınız mı, efendim? O mu?"

Patron güneş gözlüğünü yeniden takarken isteksiz bir şekilde mırıldandı. "Evet, o."

Bu tespit ve teşhise aslında sevinmeleri gerekirdi ama Ahmet içinde bir ürperti hissetti. Bu tespit yeni birtakım sıkıntıların başlangıcı olacaktı.

"Emriniz ne olacak, beyefendi? İşini tamamlayalım mı?" diye sordu.

Patron kısa bir an düşündü. "Doktorlar geleceği için ne diyorlar?" diye sordu.

"Henüz kesin bir şeyler söyleyemiyorlar ama biraz umudunuz var. Bildiğiniz gibi dört gün yoğun bakımda kalmış, sonra hayatı tehlikeyi adanmış ve servise alınmış. Ama kazanın hastada ne gibi arazlar bırakacağı konusunda konuşmanın henüz erken olduğunu beyan etmişler."

Uzun boylu adam bir süre daha düşündü ve sonra, "Hiç kendine gelmiş mi?" diye sordu.

Odadaki koruma çekinerek bu soruyu cevapladı. "Bu sabah bir-iki kere gözlerini açarak boş bakışlarla etrafına bakındı ama ardından yeniden uykuya daldı, efendim. Bence şuuru yerinde değil."

Patron sanki hu suali sana sormadım dercesine odadaki korumaya ters bakınca adamcağzı hemen susup bakışlarını

önüne indirdi. Ahmet yeniden devreye girdi.

"Emriniz ne olacak, beyefendi? Şayet tanıdıysanız bence işini hemen burada halledelim. Nasıl olsa sahte bir kimlikle yatırdık buraya. Bütün ön ödemeler nakit oldu. Aşağıda tan-zim edilen gir ^ ! elgelerinde de sahte isimler kullandık. Kim-se bir şey bulain;;3 ve bize erişemez. Bu delikanlı potansiyel tehlike ve serseri bir deniz mayını kadar da endişe verici. Emir verin, geçti ayak çekilince bizim Çingene gelsin ve işi-ni bitirsin. Uzun zamandır bu anı beklemiyor muyduk? Şim-di tam sırasıdır. Mübarek sanki dokuz canlı, üç kere elimiz-den kaçtı. Artık bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Uzun boylu adam parmağının ucuyla gözlüğünü yeniden itti. Bunu âdeta tik haline getirmişti. "Acele karar vermeye gerek yok, Ahmet," diye mırıldandı. "Onu niçin hastaneye kaldırdık ki? Konuşmasını sağlamak için, değil mi? İş sadece öldürmeye kalmış olsa, meseleyi Şile sahillerinde de bitirdik. Bana onun cansız bedeni değil, dirisi lazım. Biraz kafanı çalıştır.

"Yapmayın, beyefendi. Kendinizi ateşe atıyorsunuz. Deniz-deki vaka er veya geç hasımlarımız tarafından da duyulacaktır. O zaman hâlâ hayatta olduğu anlaşılacaktır. Bu riske girmeye hiç gerek olmadığı düşüncesindeyim. Bu konuda fikir yürütmek bana düşmez ama siz onu konuşturmaktan ziyade intikam almak için hayatta tutmak istiyorsunuz. Dostlarımız da bu fikrinize sıcak bakmayacaklardır."

Patron birkaç saniye daha düşündü.

içindeki nefreti bastırmakta zorlanıyordu ama yaşadığı ruh halini yegâne takdir edecek durumda olan Ahmet'in ısrarlarını da yabana atamazdı. Yataktaki adama son bir kere daha dönüp baktı. Bir şekilde nefretini bastırması gerektiğini o da biliyordu. "Tamam," diye mırıldandı sonunda. "Çingene bu akşam geç saatlerde gelsin ve işini bitirsin."

Ahmet nihayet derin bir nefes almıştı.

Bu iş bitmiş sayılırdı. "Siz merak buyurmayın," diye fısıldadı. "Çingene ile bizzat ben görüşeceğim ve gerekli talimatları vereceğim. Müsterih olun."

"Gidelim öyleyse," diye mırıldandı uzun boylu, gözlüklü adam ve paltosunun cebincien çıkardığı süet eldivenleri giyirken kapıya doğru yürüdü. Ahmet hemen peşindeydi. Refakat-

çi görevini üstlenen koruma ise patronuna saygı ile hemen atılmış ve hastane odasının kapısını açmaya davranmıştı. İki si odadan çıktılar, hastanın odasındaki koruma ise kollamakla görevli olduğu gencin nasıl olsa derin bir uykuda olduğuna güvenerek onların ardından kapıyı kapattıktan sonra gönül rahatlığıyla odanın içindeki tuvalete girdi.

İşte o an hiç beklenmedik bir olay oldu. Yataktaki hasta hafifçe kirpiklerini araladı. Başındaki nöbetçinin tuvalette olduğunu anlayınca sakalı uzamış yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Sonra hızla koluna bağlı serumdan damarına akışı sağlayan iğneyi büyük bir çabuklukla çekip çıkardı. Bir bakıma tıbbi konularda oldukça deneyimi vardı. Asıl sorun kamışına merbut sondayı çıkarmaktı. Bu, biraz zor ve acıtıcı olabiliirdi ama şu andan itibaren zamanla yarış halindeydi. Tuvaletteki herif çıkmadan o işi de halletmeliydi. Hemen hemen aynı anda tuvaletteki sifonun çekildiğini işitti.

2. istanbul

Cep telefonu çalışıyordu. Beyoğlu'nun üçüncü sınıf lokantalarından birinde birasını yudumlayan Çingene lakabıyla maruf Ali Horon, kulplu bardağını masanın üzerine bırakarak cebinden telefonunu çıkardı. "Evet?" dedi.

"Merhaba, Çingene. Ben, Ahmet."

"Buyurun, Ahmet Bey. Sizi dinliyorum."

"Bu akşam sana ihtiyacımız olacak. Beyefendinin bir isteği var."

"Beyefendinin isteğinin her zaman başımızın üstünde yeri vardır. Ne emrediyorlarsa ben ifaya amadeyim."

"Buna eminim. Bu gece ufak bir hesabı kapatmak zorundayız. İş senin için çok basit sayılır. Hastanede yarı koma ha-

9

linde yatan bir hastanın sonsuza kadar susturulması gerekiyor.

Ali Horon teklifi biraz yadırgamıştı.

"Koma halinde mi dediniz, Ahmet Bey? Böyle biri için gerçekten hana ihtiyaç mı duyuyorsunuz? Neden bileği güçlü adamlarınızdan biri bu işi yapmıyor?"

Ahmet şu an karşısındaki kiralık katile uzun boylu açıklama yapacak halde değildi. "Beyefendi bu işi senin yapmanı istedi," dedi.

"Şu halde sorun yok. Kenan Beyefendi'ye karşı her zaman boynumuz kıldan incedir. Ne emrederlerse o olur. "

"Şimdi kulağını iyi aç ve dinle. Meselenin çok iyi halledilmesini istiyorum. Tereyağından kıl çekercesine. Çok sessiz ve temiz."

"Yapmayın, Ahmet Bey, şimdiye kadar size verdiğim hangi hizmetten başınız ağrıdı ki?"

Telefon konuşması on dakika kadar sürmüştü, Ahmet istediği teferruatı defalarca anlatmıştı Çingene'ye. Telefon kapandığında Ali Horon'un koyu esmer cildi iyice gerildi. Öldüreceği kişilerin ne kimliği ne de mevkii zerrece ilgilendirmezdi onu. İş daima işti. Ama ilk defa bu kez garip bir meraka kapıldı. Kenan Sofuoğlu komadaki bir adamı öldürmeyi istiyordu. Biraz sabırlı olsa, hedef herhalde kendiliğinden ölecekti. Bu telaşın anlamı neydi?

Ama üzerinde fazla durmadı, meselenin o yanı kendisini ilgilendirmezdi. Bardağında kalan birayı sonuna kadar içti ve lokantadan çıktı. Saat henüz iki buçuk sulanydı, evine gidip biraz uyumayı tercih etti. Ahmet Bey saat tam 21.30'da has-

10
tanede olmasını istemişti. Oda numarasını hafızasına kaydetmişti. İhtiyaten hastanın adını da kendisine vermişti. Mehmet Özlü... Ama Çingene bu adın sahte olduğuna kendi adı gibi emindi. Ahmet yaş tahtaya basmayacak kadar tecrübeli bir adamdı, Kenan Sofuoğlu gibi birinin yanında yirmi yıl geçirmesi ancak bununla izah edilebilirdi.

Çukurcuma'da oturduğu eski evine girdiğinde oldukça rahattı. Hatta keyiflenmişti de, her zamanki gibi görevini kusursuz yerine getirdiğinde Kenan Beyefendi onu fazlasıyla mükâfatlandıracaktı, bundan hiç kuşkusu yoktu.

Buz gibi soğuktan sokak. Gerçi yağış yoktu ama kuru ayaz Çingene'yi çarpmıştı. Âdet edinmişti, işe çıktığı geceler görevini tamamlamadan önce yemek yemezdi. Görevin ifasından sonra gönül rahatlığıyla yenen yemeğin ve içilen iki duble rakının keyfi tartışılmazdı. Henüz yeterince zamanı vardı; yoldan çevirdiği taksiden Nişantaşı'nda indi.

Ali Horon her türlü silahı raharıkla kullanabilirdi. Ama bu geceki işi için ateşli silah kullanmasına gerek yoktu. Yanına boğma telini ve her türlü aksiliğe karşı da Beyrut işi oyma-

lı sustasını aldı. Belki onlara bile gereksinimi olmayacaktı. Komadaki hastanın işini rahatlıkla ağzına kapatıp bastıracağı bir yastıkla dahi halledebilirdi.

Zamanı doldurmak için alışveriş saaderindeki hızını ve kalabalığını kaybetmiş caddede avare avare dolaştı biraz. Vitrinlere bakındı. Bir süre Teşvikiye'ye doğru yürüdü, sonra tekrar

11

geri döndü. Hastaneye girmek için hâlâ vakti vardı, hatta bir ara Poyracık Sokak'taki nöbetçi bir eczanenin vitrinindeki reklam resimlerine ve ilaçlara dahi bakı. Tam dokuz buçuğa beş kala hastanenin kapısından içeri girdi. Huni gibi daraltılmış girişte iki üniformalı koruma görevlisi gelen ziyaretçileri kontrol ile vazifeliydi. Biri kadın, diğeri erkekti. Fakat gecenin bu saatinde ziyaretçi pek olmadığından aralarında koyu bir muhabbete dalmışlardı. Ahmet, Çingene'yi uyarmıştı, kontrol noktasında sadece ziyaretçilerin beraberinde getirdiği çantalar aranıyordu. Çingene elektronik kapıdan geçti, ufak bir bip sesi yükselmişti ama telefonlar da aynı sinyali verdiğiinden erkek olan koruma, 'yürüyün' der gihi bir işaret yapmıştı.

Ali Horon oldukça تنها sayılacak geniş giriş mekânını ağır ağır geçti. Bu hastaneye ilk geliştirdi ama Ahmet kendisine nereye gideceğini, hangi asansörleri kullanacağını uzun uzun tarif etmişti. Katlara çıkan asansörleri raharıikle buldu. Bundan sonrası kolaydı. Çıkacağı katın düğmesine bastı, tam kapı kapanıyordu ki, çiti pü bir hemşire aceleyle kabine adadı. Ufak, sevimli bir kızdı, hatta hafifçe gülümsedi Çingene'ye.

Ali Horon bu gülümsemeye karşılık vermekte tereddüt etti. Kızın medeni ve insani bir selamdı sadece, belki biraz da kendisini hastanenin personeli telakki etmesinden ziyaretçiye yapılmış tabii bir yaklaşımdı. Ama Çingene iş esnasında yüzünün haürlanmasından hiç hoşlanmazdı; mesleğinin gereği profesyonelce edinilmiş bir duygu, bir tedbirdi sadece. Ayrıca kendisine bu lakabın verilmesine neden olan teninin aşırı esmerliği hafızalarda kalmasına neden oluyordu. 'İnşallah aynı

12

kata çıkmayız,' diye geçirdi içinden. Neyse ki hemşire bir alt katın düğmesine basmıştı ve inerken de kaba davranışlı ziyaretçiye bir daha dönüp bakmadı.

Asansörden inince Kenan Sofuoğlu'nun adamlarından biriyle burun buruna geldi. Büyük Patron'un adamlarından çoğunu tanırdı, zira yanılmıyorsa bu geceki onun adına işlediği yedinci cinayet olacaktı. Haliyle bu zaman zarfında içlerinden bazılarıyla tanışmak, bazılarıyla da göz aşinalığı durumu hasıl olmuştu. Asansörün başındaki adam sadece göz kırpıp kendi-

si dışarı çıkarken o aceleyle boş kabine adamıydı. Çingene bunun ne anlama geldiğini de biliyordu. Cinayet saati yaklaşırken Patron'un adamları olay mahallini terke hazırlanıyorlardı. Az sonra hastanın yanındaki refakatçi de odadan çıkıp gidecekti. Çingene koridora bir göz attı. Hemşire deskinin arkasında üniformalı iki kız hani harıl çalışıyorlardı. Biri telefonla konuşurken, diğeri elindeki tepsiye ilaç yerleştirmekle meşguldü. Koridorun duvarlarında ziyaretçilerin aradıkları odayı kolay bulmaları için oda numaralarını okla gösteren ufak levhalar asılıydı. Çingene hemen yan taraftaki koridora sapacağını anladı ve herhşirelerin bulunduğu yerin önünden hızla geçti. İkisi de bu geç saatte gelen ziyaretçi ile ilgilenmemişlerdi.

Buraya kadar her şey rahat geçmişti. Odayı bulup kapıdan içeri girdiğinde korumayı hemen tanıdı. Onunla daha evvel de ünsiyeti olmuştu.

"Vay Süleyman!" dedi. "Sen de mi buradasın?"

Koruma bıkkın ve sıkılmış bir eda ile, "Merhaba, Çingene," diye fısıldadı. "Her şey yolunda mı?" Adamın çıkıp gitmek için can atağı belliydi.

13

"Yolunda tabii."

Sonra başını çevirip yatakta gözleri kapalı yatan gence baktı. "Bu mu?" diye sordu.

Süleyman sadece başını sallamakla yetinmişti.

"Tamam," diye mırıldandı Çingene. "Artık sen de gidebilirsin."

Koruma başka tek kelime etmeden odadan dışarıya fırlamıştı. O çıkınca Çingene elinde olmadan gülümsedi. Görünüşe bakılırsa bu meslek hayatının en kolay işi olacaktı. Kendinde olmayan bir hastayı öldürmekten daha kolay bir iş düşünemiyordu. En fazla beş dakika sonra kendisi de bu odayı, görevini yerine getirmiş bir insanın rahatlığı ile terk edebi-

lirdi. Belki de yaptığı en büyük hata o sırada koridorda yaklaşan bir hemşire olup olmadığını anlamak için kapıyı açıp dışarıya bir göz atması oldu.

Koridor bomboştu.

Ama bu ufak zaman diliminin kendisine pahalıya mal olacağını hiç düşünemedi. Adamın derin bir uykuda olduğunu ve yerinden asla kımıldayamayacağını, hatta odada olanları bile fark etmeyeceğini sanıyordu.

Koridorun boş olduğunu anlayıp geri döndüğünde kısa bir tereddüt yaşadı. Sustalısını veya boğma telini kullanmasının bir anlamı yoktu. Kuşkusuz onlarla daha çabuk neticeye varırdı ama hastanın başının altındaki yastığı ağzına kapayarak yapacağı bir cineme biraz daha vakit alsa da gözüne daha tabii bir ölüm gibi gözüksü. Hatta hafifçe gülümsedi, bu cinayeti hastane atmosferine daha uygun bir tarzda gerçekleştirecekti. Havasızlıktan ölüm... Hem kim bilir, belki doktorlar

14

bile bunun bir cinayet değil, tabii ölüm olduğunu düşünebilirlerdi. Böyle teknik konulara pek akli ermezdi, omuz s ilkti sonuncla. 'Ne derlerse elesinler,' diyt mırıldandı içinden, umrunda değildi. Onun tek isteğı işini bir an evvel tamamlayıp alışık olmadığı bu ortamdan uzaklaşmaktı. Yatağı yaklaştı, genç hastanın İnişinin altındaki yastığı almak için eğildiğı sırada birden irk ildi.

Masmavi bir çift göz nefretle kendisine bakıyordu.

Çingene boş bulundu bir an. Neler olduğunu kavrayamadı. O kısa süreç esnasında nereden savrulduğunu anlayamadığı bir yumruğun yüzünde patladığını hissetti. Yere devrilmışti Çingene. Olaylar yıldırım hızıyla cereyan ediyordu. Daha şaşkınlığını üzerinden atamamışti ki, mavi gözlü genç adamın hızla yataktan fırladığını ve üzerine adadığını gördü. Bir yandan kendini savunmaya çalışırken bir yandan da düşünüyordu. Yoksa bu Ahmet'in kendisine kurduğı bir tuzak mıydı? Ne de olsa onlar adına bir yığın cinayet işlemişti; bu işlerin sonu böyle tecelli ederdi. Büyük Patron belki de artık kendisi için tehlike teşkil ettiğini düşünüp ortadan kaldırılması için emir vermiş olabilirdi. Ama çabucak bu düşüncesinin yersiz ve anlamsız olduğunu kavradı. Hiç kimse profesyonel bir katile hastanede böyle bir tuzak hazırlamazdı. Uygun ve

tenha bir yerde pusuya ciüşürüp tek bir kurşunla işini bitirmeleri mümkünken böyle bir yol seçmeleri komikti. Ama nasıl oluyor da komada olduğunu iddia ettikleri bir hasta kora kor kendisiyle boğuşuyordu?

Şimcli bunu düşüncecek zaman değildi. Önce şu delikanlıyı haklaması gerekiyordu. Fakat kısa zamanda bunun düşün-

. 15 '!' ^ '!' ;, ' '

düğü kadar kolay olmadığını anladı. Delikanlı sıırım gibi güçlü ve kuvvetliydi. Çingene adam öldürme işinde ustaydı ve lâkin dövüşme sanatını bilmezdi. Yediği her yumruk nefesini ve gücünü biraz daha kesiyordu. Birkaç darbe daha alırsa çok geç

kalacağını anladı ve can havliyle elini montunun cebine atıp sustalısını çıkardı. Sustalmm düğmesine basarken yerinden fırlayan metalin tiz sesi ikisinin de kulaklarında yankılandı.

Mavi gözlü genç ani bir bıçak darbesine maruz kalmamak için geri çekildi. Çingene de hemen ayağa fırladı. O kadar berbat darbeler almıştı ki, bacakları titriyor, ayakta zor duruyordu. Dehşete kapılır gibi oldu. Şimdi roller değişmiş, avcıyken av durumuna düşmüştü. Şayet olanca gücünü kuUanamazsa bu delikanlı kendisini haklardı.

Çingene'nin en büyük meziyetlerinden biri soğukkanlı oluşuydu. Henüz kaybettiği bir şey yoktu. Elinde tuttuğu sustalıyı onun kadar mahir kullanan çok az insan tanımıştı hayatta ve şimdi sustalısı elindeydi. Bu sustalı şimdiye kadar kendini babayığit sanan kaç kişinin canına ot tıkamıştı. Artık avantaj kendisine geçmişti. Kötü yumruklar almıştı, lâkin hâlâ ayakta idi.

Odanın içinde birbirlerini kolluyorlardı. Mekân fazla geniş sayılmazdı. Usturuplu bir hamle yaparsa bıçağı karşısındakinin can alıcı bir noktasına saplayabilirdi. Kendine olan güvenini yeniden kazanmaya başlamıştı. Endişelendiği tek husus servis hemşirelerinden birinin her an odaya dalıvermesiydi. O zaman işler aksayacak, belki ikisini birden öldürmek zorunda kalacaktı. Hemşireyi feryat figân kapıcıları kaçırırsa durumu iyiden iyiye çatallaşırdı.

Mavi gözlü gençten bakışlarını ayırmıyordu, elindeki sustalıyı sağa sola gezdirirken. Hasta yatağından dipdiri fırlayan adam şimdi filmlerdeki gibi hafif yan dönmüş, bacaklarına belirli bir açı vererek yerinde zıplayıp duruyordu, tıpkı Uzakdoğu savunma savaşı uzmanları gibi. Çingene bir kere daha irkildi. Yoksa karşısındaki de bu işlerde profesyonel biri miydi? Bunu şimdiye kadar hiç aklına getirmemişti. Ama adamın tahmininden daha güçlü ve dirençli olduğu su götürmez bir hakikatti. Sustalıyı cebinden çıkarmasaydı, dövüşü kaybedeceğine aklı kesmişti Çingene'nin. Şimdi yapacağı tek iş bıçak kullanmaktaki maharetini sergilemekti.

Şaşırtıcı bir hamle yapû. Bu numarada çok ustaydı ve herkesi kandırırdı. Ama delikanlı numarayı yememiş ve kaçmasını istediği yöne gitmeyerek Çingene'de hayal kırıklığı yaratmıştı. O anda aydınlık odada karşısındaki hasmını yeterince net göremediğini hisseder gibi oldu. Biraz geç de olsa anladı nihayet; göz hizasına yediği bir yumruk orada epey arıza yapmış, şişen gözkapağı sarkarak gözünü kapatmıştı. Sol elini gö-

türüp yarasına dokundu. Ceviz büyüklüğünde bir şiş vardı orada. Hırısından ana avrat küfretti. Hayatı boyunca kimse onu bu hale sokamamıştı. Hasta yatağından fırlayan bir delikanlının bunu becermesi kanına dokundu.

Bu herifi lime lime edecek, her tarafını şişleyecekti.

Mavi gözlü gence bir daha nefretle baktı. Hâlâ karateçiler gibi yerinde sıçrayıp duruyordu ve işin tuhaf tarafı elindeki sustalıya rağmen ^klaşıyordu. Çingene son bir hamle daha yaptı. Bu defa benliğini kaplayan intikam hissi nedeniyle atağı dengesiz ve gelişigüzeldi. Bir an hasta adamın bacağının

havalandığını ve kafası hizasına kadar kalktığını gördü ve bu görebildiği son şey oldu. Adamın çıplak ayağı öyle sert bir şekilde kafasına isabet etmişti ki kendinden geçti ve yere serildi. Çingene bayılmıştı.

Mavi gözlü adam hu dövüşten galip çıkmıştı ama onun da her yanı titriyordu. Çingene'yi devirene kadar tüm enerjisini harcamıştı. Adamın arkasından yere yuvarlanmamak için yatağa tutundu, sonra da kenarına ilişmek zorunda kaldı. Daha

bir hafta evvel Karadeniz'in azgın sularında hayatta kalabilmek için on yedi saat mücadele vermişti. Yaşamayı bile mucizeydi.

Derin soluklar aldı.

Aslına bakılırsa, nerede, hangi hastanede olduğunu bile bilmiyor, sadece bazı tahminlerde bulunuyordu. Kenan Sofuoğlu ve Ahmet'in yaptığı ziyareti zar zor hatırlıyordu, zaten nefsini müdafaa içgüdüğü de o anda şekillenmeye başlamıştı.

Oturduğu yatağın kenarından güçlkle doğruldu. Hayatta kalmak için mümkün olduğu kadar hızla buradan uzaklaşmalıydı. Ama bunu nasıl gerçekleştirecekti? Önce kılık kıyafetine bir göz attı. Üstünde hastanenin verdiği mavi renkte bir üstlük vardı; sonda uygulaması yaptıklarından ayağında don bile yoktu. Ürperdi bir an. Buradan uzaklaşmalıydı, belki yerde yatan adamın işini başarıyla tamamlayamadığını gören başka iş bitiriciler de her an odaya dolabilirlerdi. Ne giysisi, ne parası ne de kimliği vardı üzerinde. Bu vaziyette değil sokağa, koridora bile çıkamazdı. Güçsüzlüğü de çabaydı.

Ama böyle durumlara ilk defa düşmüyordu. Bundan çok daha kötülerinden kurtulmayı başarmıştı. 'Kafanı çalıştır, ça-

18
reler ara' diye telkinlerde bulunmaya başladı kendine. Her şeyin bir çözümü bulunduğuna inanırdı ama insanlar bazen çözüme ulaşmak için de ağır bedel ödemek zorunda kalabilirlerdi. Şu anda halledilmesi gereken ilk sorun sokağa çıkacak giysileri ayarlamaktı.

Soluğunu ayarlamakta zorlanıyor, biraz da başı dönüyordu. Yerde baygın yatan adama tiksintiyle baktı. Tek şansı onun giysileriydi. Hiç vakit kaybetmedi, hemen yere çömelip adamı soymaya başladı. Kendinden çok daha kısa boyluydu bu adam. Ama şimdi bunu düşünecek halde ciecildi. Sırtındaki monda ekose yün gömleğini çıkardı. Sonra kemerini çözüp pantolonunu çıkardı. Asıl sorun ayakkabılarındaydı. Çingene'nin ayak numarası 42 filan olmalıydı.

Giyindikten sonra Ali Horon'un baygın bedenini odanın tuvaletine kadar sürükleyip klozetin üzerine oturttu. Düşmesi için de sırtını duvara dayadı. Daha şimdiden Çingene'nin mokasenleri ayağını vuruyordu. Montun cebinde bir şişkinlik vardı, bunun cüzdan olduğunu anlamıştı, keyifle sı-

rittı. Çıkarıp baktı, içinde en azından şimdilik kendisine yetecek kadar para vardı. Bu yaptığığın düpedüz gasp ve hırsızlık olduğunu biliyordu. Kişiliği buna müsaade etmezdi ama

Çingene denen adam da eyleminin kefareti ödemesiydi.

Oldukça komik ve dikkat çekici bir halde olduğunun farkındaydı. Ayaklarında çorap yoktu, pantolonunun boyu bileklerinin üstünde kalmıştı. Tabii en üstüne giydiği mont da bedenine oldukça ufak gelmişti. Lâkin bunları düşünecek zaman değildi şimdi. Usulca kapıyı araladı ve koridora baktı.

Derin bir sessizlik vardı koridorda.

19

Ama nerede ve hangi hastanede olduğunu anlamıştı şimdi. Bu hastaneyi iyi bilirdi. Nöbetçi hemşirelerin bulunduğu bankonun önünden geçerse dikkat çekmesi, hatta tanınması mümkündü. En iyi çare merdivenleri kullanmaktı. Firar start almıştı artık ve duramazdı.

Genç adam aralık gecesinin dondurucu soğuşunu titreyerek karşıladı. Tekneden Karadeniz'in soğuk sulanna adanmış andan bu yana ilk defa temiz hava ile ciğerlerini doldurdu. Kendini hür hissetmek harika bir duyguydu. Ama sokaklarda yürümeye başlayınca çaresizliğini bir kere daha acı acı fark etti. Asıl sorunu şimdi başlıyordu.

Gideceği hiçbir yer yoktu.

Tabii, Neslihan hariç... Fakat kız bunca zaman soma aea^ba onu nasıl karşılardı?

m

3. Londra

Covent Garden, Londra'nın tam ortasında açık hava cafeleri, sokak çalgıcıları, şık mağazalar ve pazar yerleriyle turisleri âdeta mıknatıs gibi çeken bir mahaldir. Bili Murray'in buluşma saati için henüz yeterince vakti vardı. Charing Cross metro istasyonunda indikten sonra Piazza'ya kadar yürümeye karar verdi. Yağışsız ve rüzgârsız bir hava vardı, zaman zaman

da güneş gri bulutların arasından yüzünü gösteriyordu.

Adımlarını sıklaştırdı. Londra'nın en eski pub'larından olan, hatta bazı bölümleri 1693'ten kalma Lamb and Flag'e girdi. Buluşacağı Dr. Cedric Chataway henüz gelmemişti, boş bir

masa bulup oturdu. Bir bardak bira istedi. Sonra cebinden çıkardığı Moskova'da basılan bir gazetenin ufak ilanlar sütunu-

21

11

nu açtı. İlanlardan birini kalemle daire içine almıştı. Birasını yudumlarken belki ellinci defa asık yüzle gazetedeki ilanı tekrar okudu.

Dr. Chataway on dakikalık bir gecikme ile gelmişti pub'a. Kısa boylu, tombul, beyaz sakallı, yaşını pek belli etmeyen fakat hareketli, dinamik bir adamdı. Başında kısa siperli, ekose bir şapka, sırtında 1930'lardan kalma kirli beyaz reglan, belden kemerli bir trençkot vardı. Boynuna da giyimini frapaştıran kırmızı bir yün atkı sarmıştı.

Masaya otururken, "Haberler kötü, değil mi Bili?" diye mırıldandı.

Bili Murray sessizce Rus gazetesini önüne doğru itti.

Doktor homurdandı. "Rusça bilmem ki. Ne yazıyor? Tercüme et."

"Telefonda söyledim ya, ' iyi pilav pişiren aşçı aranıyor' yazılı ilanda."

Chataway garip garip arkadaşına baktı. "Ne demek bu? Pilav da neyin nesi?" diye sordu.

"Senin anlayacağın Türk, Moskova'dan kaçmış. Pilav denen şey ünlü bir Türk yemeği ve adamımızın şifreli verdiği ilanda pilavdan kastı Fericlun Yalaz."

Doktor homurdandı. "Bu kadarını anladım tabii de, anlamadığım husus Rusların elinden nasıl kurtulduğu. Moskova'daki aclamımız ne diyor?"

"Onunla bağlarımız koptu. Hiç haber alamıyoruz."

"Lanet olsun!" diye homurdandı Chatavvay. "Ne yapacağız şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok, Doktor."

22

"Ama olmalı. Bu bağlantıyı sağlamakla sen görevliydin."

Bili Murray omuzlarını silkti. "Ben elimden geleni yaptım Doktor. Onu asıl kaçırın sizin grubunuz oldu. Ona yeterince anlayışlı davranmadınız."

Chataway ters ters Bill'e baktı. "Bu söylediğin iki sene önceydi. Olan oldu artık. Şimdi Mr. Yalaz'ı yeniden bulmak zo-

rundayız."

"Bence hiç ümitlenmeyin, Doktor. Onu iyi tanıdığımı sanıyorum. Artık Londra'ya dönmek isteyeceğine hiç ihtimal vermem."

Cedric Chatavvay birkaç saniye sessiz kalıp düşündü. Sonra sakın bir eda ile mırıldandı.

"Yanılıyor olabilirsin, Bili. Ne Amerikalılarla ne bizimle anlaşabildi, Ruslara ise ancak altı ay dayanabildi. Onu senin kadar ben de tanırım. Bir sene beraber çalıştım. Kendi ülkesinde bu işi yürütemez, teknolojik imkânlarla sahip değiller. Eninde sonunda ya bize gelecek ya da Amerika'ya dönecektir yeniden."

Murray sırtıttı. "Ama her şeyden önce bir yerde ortaya çıkması lâzım. Şu an kayıp ve nerede olduğu hakkınca en ufak bir bilgimiz yok."

"Bak, bu doğru. Önce izini bulmalı, nerede olduğunu tespit etmeliyiz. Sence nereye kaçmış olabilir?"

Bili birasından bir yudum alırken, "Belki kendi ülkesine gitmenin bir yolunu bulmuştur," diye mırıldandı. "Ne de olsa Rusya ülkesine çok yakın. İsterseniz MIö'dan yardım isteyin. Sizin kodamanlar Majestelerinin Gizli Servisi ile temas kurabilirler."

23-

i

Doktor hemen itiraz etti. "Hayır, hayır. Gizli Servisi bu işe karıştırmamanın anlamı yok. Mr. Yalaz işe istihbarat örgütünün karıştığını öğrenirse kesinkes gelmez buraya."

Bili sırtıttı. "Başka çareniz var mı?"

Chatavvay düşünceli bir tarzda homurdandı. "En azından önce kendi imkânlarımızı kullanmalıyız."

"Yapma, doktor. Bu işi denedik de ne oldu? Başarabildik mi? İki senedir peşindeyiz adamın."

"Benim bir fikrim var. Mr. Yalaz kayıp, bu bir vakıa, inkâr edemeyiz. Ama Rusya'yı terk ettiğini henüz kesin olarak bilmiyoruz. Bence ilk yapılacak iş Moskova'ya birini göndermek olmalı. Onu yakinen tanıyan birini. En azından orada bir araştırma yapıp adama ne olduğunu araştırmalıyız. Ya hâlâ oradaysa, ya bu Rusların bir oyunu ise? Olamaz mı?"

Murray itiraz etti. "Ruslar buna neden gerek duyacaklar ki?" diye sordu.

"Neden mi gerek duyacaklar? Gücenme Bili, pratik zekân güçlü, ama teorik zekân çok zayıf. Bir düşünsene, bu adamı bütün ileri teknoloji sahibi ülkeler elde etmek isteyeceklerdir. Ruslar da kendilerini güvenceye almak için adamın kaçtığı şa-yiasını ileri sürebilirler."

Bili bu düşünceye dudak bük müştü.

"İddian bana biraz saçma gibi geldi," dedi.

"Hiç de değil. Burada olsa ben de aynı taktiği kullanabilirdim. Müdür'le görüşeceğim ve hemen Rusya'ya gönderilecek bir adam ayarlayacağım."

"Sen bilirsin." Sonra doktorun anlamlı bir şekilde yüzüne baktığını görünce homurdandı. "Ne? Niye bakıyorsun bana öyle?"

24

"Anlamıyor musun. Bili? Onu ikimizden daha iyi tanıyan kimse var mı?"

Murray başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Yoo, Doktor, olmaz. Ben gidemem. Bu tehlikeli bir iş. Böyle bir macera için yaşım ilerlemiş sayılır. Ayrıca boşandığımı ve iki çocuğuma bakmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Fakat sen, mükemmel Rusça konuşursun."

"Olsun. Benim yerime başka birini bulun."

"İyi de, kimi?"

Bili birkaç dakika düşündü, sonra birden gözleri heyecanla parıldadı.

"Neden Evelyn Joyce'a teklif etmiyorsun?" diye mırıldandı.

"Evelyn mi?"

"Tabii ya. Unuttun mu, o kız Feridun Yalaz'a deli gibi âşıktı. Bence bu isteğini hiç düşünmeden kabul edecektir."

Doktor kısa bir tereddüt geçirdi. "Ama olanları biliyor-, sun," diye homurdandı. "Yalaz kızın aşkını geri çevirdi. Evelyn'in kabul edeceğini hiç sanmam."

"Sen yine de bir dene. Reddedeceğini sanmıyorum."

Cedric Chatavvay sustu. Aslında hiç de yabana atılır bir fikir değildi...

Dr, Chataway randevu verdiği Salisbury Pub'da Evelyn

Joyce'un tam zamanında kapıdan içeri girdiğini gördü. Evelyn gerçekten alımlı bir sarışındı. Uzun boylu, ince bedenseli ve her zaman bakımlı bir kadındı. Onun masaya doğru yürü-

25
rüyüşünü seyrederken Feridun Yalaz'ın neden bu kadını reddettiğini anlamakta zorlandı.

Doktor ayağa kalktı ve gayet kibar bir şekilde kadının elini sıktı. Evelyn iskemlesine otururken hafif şaşkınlık belirten bir ses tonuyla mırıldandı.

"Davetiniz beni cidden şaşırttı, Dr. Chataway. Sanırım önemli bir nedeni var."

Doktor hafifçe yutkundu. "Öyle sayılabilir Miss Joyce. İsterseniz hemen konuya girelim."

"Sevinirim," dedi güzel kadın.

"Aslında size gerek ülkemiz ve gerekse bilim adına ciddi bir teklifte bulunacağım."

Evelyn hiçbir şey anlamamanın şaşkınlığı ile gözlerini kırptırdı.

"Ülkemiz ve bilim adama mı? Bu ne olabilir ki? Ben sıradan bir sekreterim."

"Haklısınız. Ama bir zamanlar Mr. Feridun Yalaz'la ciddi bir ilişki içindeydiniz ve onunla evlenmeyi düşünüyordunuz, değil mi?"

Evelyn'in yüzü aniden sararıverdi. Gözleri kuşkuyla kısıldı. "Bu, geçmişte kalmış ve benim özel hayatımla ilgili bir konudur. Doktor. Söylediklerinizle ne ilgisi var?"

"Bir bakıma yakinen ilgili Miss Joyce."

"Kusura bakmayın ama hiçbir şey anlamıyorum."

Chataway beyaz sakallı çehresine endişeli bir hava verdi.

"Mr. Yalaz'la irtibatınız devam ediyor mu? Bunu bilmek istiyorum."

26 |

Sarışın kadın oturduğu yerde yavaş yavaş dikleşti. Doktor'un merakı onu rahatsız etmeye başlamıştı. Diğer yandan da Bölüm Başkanı'nın neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Tanıdığı kadarıyla Cedric Chataway maiyetinde çalışan personelin aşk hayatlarıyla fazla ilgilenmezdi. Ona gerçeği söylemeyi tercih etti.

"Hayır, irtibatımız devam etmiyor sayılır. Ondan en son

altı ay önce bir mektup almıştım, hepsi o kadar."

"Mektup, Moskova'dan mı gelmişti?"

"Evet," diye başını salladı Evelyn.

Doktor elini ceketinin yan cebine atıp ufak bir kâğıt parçası çıkardı. Önce kendisi zorlanarak okudu. "Armyanski Pereulük 27/5. Adres buydu, değil mi? Al, bir de sen bak. Rus alfabesiyle de yazılışı var kâğıtta." Sonra ufak kâğıdı genç kadına uzattı.

Evelyn adrese alélacele bir göz attıktan sonra fısıldadı. "Sa-

nırım adres doğru, şayet aklımda yanlış kalmadıysa. Artık sadede gelsenize Doktor, neler oluyor? Bu sorgu sual niye?"

Chataway arkasına yaslanıp sarışın kadını süzdü bir süre.

"Onu yeniden Londra'ya geri getirmek istiyoruz, Evelyn," dedi.

Genç kadın buruk bir şekilde gülümsedi. "Bunu becerebileceğinizi hiç sanmıyorum. Dr. Chataway. O artık buraya hiç dönmez."

"Dönmeli, Evelyn. Başka çaresi yok. O dâhi sayılacak bir bilim acJamı. Onun katkıları olmazsa projemizi asla gerçekleştiremeyeceğiz. Bu husus artık kesinleşti ve enstitümüz bu kararı verdi."

27

Genç kadın gülümsemeye devam eOî. *İyi de îxı katan nasıl uygulayacaksınız?"

"Senin vasıtanla Evelyn."

"Benim vasıtamla mı? Bir zamanlar yaşadığımız aşka güveniyorsanız, yanılıyorsunuz Doktor. O beni hiçbir zaman gerçek anlamda sevmeydi. Benim için döneceğini düşünmeniz hayal olur."

"Ya sen, Evelyn? Onu gerçekten sevdin mi?"

Genç kadın birkaç saniye duraladı. Gerçek hissiyatını belli etmemek için sustu.

"Sevdin, değil mi?" diye üsteledi Doktor.

Sarışın kadın başını önüne eğdi. "Evet, galiba sevdim.*

"Ya şimdi? Onu hâlâ seviyor musun?"

Evelyn rahatsız olmuştu. "Bu fazla özel bir sual Doktor.'Sile cevap vermek zorunda değilim."

"Biliyorum. Ama senin bilmediğin bir şey daha var."
f Genç kadın tiz bir sesle sordu. "Ne?"
"Dr. Feridun Yalaz bir haftadan beri kayıp."
Gözleri irileşen genç kadın titreyerek sordu. "Nasıl yani?"
' "İşte, bizim de öğrenmek istediğimiz husus bu. Mr. Yalaz'ın izini bulmalıyız."
Evelyn saf saf sormuştu. "Ben ne yapabilirim ki?"
Chataway sırtıttı. "Enstitümüz hesabına ama mensup olduğun birimi gizleyerek Moskova'ya gidip Dr. Yalaz'ı aramanı istiyoruz."
Evelyn hayretten dönsJcalmış şekilde, "Baı tnil" diye kekeledi... •, ,, ••_...! .v'^..^

28

4. Moskova

Moskova'nın Kıtay Gorod semtindeki Ivanovskaya Yokuşu denilen sakin bölgede beş kadı, sarı yontma taştan yapılmış bi-

nanın üzerinde asılı, rengi silik, metal levhada her ne kadar ilmi Araştırmalar Enstitüsü yazsa da, ne Moskovalılar ne de çevre sakinleri binada ne tür ilmi araştırmalar yapıldığına hiçbir zaman ilgi göstermemişler, hatta merak da duymamışlardı. Onlar için geleni gideni fazla olmayan sıradan bir yapıydı.

Oysa Mihail Lermontov, yani Enstitü-Müdürü o sabah küplere binmiş bir halde etrafa bağırıp çağırıyor, hırsını kimden alacağını bilemeyerek önüne gelene çatıyordu. Ana hedefi de Enstitü'de çalışan üç yabancı uyrukludan sorumlu müdür muavini Pyotr Buliçev'cii.

29

Müdür âdeta kükrüyordu. "Nasıl olur! Açıklamanızdan hiçbir şey anlamadım. Türk bilim adamını kim kaçırmış olabilir?"

Pyotr süklüm püklüm cevap verdi. "Polis bu işi Rus mafyasının yaptığını iddia ediyor, efendim."

"Saçmalıyorsun, Pyotr. Mafyanın bir bilim adamıyla ne ilişkisi olabilir? Bizim korumalarımız neredeydi o sırada?"

Muavin başını önüne eğerek üzgün bir edayla mırıldandı. "Türk, yakın gözetimimiz altındaydı. İlk üç ay şüphe uyandıracak hiçbir davranışta bulunm^adı. Kaldığı evde de yanma

koruma istemedi, efendim. Bunu siz de biliyorsunuz. Ona yeterince güvenmiştik."

"Bu mafya iddiası da neyin nesi?"

"Onu kaldığı evden zorla çıkarırlarken görtnüşler, Sayın Müdürüm."

"Kim görmüş?"

"Komşuları. Diğer dairelerde kalanlar."

"Şunu doğru dürüst anlatsana Pyotr. Kimi görmüşler?"

"Feridun Yalaz'ı zorla bindirdikleri arabanın içinde oturan Aleksandr Şalyapin'i. Komşular, gördüklerini polise yeminli ifadeleriyle bildirmişler."

Müdür bu ismi duyunca olduğu yere çakılıp kaldı. Aleksandr Şalyapin, Rus mafyasının en önemli ve en güçlü ismiydi. Devletin her kademesinde güçlü tanındıkları olduğu herkes tarafından biliniyordu.

"İnanmıyorum," diye fısıldadı. "Mafyanın onunla ne ilişkisi olabilir? Ondan ne isteyebilirler?"

Pyotr başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Bilemiyorum, efendim."

Mihail Lermontov arkasına yaslandı. Kasvetli odasındaki dağınık evraklar ve cilt cilt kalın bilimsel kitaplar arasında dalgın bakışlarını dolaştırdı. Aslında bu olaya fazla şaşırması gerekirdi. Biraz ince düşünülürse hiç de hayret edilecek bir yanı yoktu. Türk bilim adamı buraya kendi isteğiyle gelmemişti, kendisine ince bir komplo kurulmuş, âdeta burada çalışmaya zorlanmıştı. Çok zeki ve çalışkan olduğu da bir ger-

çektir. Üzerinde çalışılan projenin en ince detaylarına vâkıftı artık. Aslında dünya üzerindeki beş-altı memlekette bu proje üzerinde çalışmalar vardı, ama hiçbirin çözemediği, ülke bilgilerinin takılıp kaldığı ve bir türlü sonuca ulaşamadıkları noktalar da mevcuttu. Bu proje üzerinde on yıldan beri harıl harıl çalışmalar sürüyordu. Artık zamanımızda teknolojik casusluk had safhaya varmıştı, Amerikalılar ve İngilizler her ne kadar gizlilik sınırlarını zorlasalar da onların da eksiklikleri oluyordu. İşte, Feridun Yalaz tam bu sıralarda ortaya çıkmıştı. ABD'de Yale Üniversitesi'nden mezun olmuş, müthiş bir gençti. Amerikalılar daha mezun olur olmaz, onu söz konusu projede görevlendirmişlerdi. Ve Türk bir yıl içinde proje-

yi inanılmaz şekilde geliştiren bazı yeniliklere imza atmıştı.

Fakat Yalaz'm asıl macerası anlaşılabilir bir şekilde o tarihlerde başlamıştı. ABD'de sahip olduğu bütün imkânları tepe-
rek birden İngiltere'ye gitmişti. Mihail Lermontov şimdi bu
yer değişikliğinin kendi arzusuyla olmadığını düşünmeye baş-
lamıştı. İngilizlerin onu bir tür yalanlarla veya tehditlerle kan-
dırdıklarını düşünüyordu. Tıpkı kendilerinin de yaptığı gibi.
Ama hâlâ aklının almadığı husus Rus mafyasının bu işteki
rolüydü. Düşüncelere dalan Müdür, yardımcısının sesini du-
30

31

yunca silkelenip kendine geldi. "Sayın Lermontov," ciedi-
Pyotr. "Elimizde az da olsa bize ışık tutacak bazı şeyler var."

Mihail bön bön yardımcısına baktı. "Ne gibi şeyler?"

"Polis dün gece bilgi almak için bana başvurdu. Beni loj-
manda sorguya çektiler."

"Eee?"

"Evinin çalışma odasında Norveç Kraliyet Akademisi'n-
den gelme bazı davet mektupları bulundu."

Mihail'in şaşkınlığı daha da artmış gibiydi.

"Norveç mi dedin? Ama onların bu proje üzerinde
herhangi bir faaliyetleri yok ki?"

"Bunu bilemeyiz efendim. Norveç'i küçümsemeyin."

"Polis belgelere el koydu mu?"

"Evet, efendim."

"Peki sen nasıl gördün?"

"Olay yerine gelen ekipteki üç memur da başka dil bilmi-
yorlardı. Amblemlili kâğıtları görünce içlerinden biri, sen pro-
fesörsün, söyle bakalım burada ne yazıyor, diye sordu. Ben
de
tercüme ettim."

"Lanet olsun," diye homurdandı Mihail. "Amerikalılar ve
İngilizlerden sonra başımıza şimdi bir de Norveçliler mi çık-
tı?"

Pyotr bilgiççe başını salladı. "Hiç sanmam, efendim. Nor-
veçliler mafya vasıtasıyla bir bilim adamını asla kaçırmazlar.
Hele bizden... Bu işin altında başka bir iş var."

"Yakında kokusu çıkar. Nasıl olsa FSB de işe karışacak-

tır.

"Kuşkusuz, Müdür Bey."

32

"Bu işte asıl kaybeden biz olduk. Rusya'nın elindeki sırlar artık Bankların da eline geçmiş olacak. Projenin tamamlanmasına çok az kalmıştı."

"Haklısınız, efendim."

"Yalaz piç kurusunun tekiymiş. Bizim bilgilerimizi öğrendi ama kendi alanındaki bilgileri bize vermemek için ustaca oyaladı Enstitü'yü. Allah kahretsin."

r*.»«(9rt<A>*r>

Aleksandr Şalyapin bir doksanın üzerinde, çok iri yapılı bir adamdı. Hantal ve yavaş gibi görünmesine rağmen leopar kadar atik ve kobra kadar tehlikeliydi, italyan giyim modasını çok yakından takip etmesine karşın, modacıların ince ve zarif erkek bedenleri için yarattıkları giysileri giyince ortaya sakil görünümlü biri olarak çıkardı. Kaba yapısı doğuşandı; tabii buna insanlara davranış biçimi, kaba saba konuşma tarzı ve kısa zamanda kendisinin şiddet ve kaba kuvvete dayanan yükselişi ile ölçüsüz oranda kazandığı servet eklenince ortaya 1985 sonrasının en tehlikeli Rus mafya tipi çıkmıştı. Eğitimi hemen hemen hiç yoktu. Tipik bir Rus köylüsüydü ve Moskova'ya gelciğinde henüz on yedi yaşındaydı. Sosyal nitelikleri açısından gelişmemesine rağmen Tanrı yükselmesi için ona çok şans tanımış ve hatta Rusya'nın en güçlü insanların-
dan biri haline getirmişti. Gücü yalnızca Rusya'da değil, ilişki kurduğu tüm yabancı ülkelerde de geçerliydi.

Moskova'nın şu an en makbul gece kulübü North Star'da şampanyasını yudumlayıp Havana'daki dostları tarafından

33

devamlı gönderilen purosunu dişleri arasında çevirirken sahnedeki revü kızlarını seyrediyordu. Şov harikaydı. Bu gece kulübünün yüzde elli hissesine havadan ortak olmuş sayılırdı, hem de hiç para vermeden. Aksi halde binayı inşa eden, büyük masraflara kalkışan asıl sahibi hiçbir zaman açılış ruhsatı alamayacaktı, hem de kanuni her türlü formaliteyi yerine getirmesine rağmen.

Şalyapin acele adımlarla masaların arasından geçen başyardımcısının telaşlı halini görünce dikkatini revü kızların-

dan ayırarak ona çevirdi.

"Evet, İgor, ne var? Umarım gecemi berbat edecek bir haberle gelmemişsindir."

"Şey... Sayın Şalyapın... Sanırım kötü bir haberim var."

Yüz kılının üzerindeki İgor terli yüzünü cebinden çıkardığı kocaman bir mendille silerken vereceği haberin patronunda yaratacağı kızgınlığı rahatlıkla tahmin edebiliyordu.

"Uğursuz herif." cliye homurdandı Şalyapın. "Kötü haberleri hep neşeli anlarımda getirirsin."

İgor bu tarzilere ahşık ve patronunun bunları gerçek bir hiddet nedeniyle söylemediğini bilirdi. Yine de ihtiyatlı konuştu. "Postaladığımız Türk kaçmış."

Şalyapın yardımcısına kötü kötü baktı.

"Nereye kaçmış?"

"Buluşma noktasına yakın bir yerde denize adamayı başarmış. Bana iletilen bilgiye göre galiba Kefken denilen mevkie yakın bir yerde."

Şalyapın öfkeyle sordu. "Neresi orası?"

.34

"Kenan Sofuoğlu'nun adamlarıyla buluşulacak noktanın az gerisiymiş."

Şalyapın bu kez öfkeyle sordu. "Bana sonucu söyle, İgor. Malı dostuma teslim edemedik mi?"

"Üzgünüm, Patron. Türk'ün boğulduğunu sanıyor bizim adamlar. O sırada denizde azgın bir fırtına varmış. O dalgalarda kimsenin karaya varamayacağını söyleciiler."

"Denizde arama yapmamışlar mı bizim beceriksiz reziller?"

"Yapmışlar tabii. Ama bulamamışlar."

"Peki, dostumun adamlarıyla buluşma noktasında temas kurulmuş mu?"

"Evet, Sayın Şalyapın. Söz konusu şahsın denize atlamayı becerdiğini fakat fırtına nedeniyle muhtemelen boğulduğunu söylemişler,"

"Allah kahretsin! Şimdi sevgili dostuma ben ne cevap vereceğim? Rezil oldum."

İgor omuz silkti. "Bence üzülmeyin. Belki de onu bir dertten kurtardık. Herhalde o Türk'ü yaşatmayacaktı. Onun ya-

pacağını deniz yaptı."

"Bu aynı anlama gelmez, İgor. Şimdi dostuma borçlandım. Bilirsin, en nefret ettiğim şey borçlu kalmaktır. Seferden dönünce bizim şilebin kaptanını görmek istiyorum. Bu beceriksizliğinin bedelini mutlaka ödemeli."

"Emredersiniz," dedi İgor.

Aleksandr Şalyapin dişleri arasında sıkıştırdığı purosundan bir nefes daha çekti. Bu haber cidden keyfini kaçırmıştı. Ama hayat devam ediyordu. Bir yolunu bulup dostu Kenan

35

Sofuoğlu'nun gönlünü alırdı. Onların mesleğinde bazen ufak tefek iş kazaları olurdu. Sonra ilk defa düşündü; acaba Sofuoğlu'nun bir bilim adamıyla ne ilişkisi olabilirdi? Kendini tutamayarak gülümsedi. Yoksa Türkiye'de hiç bilmediği farklı yatırım alanları da mı vardı? Neyse, dedi içinden. Sahnedeki revü kızlarından soldan üçüncüsünü, kızıl saçlı olanını beğenmişti. Geceyi onunla noktalamaya karar verdi. Yudumladığı şampanya şimdi damağında sanki daha hoş bir lezzet bırakmıştı...

36

1^
1

5. istanbul

Mavi gözlü genç, kapıyı korkarak çaldı. Bu daireye en son ne zaman geldiğini bile anımsamakta zorlanıyordu. Neslihan'ın evini değiştirmiş olması dahi mümkündü, içinden Tanrı'ya yalvarırcasına dualar mırıldandı. Başka hiç şansı yoktu. Kız evde olmayabilirdi de.

Çekinerek bir kere daha zili çaldı. Kalbi gümbür gümbür atıyorclı. Dermansızlığı ise had safhadaydı. Bünyesinin bu kadar yorgunluğa nasıl kadandığına şaşıyordu. Herhalde yıllardır ağır sporlar yapmasının bunda rolü vardı.

Neclen sonra içerden yaklaşan ayak sesini duydu. Nihayet kapı açıldı ve eşikte Neslihan'ın yüzü gözüksü. Feridun bir an nefesi kesilerek kızı süzdü. Hayret, hiç değişmemişti. Uzun

37

"X

1""S

zaman önce bıraktığı kadar güzeldi Neslihan. Geçmiş bir an

film şeridi gibi gözlerinin önünde canlandı. Yüreğinde kesif bir burukluk hissetmişti,

Genç kadın biraz şaşkınlık, biraz merak ve biraz da kuşkuyla kapısının önünde gecenin bu saatinde beliren yabancıya bakıyordu. Gözlerini kırıştırdı önce. Onu tanımakta zorlanmıştı. Boğuk ve çatal çatal çıkan bir sesle, "Feridun?" diyebildi nihayet.

"Evet, benim."

"Bu halin ne? Seni tanıyamadım."

"Anlatılması uzun sürecek bir hikâye. İçeriye girebilir miyim?"

Genç kadın bir an durakladı. Bunca zaman sonra ve aralarında geçen tatsız olaylardan sonra onu evine hiçbir şey olmamış gibi kabul etmesi acıba ne kadar doğrudu? Herhalde çok

önemli bir şey olmasa Feridun buraya gelmezdi. Aynı anda o da geçmişlerinin burukluğunu hissetti içinde. Belki yapacağı en

doğm hareket kapıyı eski sevgilisinin yüzüne kapatmakn. O bu-

nu hak etmişti, ama yapamadı. Kökleşmiş, ruhunun derinliklerine işlemiş aşkını yıllardır unutamamış, söküp çıkaramamıştı içinden. Kapıyı ardına kadar açıp, "Geç," diye mırıldandı.

Feridun ürkererek içeri girdi. Neslihan'ın dairesinde fazla bir değişiklik yoktu. Aynı sıcak ve iç açıcı, vasat, insana rahatlık ve huzur hissi v^rgn eşyalar ve bir zamanlar deli gibi sevdiği kızın varlığıyla doldurduğu rahatlaücü ortam. Feridun'un ruhunu bir nedamet hissi kapladı. Buraya gelmeye hakkı yoktu. Bir süre etrafına bakındıktan sonra güçlükle fı-sıldadı.

38

"Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," diyebildi.

Ses çıkmamışa genç kadından. Hâlâ bu beklenmedik ziyaretin sebebini anlamaya çalışıyordu. Onu baştan aşağıya süzdükten sonra söyledi.

"Pek iyi görünmüyorsun?"

"Haklısın. Hastaneden kaçtım."

Bu cümle bile bazı şeyleri anlatmaya yeterliydi. Neslihan bir daha dikkatle onu süzdü.

"Hastalığın nedir? Ciddi bir şey mi?"

Feridun omuz silkti. "Pek sayılmaz. Uzun süre fırtınalı bir gecede Karadeniz'de yüzmek zorunda kaldım."

Kız alaycı bir şekilde gülümsedi. "Herhalde bunu spor sevdasına yapmadın, değil mi?"

"Hayır. Rusya'dan gelen bir şilepten hayatımı kurtarmak için denize adadım."

Neslihan'ın yüzündeki alaycı tebessüm kaybolmuştu. Ama tüm merakına karşın olayla ilgili bir şey sormamaya gayret etti. Onu asıl ilgilendiren konuyu sordu.

"Niye bana geldin?"

"Artık İstanbul'da gideceğim, yanına sığınacağım kimsem yok, senden başka. Sen her zaman iyi bir dostsundur. Aklıma sadece sen geldin. Şayet istemiyorsan hemen buradan gidebilirim."

"Nereye? Bir otele filan mı?"

Feridun dudak büktü. "Olabilir."

"Bu halde mi? Ne kadar komik görürdünC^nın farkında mısın? Seni hangi otel kabul eder ki?"

39

"Sorum o kadar da değil. Buralarda kalmayacağım ama ne kimliğim ne pasaportum ne de param var. Hepsini aldılar."

Neslihan kaşlarını çatarak sordu. "Kim aldı?"

"Rus mafyası."

"Ne işin var onlarla? Ne işler çeviriyordun Rusya'da? Seninle son karşılaşmamızda Amerika'da bir akademide iş bulunduğunu söylemiştin."

"Bu uzun zaman önceydi, Neslihan. O tarihten bu yana çok ilginç şeyler oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Ama neler yaptığını sormayacağım, zira beni artık ilgilendirmiyor."

"Haklısın. O zamandan bu yana sen ne yaptın? Hayatın da önemli değişiklikler oldu mu?"

Genç kadın terslendi. "O da seni ilgilendirmez." Ama hemen ardından sert tutumundan üzölmüş gibi homurdandı. "Hayır, olmadı. Eski hamam, eski tas. Hâlâ aynı şirkette çalışıyorum ama yükseldim, terfiler kazandım, müdür oldum."

"Senin adına sevinciim, Neslihan. Ya şey... yani evlilik filan."

Kız yeniden köpürdü. "Lanet olsun. İlk soracağın şey bu mu:

Feridun yeniden kekeleydi "Şayet evlenciiysen, seni zor durum-

da bırakmak istemem. Hemen çekip gidebilirim. Ne de oba..."

"Ne de olsa, ne? Eski âşığım olduğumu kocama açıklayamam diye mi çekmiyorsun?"

"Evli misin?"

"Allah kahretsin!" diye gürledi Neslihan. "Bunu çok istedim ama kimseyi sevedim senden sonra. Birkaç ufak ma-

40

ceram oldu ama sonunu getiremedim, beceremedim. Şimdi söyle bakalım, neden geldin bana lanet herif? Tam rayına oturttuğum hayattım yeniden allak bullak etmeye mi?"

Feridun'un içinde eski duyguları depreşmişti. Bütün güçsüzlüğüne rağmen ona sarılıp yılların özlemini gidermek, onu kollarının arasına alıp doyasıya öpmek istedi. Bir zamanlar o da çığınca sevmişti Neslihan'ı. Ama ilme olan aşkı her zaman kadınlardan önce gelmiş, evlenirse çalışmaya ayıracağı zamanın daima yetersiz kalacağını, eşini ihmal edeceğini düşünerek evlilikten hep kaçınmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Asla böyle bir niyetim yok. Kesinlikle seni bir daha mutsuz etmek istemiyorum. Geçmişte seni üzdüğümün de farkındayım. Mutlak çaresiz olmasam, inan seni rahatsız etmek istemezdim."

Neslihan iri siyah gözlerini devirerek ona baktı. İlk defa gecenin ilerleyen saatlerinde ve hiç ummadığı bir zamanda eski sevgiliyle yüz yüze gelmenin kadınsal yanını hatırlayarak ken-

dine bir çekidüzen vermek istedi. Kestane rengi uzun saçlarını

toparlayarak arkaya aldı. Şirkette yorucu bir iş günü geçirmiş,

eve dönünce de bir duş aldıktan sonra pembe desenli pijamalarını, ayağına da, düz tabanlı sıradan bir terlik giymişti. Haliyle yüzünde hiç makyaj yoktu. Yıllar sonra eski sevgiliyle bu kılıkta karşılaşmayı istemezdi, ama olan olmuştu bir kere.

Feridun devam etti. "Biliyor musun, hâlâ çok güzelsin.

Aradan geçen yıllar seni daha da güzelleştirmiş. Harika bir kadın olmuşsun."

Elinde olmadan gülümsedi Neslihan. "Sende de değişiklik var. iEskiden yalan söylemeyi beceremezdin, bakıyorum şimdi

41

kompliman maskesi altında yalan kıvrımayı beceriyorsun. O zamandan bu yana altı kilo aldım ve artık veremiyorum."

Feridun ciddi ciddi mınıldandı. "Vermeye de kalkışma. O altı kilo sana yakışmış. İnan bana eskisinden çok daha güzel olmuşsun."

Genç kadın biraz ümitlenir gibi oldu ama onsuz geçirdiği ve hafızasından silip atamadığı anılarının değilerek ruhunda yeni acılar yaratmaması için hemen söylendi. "Sana aynı suali bir daha soracağım, Feridun. Ne istiyorsun ve bana neden geldin?"

Mavi gözlü adamın hafifçe yüzü buruştu. "Senden bunları istemeye hiç hakkım yok, fakat ilk dileğim geceyi evinde geçirebilir miyim? Çok yorgunum."

Neslihan kısa bir an düşündü. "Kalabilirsin, tabii. Seni bu halde kapmam önüne koyacak değilim ya? Ne de olsa, geçmiş yılların hatırı var."

"Teşekkür ederim."

"Başka?"

"Biraz paraya ihtiyacım olabilir. En kısa zamanda sana iade edeceğime emin olabilirsiniz."

"Dert değil. Bankada yeterince birikimim var. Sanırım bu kadarla da bitmeyecek isteklerin."

"Haklısın. Belki ufak tefek angaryalarım olabilir sana."

"Ne gibi?"

"En kısa zamanda yurtdışına kaçmak zorundayım."

"Kaçmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"İstanbul'da kalırsam er geç beni öldürecekler."

; "Neler saçmalyorsun sen? Kim seni öldürmek isteyebilir?"

42

"Hayatım tam bir kâbusa dönüştü, Neslihan. Bilmediğin çok şey var. Başıma gelenleri sana anlatmayı çok isterim ama seni de tehlikeye atmaktan korkuyorum."

Genç kadın yadırgayarak eski sevgilisine baktı. "Beni mi? Kaç zamandır yurtdışında yaşıyorsun Feridun? Çevremizde

ilişkimizi bilen kaç iman kaldı ki?"

"Var, sevgilim. Hâlâ bilen birileri var."

"Kim?" Neslihan soruyu sordu ama Feridun'un oturduğu koltukta hafifçe başının yana kaydığını da gördü. Uykuya dal-mışa galiba. Hemen yerinden fırlayıp yanına gitti, avucunu alnına dayadı, başı ateş gibi yanıyordu. Onu hemen yatırma-sı gerektiğini anladı.

 nce ona nadiren gelen annesinin kaldığı misafir odasın-daki yatağı hazırladı, çarşaf değiştirdi, yorgan çıkardı. Sonra salona gelip kolunu omzuna atarak hazırladığı odaya doğru taşıdı. Feridun güçlükle yürüyordu. Tanıldığı dahiUyeci bir doktor arkadaşı vardı, onu çağırmayı düşündü bir an ama sonra Feridun'a sormadan yapmamaya karar verdi. Onu ya-tağa oturturken sordu. "Sana bir doktor çağırayım mı?" Genç adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayır, istemem. Ge-rek yok. Bu gece uyursam yarına bir şeyim kalmaz," dedi.

Neslihan onu yavaş yavaş soydu. Str mdakilerin ona ait ol-madığı hemen belli oluyordu. Mont da, ekose gömlek de kı-saydı ama asıl tuhaf olanı pantolundu. Neredeyse ayak bileği-nin on santim üstünde duruyordu. Onu soyarken dikkat et-

43

ti; hiç değişmemişti, zor sporlarla meşgul olmayı sevdiğinden bedeni adeta bir kas yığınıydı. Bir an sevgilisinin vücuduna içi ürpererek baktı, doyasıya seviştiği günler aklına geldi. Son-ra bunları aklından savmaya çalıştı. Yeniden o sıkıntıları ek-mek,  zlem duyduğu günlere dönmek istemiyordu. Fakat pantolonu bacaklarından çekince irkilmekten kendini alama-dı. Feridun'un k lotu yoktu. ıplaklığına bakmadan yorgam üstüne örttü. Pijamaya gerek yoktu, zira eski beraber oldukla-rı zamanlardan hatırlıyordu, yaz kış pijama giymezdi Feridun.

Hemen sızmış, derin bir uykuya dalmış . Bunun hiç de sağlıklı bir uyku olmadığını tahmin edebiliyordu. Odadaki ufak berjeri yatağın kenarına çekip oturdu. Bu arada ateşini ölçmek için de koltuğunun altına bir derece yerleştişmişti. Beş dakika bekledi ve dereceyi koltuğunun altından çıkarıp baktı. Otuz sekiz buuktu ateşi. Geceyi rahat geçirirse belki düşer, diye düşündü.

Yeniden berjere  kt  ve anılarına daldı.

Geçmiş hızla gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Bunca

zaman sonra Feridun'un hayatına böyle garip bir şekilde dönüşüne hiçbir anlam veremiyorclu. O ne yazık ki kendi memleketinde pek tanınmayan ama yurtdışında ün yapmış bir bilim adamıydı. Rusya'da ne işi olabilirdi? Daha da önemlisi maiya grupları ondan ne isteyebilirlerdi? Kimden, ne için kaçıyordu? Anılarını toparlamaya çalıştı. Yale Üniversitesi'ni bitirip memlekete döndüğünde evlenmeye karar vermişlerdi, ama tüm aksilikler de o sırada başlamış, Amerika'daki bir akademiden özel bir proje üzerinde çalışmak için teklif almıştı. Aralarında çingar da o sırada çıkmıştı. Feridun Amerika'ya

44

yalnız gitmek istiyor, evliliği en az iki sene ertelemeyi düşünüyordu. Neslihan kabul etmemişti bu isteği. Feridun'un tercihi ise aldığı tekliften yana olmuştu. Gitmeden önce sert bir tartışma yapmışlar ve bütün köprüleri atmışlardı. Her şeye rağmen genç kadm yine de Amerika'dan kendisine yazmasını, en azından bazı vaatlerde bulunmasını beklemişti. Uzunca bir zaman sonra Londra'dan dönen müşterek bir tanıdıkları Feridun'un Londra'da yaşadığını ve orada kendisine bir düzen kurduğunu söylemişti. Bütün ümitleri asıl o zaman yıkılmıştı Neslihan'ın. Çok acı çekmişti bir zamanlar. Onu unutmak hiç de kolay olmamıştı; unuttuğunu sanmış, birkaç uygun erkekle flört etmiş, hatta içlerinden biriyle nişanlanma raddelerine kadar gelmişti. Fakat son anda yapamayacağını anlamış ve nişanı bozmuştu. Feridun'dan ayrılığı bütün yaşam düzenini bozan bir hadise olarak kabullenmiş ve her şeyi zamana bırakmıştı.

Gergin bir şekilde ayağa kalktı. Feridun ateşinin tesiriyle çoktan dalmıştı ama o sabaha kadar gözünü kırpamayacağını

biliyordu. Onun aniden karşısına çıkması yaşamını bir anda yeniden karman çorman etmişti. Bütün duyguları alt üst olmuş, onu unutmak için sarf ettiği çabalar boşa gitmişti. Odadan çıkıp salona geçti. Aslında ümide kendini kaptırmamalıydı; Feridun dönmüş sayılmazdı, henüz neler olduğunu bilmiyordu ama şehirde sığınacak başka birini bulamadığı için gelmişti evine. Anladığı kadarıyla da iyileşir iyileşmez gidecekti.

Salondaki koltuklardan birine çöküp ne yapması gerektiğini düşünmeye başlıcaı. Bu halde ona git diyemezdi. Belki yapması gereken en akılcı yol oydu ama kendi kendini aldatma-

•,! 45 ^

smm da anlamı yoktu. Onu hâlâ seviyordu ve elinden gelen her şeyi de denemek zorundaydı. En iyisi işinden biraz izin alarak onun tedavisi ve bir an önce iyileşmesi için gerekenleri yapmaktı. Ayrıca yarın görüşüp ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu sormalıydı. Kılık kıyafete de ihtiyacı vardı. Ona yeni giysiler almak zorundaydı. Galiba işi olurluna bırakmak en iyi çareydi.

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber Neslihan oturduğu koltuktan kalktı. Bütün gece gözünü kırpmamıştı. Önce telaşla Feridun'un yattığı ociaya geçti. Yatağa yaklaşıp baktı. Bebek kadar sakin, huzur içinde mışıl mışıl uyuyordu. Elini uzatıp alnına dayadı. Ateşi düşmüştü. Yorgun ve sakalları uzamış çehresine rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Birkaç dakika yüreğinde heyecan dolu çırpınışlarla onu seyretti. Sonra hızla banyoya geçip kendini düşün altına attı. Başına bir havlu sarıp bornozunu sırtına geçirerek kendi yatak odasına koştu. Vakit henüz çok erken sayılırdı, fakat Feridun uyandığında derli toplu, bakımlı olmak istiyordu.

Bir yandan saçlarını kurutmaya çalışırken, bir yandan da gardırobunu açıp giyeceği uygun giysiler aramaya başlamıştı. Sevgilisine cazip görünmenin anlamsızlığının farkındaydı, Feridun bir kere daha kendisini terk edip giciecekti ama âşık bir kadın olarak kendini frenleyemiyordu. Artık hareketleri biraz şuursuz olmaya başlamıştı; nitekim aç olduğunu hatırlayarak

düzgün bir kahvaltı hazırlamak için doğru mutfağa koştu. Cay hazırlayıp mutfağındaki ufak masayı mükellef bir şekilde donattı. Dolaptaki her şeyi masaya yerleştirmişti.

Misafir odasından hafif bir çitirtı duyunca doğru oraya seğırtti. Feridun yataktan kalkmış, o komik pantolonu giymişti. Ekose gömleğin düğmelerini ilikliyordu. Karşısında giyimli Neslihan'ı görünce onu beğeni ile süzdü bir süre, sonra mavi gözleri ışıdayarak, "Günaydın, Neslihan," dedi.

Sanki ikisi de geçmişlerinin mutlu günlerinden birini ya-

şıyor gibiydiler.

Neslihan da her şeyi unutarak, "Günaydın, Feridun," diye fısıldadı.

O an genç kadın yaşamında yeni bir sayfanın açıldığını hisseder gibi oldu...

9999®

47

6. İstanbul

Kandilli tepelerindeki büyük köşkün eski Osmanlı mimarisinden esinlenerek "selamlık" tarzında inşa edilmiş bölüme giren Ahmet, patronunu henüz uyumamış bulunca biraz rahatladı. Getirdiği haberi uykudan uyandırmak verirse çok daha büyük tepki vereceğini bilirdi.

Kenan Sofuoğlu antika koltuğunda kitap okuyordu. İçeri sadık adamının girdiğini görünce okuma gözlüğünü çıkararak Ahmet'e baktı. Beklediği haberi kendisine iletmek için geldiğini haklı olarak düşünerek mırıldandı. "Tamam mı? Çingene işini başarıyla bitirdi mi?"

Ahmet'in cevabı biraz gecikince kaşları çatıldı. Elindeki kiti tabı hemen yanı başındaki süslü fildişi sehpanın üzerine bıraktı.

49

takarak Ahmet'i ürperten o buz gibi sesiyle mırıldandı. "Ko-1 nuşsana, Ahmet."

Yardımcı süklüm püklüm bir ifadeyle konuştu. "Bu gece ;| hastanede inanılmaz bir olay oldu, efendim. Çingene'yi hastane oclasma tuvaletinde baygın şekilde bulduk. Fericiun Yaz hastaneden kaçmış." Sorunu üç cümleyle özetlemişti. Patronunun göstereceği reaksiyonu tahmin edebiliyordu. Köşke gelirken ilk salvoya hazırды. Günah keçisi, çok güvendikleri, patronunun da her zaman temiz iş gördüğüne inandığı Çingene olacaktı. Ahmet savunmasını bu esas üzerine hazırlamıştı. Kenan Sofuoğlu'nun hiddetten yerinden sıçrayacağını sanmıştı, oysa hiç kımıUamacı oturduğu koltukta. Sadece yüzü sararmış, gözleri kısılmıştı.

"Demek, kaçmayı başardı ha..."

"Ha'^Tettir ama evet. Uç-dört gün komada kalan bir adamın henüz şuuru bile tam açılmamışken Çingene gibi birinin pestilini nasıl çıkarabildiğini hiç anlayamıyorum." Bunu söylerken bir yandan da patronunu süzmeye devam ediyordu.

Kavrayamadığı husus neredeyse Kenan Sofuoğlu'nun bu habere sevinmiş gibi davranmasıydı.

Ahmet biraz daha açıklama yapma gereğini duydu. "Hastanedeki ekibimiz Çingene dışarı çıkmakta gecikince huylanmış. Süleyman'a infaz emrinin yerine getirilip getirilmediği hususunun bana bildirilmesini emretmiştim. Aradan uzunca bir zaman geçince Süleyman tekrar odaya dönmüş ve Çingene'yi baygın bulmuş tuvalette. Hemen arabadaki arkadaşlarını telefonla arayarak çevreyi kolaçan etmelerini istemiş, ama bizim çocuklar kimseyi bulamamış."

50 , III

Kenan sakin bir şekilde sordu. "Çingene'yi ne yapmışlar?"
"Adamı kimseye göstermeden apar topar hastaneden çıkarmışlar."

"Şimdi nerede?"

"Onu Özer'in evine nakletmişler."

"İyi. Onunla sonra görüşürüz."

"Tuhaf," diye mırıldandı Kenan. "Feridun'un giysileri yoktu. Çıplak mı fırlamış sokağa?"

"Hayır, beyefendi. Çingene'yi soyup onun giysilerini almış."

Kenan'ın gülümsemesi Ahmet'i daha da şaşırtmıştı. Olayı bu kadar sakin karşılamasını çok yadırgıyordu.

"Kuşkusuz çok zeki bir adamdır Feridun. Ama akıllılığı elimden kurtulmasına yetmeyecek. Artık burada, benim hâkimiyet sınırlarım içinde. Yılanın deliğine saklansa onu yine de bulurum, dert değil. Üzerinde kimliği yok, pasaportu yok, parası yok. Ne kadar gizlenebilir ki? Ayrıca burada sığınabileceği, yardım talebinde bulunabileceği herkesi biliyorum."

"Emriniz ne olacak. Beyefendi?"

"İşi yüzüne gözüne bulaştırdın, Ahmet. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bunca kişi bir adamı hastanede tutamamız. Bundan böyle işi re'sen ben yöneteceğim. Bana hemen Çerkez Hasan'ı çağır."

Ahmet kekeledi. "Bu saatte mi, efendim?"

"Evet, hemen şimdi."

Ahmet'in yüzü asıldı. Çerkez Hasan denen kişi emniyette çalışan bir başkomiserdi. Polis teşkilatı içinde dahi sevilmey-

di. Üstelik Ahmet, polisle iş yapmaktan pek hoşlanmaz, hele Çerkez Hasan'ın oldukça kaypak mizaçlı biri olduğuna inanırdı. Fakat bu kez emir kesindi.

"Pekâlâ," demekle yetindi.

İki saat sonra Kandilli'deki köşkün önüne sivil plakalı bir Opel gelip durmuştu. Kapıdaki görevli uyarıldığından Çerkez Hasan'ı hemen Kenan Sofuoğlu'nun yanına aldılar. Başkomiser orta boylu, hafif göbekli, tıknaz ve yüzü hiç gülmeyen biriydi.

Kenan onu köşkün başka bir bölümünde karşılamıştı. Hasan abartılı bir saygıyla yaklaştı mafya liderine. "Beni emretmişsiniz, efendim," dedi kısık bir sesle.

"Otur, rahatına bak. Hasan," dedi Sofuoğlu. "Sana bir işim düştü. Bu gece hastaneden kaçan bir adamı hemen bulmanı istiyorum. Çok acele..."

Komiser istifini bozmadan sordu.

"Hemen bu gece mi."

"Mümkünse, evet."

"Sonra."

"Buraya getirmeni istiyorum."

"Köşke yani?"

"Aynen öyle."

Hasan saygısını btızmamakla birlikte karanlık dünyaların güçlü adamının bu kez dara düştüğünü sezinlemişti. Eli açık

olduğunu bilirdi, kendisine her zaman bonkör davranmıştı ama tamahkâr biri olan Hasan bu defa iyi bir voli vurabileceğini hesaplayarak işi biraz yokuşa sürdü.

"Saat gece yarısını geçiyor, Kenan bey. Sabaha kadar ne yapabilirim ki?" diye sızlandı.

"Bu senin sorunun Hasan. Elinin altında tonla polis var. Her tarafa sal ve o adamı bana getir."

"Biraz cıaha zamana ihtiyacım olabilir."

"Ama zamanın yok, Hasan. Beni duymadın mı, hastaneden firar eden, kimliksiz, parasız, pejmürde kılıklı bir adamı bulmanı istiyorum. Geceyi geçirebileceği her yeri ara. Tren istasyonlarını, vapur iskelelerini, parkları, kahveleri velhasıl pa-

rasız bir adamın geceleyebileceği her yeri araştır."

Komiser direndi. "Bu koca şehirde yirmi milyona yakın insan yaşıyor, beyefendi. Benden ne istediğinin farkında mısınız:

Arkadan bu konuşmaları sessizce takip eden Ahmet, hoşlanmadığı komisere bu işin tevdi edilmesinden rahatsız olmuştu. Hasan'dan şikâyetler gelince keyiflendi. Aynı anda Kenan Sofuoğlu'nun sert sesi odada yankılandı.

"Bana bak, Çerkez. Seni bt»una beslemiyorum. Sana ihtiyacım olduğu zaman bir işime yaramazsan, ne boka yararsın sen? İstesem bu araştırmayı Emniyet Müdürü'ne de, hatta İçişleri Bakanı'na da yaptırabilirim ben. Anlıyor musun?"

Hasan çabuk toparlandı. "Adı nedir bu adamın?"

"Adından sana ne?" diye kükredi Kenan. "Ali olur, Vefc olur, önemli mi? Nasıl olsa üzerinde kimliği olmayacak."

53

"Bari, tipini, eşkâlini biraz tarif etseniz. Bu saatlerde sokakta ne kadar çok o türde adam bulunduğunu biliyor musunuz:

Kenan Sofuoğlu biraz daha sakinleşerek mırıldandı.

"Uzun boylu, mavi gözlü, iri yapılı. Saçları kısa kesilmiş ve kumral."

"Bizde sabıka kaydı var mı?"

"Saçmalama Çerkez. Arayacağın kişi dünyaca ünlü bir bilim adamı. Hangi sabıka kaydından bahsediyordun sen? Onun sabıkası benim ruhumda kayıtlı."

Komiser Hasan irileşen gözleriyle Sofuoğlu'na bakakaldı. Arayacağı kişinin bir bilim adamı olması onu hayrete düşürmüştü. Yutkunciu, kısa bir an durakladı. Bu işittiği hiç hoşuna gitmemişti. Ama yapabileceği fazla bir şey cie yoktu. "Tamam, efendim. Şimdi harekete geçiyorum," diyerek odadan dışarıya çıkmaya hazırlandı. Bunun ümitsiz bir araştırma olduğunu düşünüyordu, maiyetindeki sınırlı polis sayısıyla sabaha kadar şehri araştırması âdeta olanaksızdı.

Tam kapıdan çıkarken mafya liderinin ikazını duydu.

"Aşağıda onu tanıyan adamlarımdan biri senin çıkışını bekliyor. Onu da yanma al. Teşhiste sana yardımcı olabilir."

Komiser odadan çıkınca Ahmet, Sofuoğlu'na dönüp mırıldandı.

"Feridun Yalaz'm geceyi söyleciğiniz yerlerde geçirmeyeceğini herhalde siz de tahmin ediyorsunuzdur, değil mi beyefendi?" dedi.

Kenan gergin bir şekilde homurdandı. "Evet, biliyorum."

"Zaten gidebileceği topu topu iki yer var. Çerkez'i niye oralara göçlermediniz?"

"Anlaşana, her ihtimali değerlendirmek zorundayım. Sözünü ettiğin o iki yere kapağı atması oldukça müşkül. Amcası geçen sene Ankara'ya yerleşti. Evinin boş olduğunu biliyoruz. Ayrıca uzun zamandır amcasıyla ilişkisi yok. Belki bir şekilde o eve girmeye kalkışabilir. Tabii orayı da ihmal etmeyeceğiz. Ama bu geceyi sokaklarda geçirmesi daha kuvvetli ihtimal. Bırakalım Çerkez onu sokaklarda arasın."

"Ya da eski sevgilisinin evine gitmiş olabilir."

"Evet, zayıf bir ihtimal de olsa bu mümkün. Bizim ne yapacağımızı sanıyorsun? Beş-on kişi topla ve hemen sen de ha-

rekete geç. Önce amcasının evini gözetleyin, sonra da Neslihan Batu denen kadının evini kontrol altına alın. Çok dikkatli ol Ahmet, bu defa gözünün yaşına bakmam, bilmiş ol."

Ahmet tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Bu gece sabaha kadar yatağa giremeyeceğini biliyordu artık...

.....e

54

55

I

7. İstanbul

İkisinin de gözleri sevgiyle ışıldıyordu. "Ateşin düşmüşse benziyor," dedi Neslihan.

"Evet, iyiyim. Sabaha kadar çektiğim deliksiz uyku bana iyi geldi."

Feridun'u dikkatle süzen Neslihan bir anne şefkatiyle söylendi. "Bence birkaç gün ciha yataktan çıkmasan iyi olur. Ateşinin düşmesi aldatıcı olabilir, başına neler geldiğini tam olarak bilmiyorum ama saatlerce denizde kaldığını söyledin, ciğerlerini üşütmüş olabilirsin. Bu kış kıyamette denizde az-

gın dalgalarla boğuşmak kolay değil."

"Merak etme. Acı patlıcanı kırağı çalmaz. Ne kadar sağlam bünyeli olduğumu bilirsin."

57

Neslihan gülümsedi. "Aç olmalısın. Sana yiyecek bir şeyler hazırladım."

"Bak, bu harika. Teşekkür ederim. Zira günlerdir beni serumla beslediler. Ağzımdan bir lokma geçmec^i."

"Hadi, mutfağa gidelim öyleyse."

Feridun anlayış ve muhabbetle baktı eski sevgilisine. Yıllar önce yaptığı hatayı şimdi daha iyi anlıyordu. Her şeyi kendisi berbat etmiş, mesleği uğruna evliliğe sırt çevirmişti. Ne yazık ki olanlar olmuştu artık. Geri dönüş imkânsızdı.

Mutfaktaki küçük yuvarlak masaya karşılıklı oturdular. Bir süre ikisi de konuşmaktan çekinerek kahvaltılarını ettiler. Arada sırada kaçamak bakışları buluştuğunda gülümsüyorlardı. Yine de hisseclilir derecede gergin bir hava vardı aralarında. Karınlarını doyurup ikinci çaylarını içerlerken Neslihan mırıldandı. "Bu komik kıyafetlerle sokağa çıkamazsın. Önce sana birtakım giysiler almam gerekiyor. Sanırım vücut ölçülerin pek değişmemiş."

Feridun utanarak başını önüne eğdi. "Sana külfet oluyorum. Aslıncia buna hiç hakkım yok."

"Boş ver. Önemli değil."

"Nasıl önemli olmaz? Bütün hata bendeydi. Kendimi suçlu hissediyorum."

"Şimcii geçmişin muhasebesini yapmaya kalkışmayalım. Önemli olan senin durumuna bir çözüm bulmak. Dün gece düşündüm; kanımca sıhhatine tanı kavuşuncaya kadar birkaç

gün burada kalmada yarar var. Benim açımdan sakınca yok. Birazdan işime telefon edip üç-dört gün gelemeyeceğimi bildirceğim. Bu sürede seninle meşgul olurum."

58

Utancından kızaran Feridun ne diyeceğini bilemedi. "Sahi, böyle mi düşünüyorsun?" diye kekeledi.

"En mâkulü bu değil mi? Senin başka bir önerin var mı?"

Feridun birkaç saniye düşündü. Dilinin ucuna gelen duyularını açıklamakta zorlanıyordu. Nihayet güçlükle mırıldan-

dı. "Evet, bir önerim olabilir ama bunu açıklamadan önce bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bana bu yardımı eski anılarımızın hatırı için mi yapıyorsun, yoksa hâlâ beni seviyor musun?"

"Bunun cevabını benden bekleme, bir yararı olacağını hiç sanmıyorum."

"Galiba ne demek istediğini anlıyorum," diyen Fericiun önüne baktı.

"Sen şu önerini söyle şimdi."

Feridun yutkundu. "Söylemesem daha iyi olacak. En iyisi sen bana istediğim giysileri ve alacağım borç parayı getir, yeter. Ben başımın çaresine bakarım."

"Boşuna nefesini tüketme. Başka çaren olsa, bana gelmezdin. Lütfen açık konuş benimle."

Feridun yüzünü ekşitti.

"Burada daha fazla kalamam, Neslihan. Hem benim hem de senin için tehlikeli."

"Eskiden bu huyun yoktu. Bilmece gibi konuşuyorsun. Benim için tehlikeli ne olabilir ki?"

"Bunları şimdi konuşmanın sırası cfeğil. imkân bulursak sana sonra her şeyi anlatırım. Ama bu evçle daha fazla kalamayacağımızı tahmin edebiliyorum."

"Neden? Peşincleki insanların dün gece seni takip ettiklerini mi düşünüyorsun?"

59

"Dün gece onları adattım. Takip edilmediğimi biliyorum. Ama er geç sana sığınacağımı tahmin edeceklerdir."

Kaşlanm çatan Neslihan homurdandı. "Allah Allah! Kim olabilir bunlar?"

"Şimdilik boş ver, kim olduklarını. İzimizi hemen yok etmeliyiz. Seni heyecanlandırdığımı biliyorum ama doğru bir karar vermek zorundayız."

"Öyleyse şu önerini açıkla," diye mırıldandı genç kadın.

Feridun hemen karşılık verdi. "Senin dayının bir oğlu vardı, Cengiz..."

"Eee? Ne olmuş ona?"

"Bir defa Sarıyer sırtlarındaki ufak villasına' gitmiştik, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii, unutmur muyum hiç?"

"Hâlâ orada mı kalıyor?"

"Hayır. Cengiz'in İzmir'e tayini çıktı. Ancak senelik izninde oraya geliyor."

"Bu harika. Geçici olarak oraya gidebilir miyiz?"

"Mümkün, ama anahtarı bende değil ki?"

"O dert değil. Nasıl olsa eve girmenin bir yolunu buluruz. Öğrenirse bize kızar mı?"

Hiç sanmam.

Neslihan böyle dedi ama şaşkınlığı yüzünden açıkça okunuyordu. Derin bir nefes alıp sordu. "Kimden kaçırıyorsun, Feridun? Polisten filan mı?"

"Keşke kaçtığım polis olsaydı. O zaman güle oynaya teslim olurum. Ama ben uluslararası birtakım güçlerden, Rus ve Türk mafyasından kaçıyorum."

60

Ağzı hayretle açılan genç kadın sordu. "Ne yaptın da bütün bu güçler peşine takıldı? Büyük bir suç mu işledin?"

Feridun gülümsedi sadece. "Hayır, sevgilim. Bir bilim adamı olarak insanlığın selâmeti için çok büyük bir keşifte bulundum. Daha doğrusu yıllardır bilinen bir sistemi çok kullanışlı ve pratik hale getirdim. Bütün sorun bu."

Neslihan'ı Feridun'un kaçış sebebiyle yaptığı kısa açıklama hiç ilgilendirmemişti ama kendisine sevgilim diye hitap etmesi kalbinin çılgınlar gibi atmasına neden olmuştu. Bu hitabı yıllar sonra aynı sıcaklığıyla algılayabiliyordu.

Evden dışarıya çıkarken Feridun onu son kez uyardı. "Lütfen takip edilip edilmediğini devamlı kontrol et Ama sakın bunu açıkça belli etme. Peşinde bir yığın profesyoneller olabilir."

Neslihan bu lafları başka şartlar altında duysa herhalde iliklerine kadar titrerdi. Fakat o sabah hiç umursamadan ve içi yeni umutlarla dolu olarak dışarıya fırladı. Henüz sabahın erken saati sayılırdı ve çalışan bir kadın olması itibarıyla genellikle yine her zamanki saatinde fırlamıştı evden. Kaldırım kenarında duran ufak yerli Chevrolet'sine adadığında yüreği sevinçten hâlâ pır pır arıyordu. Motoru çalıştırıp yola koyulduktan uzun bir zaman sonra sevgilisinin uyanlarını hatırlayarak hemen takip edilip edilmediğini anlamak için dikiz aynasına bir göz attı. Mecidiyeköy'e uzanan ana arterdeki trafik yeterince yoğunlu. Arkasından gelen yüzlerce arabadan birinin kendisini takip ettiğini anlaması âdeta olanaksızdı.

Evinden çıktığı anda gri bir Honda da peşine takılmıştı. Oysa asıl tehlikenin kaldırımın karşı köşesinde bekleyen siyah Mercedes'in içinde olduğunu asla bilemezdi. Kız evden çıkınca Mercedes'in içindeki Ahmet peşine takılmaları için Honda'nın içinde bekleyen adamlarına işaret vermişti. Sıkıntıdan iç geçirdi Ahmet. Dün gece yarısı ikiden beri bu sokakta nöbetteydiler. Kızın dairesinde en ufak bir hareketlilik olmamıştı. Ne ışıklar yanıp sönmüş ne eve beklenmeyen birinin geldiğine dair bir canlılık emaresi görülmüştü.

Feridun Yalaz mutlaka başka bir yere sığınmış olmalıydı. Zaten eski sevgilisinin evine dönmesini hiç de mantıklı bulmuyordu Ahmet. Feridun'un amcasının evi de gözetleniyordu ama oradan da bir şey çıkmayacağına emindi. Adamın fazla zeki olduğunu kabul etmek zorundaydı; muhtemelen kendince daha uygun gördüğü bir yere sığınmış olmalıydı. Onun yerinde olsam eski sevgilim yerine bir arkadaşımın evine giderdim, diye düşünüyordu.

Nedense patronu bu evde ısrarcı olmuştu.

Cep telefonunu çıkarıp Kenan Sofuoğlu'na iki saatte bir verdiği raporu tekrarladı. "Kız evden çıktı, efendim. İki adamımı peşine taktım, sanırım işyerine gidiyor. Gece boyunca dairesine kimse gelip gitmedi. Yine de isterseniz bir şekilde eve girip araştırırım."

Hattın öbür ucunda Kenan bir süre bekledi.

"Hayır, acele etme. Gideceği başka yer olmadığına eminim. Mutlaka bu kızla temas kuracaktır, ama son derece zeki it oğlu it, muhtemelen bizim bu hususu düşünüp kızı kontrolle alacağımızı da tahmin etmiştir. Bekleyecek. Ta ki bizim ümit kestiğimize inamncaya kadar. Ancak o zaman ortaya çıkacaktır. Biz de bekleyeceğiz. Oradan ayrılma."

Sesini çıkarmadı Ahmet Ama ona hiç de sağlıklı bir fikir gibi gelmedi bu.

Neslihan, Mecidiyeköy'deki işinin bulunduğu binaya girdi. Arabasından hızla çıkmış, yapacaklarını beyinde planlamaya çalışmıştı. Önce firmanın genel müdürlüğüne telefon edip izin isteyecek, herhangi bir aksilik çıkarsa personel müdürüyle konuşacaktı ama mecbur kalacağına pek ihtimal vermiyordu. Arabadan indiğinde Feridun'un ikazlarını hatırla-

miş, arabasını kilitlerken belli etmemeye çalışarak etrafını gözden geçirmişti. Hiçbir fevkalâdelik yoktu. Gözüne çarpan, dikkatini çekecek değişik bir şey de. Her şey yeni başlayan rutinin bir iş gününün düzeni içindeydi. Rahatladı ve asansörlerle doğru yürüdü. Biraz da Feridun'un durumu abarttığını düşündü. Sinirleri çok yorgun olmalıydı.

Onu takip eden Honda'nın içindeki Ahmet'in adamlarından biri hemen telefonuna sarılmış ve Ahmet'e ilk bilgiyi iletti. "Ahmet Bey, peşinde olduğumuz kadın bize adresini verdiğiniz işyerine geldi. Yol boyunca da hiçbir yerde durmadı," dedi.

"Anladım," diye homurdandı Ahmet. "Siz ikinci bir emrimize kadar o şirketin önünden ayrılmayın. Kadın çıkarsa da hemen bana bildirin."

"Anlaşıldı, efendim."

62

63

Ahmet sırtıyordu. Feridun Yalaz gibi birinin yıllar önce kapanmış bir aşk yarasını kaşımaya kalkışması çok mantıksız bir davranış olurdu zaten. Patronun nefreti doğru düşünmesini engelliyor diye geçiriyordu içinden.

Evde kalan Feridun ise müthiş huzursuzdu.

Yapması gereken bir yığın iş vardı. Moskova'da hiç beklemediği bir saldırıya uğramış ve tuzağa düşürülmüştü. Onu bir helikopterle Karadeniz kıyısında bilmediği bir limana getirmişler ve kaçak olarak bir şilebe akmışlardı. Ne yazık ki tüm evrak Moskova'daki pansiyonunda kalmıştı. Kimliği, pasaportu, kredi kartları ve diğer bazı önemli notları. Geride bıraktığı notlar tamamen mesleğiyle ilgiliydi ve onları yeniden kaleme alabilirdi. Ama kimliği ve pasaportu olmadığı sürece buradan ayrılması neredeyse imkânsızdı.

Ayrıca şimdi başında yeni bir sorun daha vardı: Neslihan! Bu gerçekte bir sorun muydu değil miydi bilmiyordu, ama geçmiş yılların ruhunda yarattığı kalıntılar onu görünce bütün şiddetiyle yeniden benliğini kaplamıştı. Üstelik eskiden yaptığı bütün yanlışlıkları şimdi daha iyi anlıyor ve hayıflanıyordu. Neslihan birkaç kilo almıştı gerçi, ama kıza fazla gibi gelen kilolar bilakis ona yakışmış, hatta bazı kusurlarını örtmüştü. Feridun elinde olmadan gülümsedi; Neslihan mesele

yapmamakla beraber hep göğüslerinin küçüklüğünden şikâyet ederdi, oysa bu sabah kahvaltıda özellikle dikkat etmişti, herhalde sevgilisinin artık bu şikâyetleri kalmamış olmalıydı.

64

Benliğindeki değişikliği kabullenmekte zorlandı ama onu yeniden eski günlerdeki gibi sevip arzuladığını hissediyordu şimdi. Nasıl olmuştu da Neslihan'ın asıl fedakâr, insancıl ve anlayışlı yanını o zamanlar takdir edememişti. "Aptal kafam!" diye homurdandı içinden. Ama daha da kötüsü ondan ayrılmamanın artık imkânsız olduğunu kavradı birden. Kara kara düşünmeye başlamıştı şimdi.

Neslihan şirketteki izin işini yarım saatte halletmiş, bir haftalık talebi hemen kabul edilmişti. Masasının üzerindeki acil işlerini düzenledi, bazı dosyaları yokluğunda halledilmesi için ilgili birimlere havale etti ve şirketten ayrıldı. Hızla aşağıya inip ufak Chevrolet'sine bindi.

Aynı anda Ahmet'in telefonu çaldı.

"Evet?" diye homurdandı Ahmet.

"Efendim, ben Halil."

"Ne var? Ne oldu?"

"Kadın yarım saat kadar işyerinde kaldıktan sonra şimdi dışarıya çıktı."

"Siz de peşine takılın. Nereye gittiğini de bana haber verin, anlaşıldı mı?"

"Tamam, efendim," dech Halil ve telefonu kapattı.

Ahmet kadının işyerinden dışarıya çıkışını fazla büyütmemişti. Özel bir şirkette müdür olarak çalıştığını Kenan Sofuoğlu'ndan öğrenmişti, dışarıya çıkışı büyük bir ihtimalle işiyle ilgili olabilirdi, şimdilik önemli bir şey sayılmazdı şirketten

65

ayrılması, hatta bunu patronuna dahi söylemeye gerek duymadı.

Chevrolet'nin direksiyonundaki Neslihan ise dün gece geç saatlerden sonra hayatında başlayan değişikliklerden hiç de şikâyetçi değildi, hatta aksine sevinçten yerinde duramıyordu. Kendine göre bir program yapmıştı. Şimdi doğru bankaya gidecek, yüklü miktarda para çekecekti. Sormasına rağmen Feridun miktar konusunda herhangi bir rakam vermemişti. Hiç umrunda değildi genç kadının; gerekirse bütün parasını dahi

çekebilirdi. Banka işini hallettikten sonra büyük bir alışveriş merkezine gidebilir, zevkle Feridun'un ihtiyacı olan giysileri seçebilirdi. İçinden taşan bir isteği keşke o an sevgilim de yanımda olsaydı diye dile geldi. Yıllar önce daha kısıdı olan bütçeleriyle alışveriş etmekten büyük zevk alırlardı. Hafifçe iç geçirdi.

Arabasını Levent'e sürdü. Ne yazık ki o an peşincieki Honda'nın şirketten çıktığından beri arkasından geldiğini yine fark etmemişti. Levent'teki bir bankadan parasını çekti. Bankada yaklaşık yarım saat kadar oyalanmıştı.

Bankadaki bekleyişi sırasında Halil ikinci raporunu kadının evinin kaldırımına yakın bir yerde dün gecedan beri bekleyen Mercedes'in içindeki Ahmet'e iletliyordu. Ahmet bu ikinci bildiriden de şüphelenmedi. Bir şirket müdürünün banka ile ilişkisi gayet olağandı. "Takibe devam edin," diye emir verdi adamlarına sadece. Bu arada Mercedes'in şoförü ile Neslihan'ın dairesini devamlı göz hapsinde tutuyorlardı. Vakit öğleye yaklaşırken hâlâ ne Feridun görünmüştü ortalar da ne de dairenin pencerelerinin arkasında dikkatlerini çeke-

66

cek bir hareket vardı. Ahmet'e kalsa bir an durmazdı burada, ne var ki emir büyük yerdendi ve dün geceki Çingene'nin başarısızlığından kendisinin sorumlu tutulacağını biliyordu.

Bankadan çıkan Neslihan bu kez arabasını park ettiği yerde bırakarak caddenin karşı tarafındaki büyük alışveriş merkezine yürüdü. Feridun'un ihtiyacı olan her türlü giyimi oradan rahatlıkla temin edebilirdi. Bütün ünlü markaların dükânları mevcuttu içinde. Çocuksu heyecanını hâlâ muhafaza ediyordu.

Aynı anda Halil de fırlamıştı Honda'dan. Önce genç kadının nereye yollandığını kavrayamadı, araya belirli bir mesafe koyarak peşine takıldı. Neslihan'ın alışveriş merkezine girdiğini görünce gülümsemekten kendini alamadı. Bunu düşünmeliydim, diye mırkıandı. "Bankada muhtemelen cüzdanını dolduran kadın nereye giderdi ki, tabii alışverişe," diye söylendi. Yine de Ahmet'i aramak için acele etmedi. Belki de yanılıyordu, sırf vakit öldürmek, vitrinlere bakmak ya da istenen kişiyi orada beklemek ihtimali de mümkündü. Hele bu

son olasılık büsbütün dikkat kesilmesine yol açtı. Fakat Halil'in uyanması biraz zaman almıştı; bir şey özellikle dikkatini çekti. Genç kadın daha ziyade erkek eşyaları satan mağazaların vitrinleri önünde oyalanıyordu. O zaman kafası çalışmaya başladı; zira dün gece hastanede kendisi de koruma görevlilerinin arasında yer almıştı ve Feridun Yalaz'm hastaneden Çingene'nin giysilerini üzerine geçirerek kaçtığını biliyordu.

67

Çingene'yi o da tanırdı ve kaçan hasta ile Çingene'nin vücut ölçüleri kesinlikle birbirine uymuyordu. Bunun anlamı patronlarının peşinde olduğu adamın şiddetle yeni giysilere ihtiyacı olduğuydu.

Genç kadının girdiği dükkâna dikkat kesildi bu defa.

Bu mağazada kadın eşyası satılmadığı gerçektir. Nitekim Neslihan'ın biri beyaz biri mavi iki erkek gömleği seçtiğini görünce düşüncesince yanılmadığını anladı. Aynı dükkândan şimdi de spor bir erkek ceketini seçiyordu genç kadın. Halil'in daha fazla beklemesine gerek yoktu, en azından aklına takılan bu ihtimali bildirmeliydi. Telefonuna sarıldı ve durumu rapor etti.

Aldığı haber karşısında Ahmet irkilmışti. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Halil'e kadını takibe devam etmesini söyledi ve telefonu kapattı. En azından Kenan Sofuoğlu'na bu ilginç gelişmeyi bildirmeliydi, henüz Feridun Yalaz hakkında elle tutulur bir gelişme yoktu ama kadının bundan' sonra Feridun'la bir yerde buluşması söz konusu olabilirdi.

Ahmet, patronunu aradı.

Eli poşetlerle dolmuştu Neslihan'ın. Seçtiği her şeyin sev- ; gilisine yakışacağına inanıyordu. Tek isteği bir an evvel evine | dönmek ve aldıklarını Feridun'a göstermekti. Hızlı adımlarla alışveriş merkezinden çıkmaya hazırlanırken nihayet Feridun'un uyarılarını anımsadı. İzlenmediğinden öylesine emindi ki etrafına bakınmayı dahi unutmuştu. Başını çevirip sağa -j

68

sola baktı, karşıdan yaklaşan iki delikanlı sanki kendi aralarında onu konuşuyorlarmış gibi geldi ama bunu hiç yadırgamadı. Bu sabah her zamankinden daha güzel olduğunu biliyordu; itinalı giyinmiş, galiba her zamankinden biraz daha fazla makyaj yapmıştı. Kestane renkli uzun saçlarını omuzla-

rına dökmüş, kara gözlerine de uygun far sürmüştü. Orta boylu olmasına rağmen ayağındaki topuklu ayakkabılar haliyle boyunu biraz daha uzun gösteriyordu. En önemlisi ise kendisinin de iyi bildiği yürüyüşündeki çekicilikti. Bu tamamen Allah vergisiydi, özellikle yürüyüşüne bir hava vermeye çalışmazdı fakat onu tanıyan ve bunu açıklamakta mahzur görmeyen kişiler, en havalı yanının yürüyüşü olduğunu söylerlerdi. Her kadın gibi beğenilmek ihtiyacı onda da varcı ama bugün hususiyle buna muhtaç hissecliyordu kendini. İki delikanlının kendisine alıcı gözüyle bakması hoşuna gitti, hatta tam yanlarından geçerken duciakları hazla kıvrıldı. Hemen sonra da, inşallah yanlış anlamamışlar, diye söylendi içinden. Çünkü aynı hazzı bu sabah evde Feridun'un bakışlarında da yakalamıştı. Hatta Feridun ilk defa ve araya giren uzun yıllardan sonra "Sevgilim" diye hitap etmişti. Ne de olsa o bir kadındı ve kadınların erkeklere karşın üstün sezinleme yeteneğine sahip olduğunu gayet iyi bilirdi. Aralarındaki sekteye uğramış aşk bu sabah yeniden alevlenmişti.

Yürüyen merdivenlere geldiğinde bir an durakladı. Yan taraftan hızlı adımlarla merdivene yürüyen bir adam daha dikkatini çekmişti. O da gözlerini kendisine dikmiş yiyecek gibi bakıyordu, ama gençlerin bakışıyla onunkiler arasında bir fark vardı. Belki sadece ona öyle gelmişti, lâkin bu kadarı bi-

69
le genç kadının heyecanlanmasına neden olmuştu. Acaba Feridun'un dediği gibi izleniyor muydu? Buna bir türlü inanmak istemiyordu, öyle bile olsa bu sabah doğruca işine gitmişti, şayet onu tanıyorlarsa sıradan bir iş günü gibi görevinin başına geldiğini düşünüp en azından akşam çıkışma kadar beklemeler miydi peşindekiler?

Biraz morali bozulur gibi oldu ama sonra kendi kendine telkinde bulundu. Yanılan Feridun olmalıydı, mutlaka hastalığının yarattığı bir çöküntü, evham basmasıydı. Hiç tanımadığı insanlar niye gün boyu peşine takılacaklardı ki? Çok saçma geliyordu Neslihan'a. Ama içine kurt düşmüştü bir kere; ya Feridun'un iddiaları doğruysa diye kararsız bir şekilde kıvrandı.

Aslında bütün alışverişini tamamlamış, eve dönmeyi dü-

şünüyordu. Ama peşindeki bıyıklı adamın sadece bir tesadüf olduğuna kani olmak için bekledi. Alışveriş merkezinin ikinci katında oyalanmaya başladı. Daha sonra da yüreği ağzına gelir gibi oldu. Adam alt kata giden merdivenlere devam etmemiş, onun bulunduğu katta oyalanmaya başlamıştı. Asıl endişe verici yan ise adamın artık kendisiyle ilgilenmiyormuş gibi tavırlar almasıydı. Aklınca izlediğini belli etmemeye çalışıyordu. İçindeki kuşku endişeye dönüşmeye başladı Neslihan'ın. Ne yapacağını şaşırdı. Başka bir mağazanın önünde durup vitrine bakıyormuş gibi yapıp arkadan vitrine akseden adamın görüntüsüne baktı. Uzun boylu, esmer ve bıyıklıydı. Görüntüyü hafızasına nakşetmeye çalıştı. Sonra da birden rahadar gibi oldu, adam ilgilenmeyi bırakmış, çıkış kaUna giden merdivene doğru yürümeye başlamıştı. Neslihan derin

70

bir nefes aldı. Boşu boşuna heyecanlanmıştı, işte uzaklaşıyordu korktuğu adam.

Oysa Halil de huylanmıştı. Kadının bir şeyler sezinlemesini istemiyordu. Nasıl olsa kadının arabasını nereye park ettiğini biliyordu, daha fazla kadının civarında dolaşmasının anlamı yoktu. Alışveriş merkezinin çıkışına doğru gidip uygun bir yerde gizlendi. Buradan kadının çıkışını rahadıkla görebilirdi yine. Beklemeye başladı.

Yaklaşık on dakika sonra, Neslihan'ın da alışveriş merkezinden çıktığını görcüü.

Kenan Scrfuoğlu, şoförünün kullandığı Mercedes'in arka koltuğunda Neslihan'ın evinin bulunduğu sokağa yaklaşırken her daim asık olan yüzünde muzaffer bir eda vardı. Arabanın içi kesif puro kokusuyla kaplıydı. Dişlerinin arasma sıkıştırdığı purosundan bir nefes daha çekti. Ne de olsa aklın yolu birdi; bazen çok karışık ve çözölmez görünen olayları basit fakat gerçekçi bir muhakeme ile basite indirmek, sonuca ulaşmaya yeterli olurdu. Bu şartlar altında gecenin bir saatinde hastaneden kaçan Feridun'un gidebileceği çok az yer vardı. Tedbiri elden bırakmamış, başkomiser Çerkez Hasan'ı görevlendirmişti ama onun bir sonuca ulaşamayacağını da tahmin etmişti. Bu vakte kadar başkomiserden hâlâ ses seda çıkmamıştı.

Yine de gelen haberler olumluydu. Neslihan'ın bu sabah erkek giysileri satın almasının başka açıklaması olamazdı. Fe-

71

ridun, eski sevgiliyle bir şekilde temas kurmuştu ve muhtemelen onun evinde saklanıyordu. Çingene'nin elbiseleri ile sokaklarda dolaşması çok dikkat çekici olabilirdi. Henüz Feridun'a ulaşamamışlardı, bundan sonrası sadece biraz sabır gerektiriyordu. En zor kısmı aşmış sayılırlardı.

İntikam duygusunun baştan çıkarıcı hazzı bir kere daha bedenine tatlı tatlı yayıldı. Bu defa o zevki adamlarına bırakmayacak, Feridun'u kendi elleriyle öldürecekti.

"Biraz acele et," diye mırıldandı şoförüne...

»•«•9

72

tî. _ _ •• _

ikinci bölüm

I. Moskova

Evelyn Joyce, Moskova'nın Şeremetevo 2 Havaalanı'na otuz kişilik bir İngiliz turist kafilesi içinde geldi. Londra'daki seyahat acentesinin düzenlediği tur bir haftalıktı. Kuşkusuz sarışın İngiliz kızı bu tura Moskova'nın turistik yerlerini görmeye gelmemiştii. Asli görevi Cedric Chatavvay'in adını ve adresini verdiği kişiyi bulmaktı. Adamdan gazeteye verdiği şifreli ilandan sonra bir daha ses seda çıkmamıştı, İngiliz turist kafilesi acentenin ayarladığı bir otobüsle National Otel'e geldi. Bu, Evelyn'in Moskova'ya ilk gelişi değildi, genç kadın her yaz senelik izni sırasında çeşidi memleketlere yapılan gezilere iştirak ederdi. En fazla Fransa'nın güney sahillerini se-verdi ama o geziler oldukça pahalıya patlamıştı. Bu defa ise

73

cebinden tek kuruş ödemeyecekti, zira bu gezinin bütün giderlerini sekreter olarak çalıştığı Enstitü üstleniyordu.

National Otel şehir merkezinde yer alan, Batı standartlarında, hatta şehrin en lüks üç-dört otelinden biriydi. Odaları yüksek tavanlı ve ahşap zeminliydi. Evelyn odasına girince he-

men bir duş aldı. Tur organizatörü bir hafta boyunca çeşidi geziler tertiplemişti ama genç kadın şimdilik bunların hiçbirine iştirak etmeyecekti. Zaten Moskova ilk gelişinde de onu

cezbeden bir şehir olmamıştı.

Çabucak giyinip sokağa fırladı. Tornas kuracağı adamın adı Leonard Miller'di. Tabii onu bulabiUrse... Chatavvay ondan da endişe ediyordu. Aslında genç kadın oldukça tedirgin ve ürkek-

ti; kendini filmlerde seyrettiği gizli ajanlar gibi hissediyordu. Bir anlamda bu işi kabul ettiğine pişmandı da. Fakat Londra'daki Enstitü'de yitirüttüğü rutin sekreterlik hizmetinin sıkıcı ve yeknesak ortamından kısa da olsa uzaklaşmak, biraz da

bir zamanlar sevdiği erkeğin akıbetini merak ettiğinden Chataway'in teklifini kabul etmişti. Türk bilim adamını bulacağını, hele Londra'ya dönmeye ikna edeceğini hiç sanmıyordu.

Kendisine verilen bilgiye göre Leonard Miller, Moskova'da kurulu İngiliz patendi bir kablo firmasında görevliydi ama gerçek işinin bu olduğundan çok kuşkuluydu Evelyn, adam muhtemelen M16 adına çalışan bir görevli olabilirdi. Tabii bu bir olasılıktı, emin değildi genç kadın. Chataway adamın telefonunu ve ev adresini vermişti kendisine ama nedense işyerini pas geçmişti.

Evelyn de duştan çıkar çıkmaz adama telefon etmiş ama te-

lefonu açılmamıştı. Şimdi evine gitmek zorundaydı. Enstitü

74 yetkilileri kendisiyle bir türlü temas kuramıyorlardı. Adamın adresi Arbatskaya'daydı, burası Moskova'nın en canlı ve hareketli yaşam yerlerinden biriydi. Daha önce de geldiği için metroyu kullanmakta zorluk çekmedi. Verilen adresi kolay buldu. 1980'li yıllardaki -büyük değişim Rusya'yı gerçekten farklı hale getirmişti; bunu çıplak gözle bile izlemek mümkündü. Başka şehirleri bilmiyordu ama Evelyn ilk gelişinden bu yana bile epey farklılıklar gözlemlemişti Moskova'da. Bir defa eski komünist rejimin insanlarda yarattığı korku ve çekingenlik âdetâ kaybolmuştu. Genç kadın bunu özellikle Miller'in kapısı önünde yaşadı. Eskiden bir Rus, yabancı komşusundan çekinir ve mümkün olduğunca uzak ve mesafeli durmaya çalışırdı. Oysa Miller'in kapısını çalmış, evde olmadığını sanıp tam uzaklaşacağı sırada, yan kapıdan sokağa çıkma-ya hazırlanan yaşlı bir kadın onu görünce duraklayıp gülüm-

semişti. Evelyn de kadına gülümsedi. Yaşlı komşu kadın bir şeyler mırıldanmıştı ve galiba Miller'in adı da geçmişti. Ama bir şey anlamayan Evelyn bön bön kadına bakmakla yetindi, sonra da çaresizlikle omuz silkti.

"Viy panimayete minya?"

Genç kadın yine çaresiz kadına bakmıştı. Yaşlı kadın neden sonra başını sallayarak oldukça bozuk bir İngilizce ile devam etti. "Tabii ya, siz İngiliz olursunuz. Hiç düşünemedim. Yoksa Gaspardin Miller'in yakını mısınız? Bana Londra'da bir kızı olduğunu söylemişti."

1 Beni atılıyor musunuz?"

75

Kar.,mda tngiUzce konu^n birini bulmak E«l^i s^in-
u „,"K,n deSil, eski bir dostuyum, dedi. Yaşlı
dimişti. Hemen Km deg.,
ve gederinin feri kaç"»5 "" ^^Uan benim gib,

duymuyor artık bamuyr".
:i:kr:l":r.:ti,i ..maya denmedin, an-

"^"frdarc::r:::t:d^.-;^^^^^^^^

birden kapmm aralandığım gor*x ^

rrrff Ct -.r:Ck ye.U ..annda bir

saskın baktıktan sonra Rusça bir şey

1 c^r^Km lovce sordu: Mr. Miller.

İlk şaşkınlığını adatan Evelyn Joyce

Leonard Miller!"

Yaşlı adam ^V_^^^^ ^^^^^^ ..^Jan dikkatle sarışm
den hemen anlamıştı. Kap^^^a
kadını süzdü. Sonra, Evet, Miue

'^^^•"^^^' , , «Havır "dedi. "Beni Londra'dan Cedric^
Ci:İ;S"--Vn.yce.We.okanem.ibir

konuyu konuşmamız lazım.

j idten vaslı adamm hemen suratt asılmış-

wl:grnbir tereddOtyaşadı. Sonra isteks.ce kapıyı araladı.

76

"Girin içeri bakalım, genç bayan," dedi.

Evelyn çekinerek adamın dairesine girdi. İlk gözüne çarpan şey etrafın oldukça dağınık ve kirli olduğuydu. Ayrıca evin içinde ağır bir koku vardı. Adam kısa bir açıklama yap-

mak zorunda kaldı.

"Etraf çok dağınık. Ben de uzun bir süredir burada değilim. Kusura bakmayın," diye mırıldandı.

"Önemli değil. Buraya geliş sebebimi herhalde tahmin et-

mişsinizdir."

Adamın suratı asılmıştı. "Sizi gerçekten Chataway mi gön-

derdi?" diye sordu.

"Başka kim olabilir ki?"

"Onun istediğini yerine getirdim ve gazeteye ilanı verdim.

Daha ne yapmamı bekliyor ki benden?"

"Türk bilim adamı kayboldu. Onun âkibeti hakkında en-

dişe ediyoruz."

"Buna hiç şaşmadım. Onu artık bulacağınıza da ihtimal

vermiyorum."

"

Evelyn yutkundu. "Neden?"

"Çünkü onu kaçırdılar."

"Kaçırdılar mı deciiniz? Kim kaçırdı?"

Yaşlı adam bir süre sessizce sarışm kadını süzdü. "Siz kim-

siniz? Chatavvay'le ilginiz nedir?"

"Ben, Mr. Chataway'in yönettiği Enstitü'de çalışan bir

sekreterim."

Miller güzel kadına biraz yadırgayarak bakmıştı. "Sadece sekreter misiniz yoksa siz de o proje üzerinde çalışıyor musunuz?"

77

"Dedim ya, sadece Enstitü'de çalışan bir sekreterim."

"Ne zaman geldiniz Moskova'ya?"

"Bugün. Bir turist kafilesiyle birlikte."

"O zaman size tavsiyem kimliğinizi kimseye açıklamadan hemen Londra'ya dönmeniz olabilir. Chataway'e söyleyin, artık bu konuyu unutsun."

"Evet ama Feridun Yalaz'ı kimin kaçırdığını hâlâ söylemediniz. Amerikalılar mı.^^"

Yaşlı adam ilk defa gülümsedi. "Yanıyorsunuz, Miss Joyce. Onu en belalı Rus mafyası kaçırdı."

Evelyn irkilmişti.

"Rus mafyası mı? Ama o bir bilim adamı, mafya ile ne ilişkisi olabilir?"

"Ben bunu bilemem, daha fazla da üstüme varmayın. Cadric ile BiU'e bir vaatte bulunmuştum, onu da yerine getirdim. Artık onlara bir borcum yok. Bu işe burnumu sokmak istemiyorum. Çok tehlikeli, zira işin içinde Aleksandr Şalyapın var."

Evelyn saf saf sordu. "O da kim?"

"Moskova mafyasının en büyük başı."

"Onun kaçırdığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü gördüm."

"Nasıl yani? Kaçırılması sırasında siz de yanında mıydınız?"

78

"Olay sırasında yanına gitmek için evinin merdivenlerini çıkıyordum. Sonra Türk'ün bayıltılarak dairesinden çıkarıldığına şahit oldum. Olayı benim gibi gören bir sürü şahit var. Kaldığı evdeki komşuları mesela. İçlerinden sadece biri polise"

se ifade verdi, diğerleri Şalyapın'i görünce çil yavrusu gibi dağılıp kaçtılar."

"Sonra?"

"Ne sonrası?"

"Polis ne yaptı? Şalyapın dediğiniz kişiyi tutukladı mı?"

"Alay mı ediyorsunuz? Şalyapın'ın Rusya'da dokunulmazlığı vardır. Kimse onu yakalamaya cesaret edemez."

Evelyn inler gibi konuştu. "Bakın, bu çok önemli. O bilgin üzerinde çalıştığımız proje için hayati değere sahip biri. O olmadan proje yürümüyor, ifadenizden onu yakinen tanıdığınızı anlıyorum. Bu konuda daha fazla bilginiz varsa, lütfen söyleyin. Zira söz konusu proje insanlık için çok önemli ve o bilginin kötü kişilerin eline geçmesini istemiyoruz."

"Bunu ben de istemem, küçük hanım. Ama ben burada yaşıyor ve ekmeğimi buradan çıkarıyorum. Siz de beni anlamaya çalışın. Gönderdiğim şifreli mesaj sanının yeterince açıldı. Daha fazlası elimden gelmez. Bu Cedric ile Bill'in sorununu."

"Tamam," diye mırıldandı Evelyn. "Sizi cıaha fazla sıkıntıya sokmak istemeyiz. Ama hâlâ anlamadığım sorunlar var ortada. Feridun'un mafya ile ne ilişkisi olabilir? Meselenin bu yanı bana pek karışık geliyor."

Genç kadının Türk bilginden küçük adıyla bahsetmesi yaşlı adamın dikkatini çekmişti. Ona yine ilgiyle baktı. "Onu yakından tanır mıydınız?" diye sordu.

Evelyn o konuya girmek istemezmiş gibi kısaca, "Evet," dedi. "Birbirimizi sevmiştik."

"Yaa! Demek o kadın sizdiniz."

Bu Evelyn için beklenmedik bir cümleydi. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Daha fazla ve açıklayıcı cümleler almak için Miller'a çevirdi gözlerini.

"Size benden mi bahsetti?" diye kekeledi.

"Sanırım öyle. Ama sadece bir kere. Kosmos'daki barlardan birinde. O gece içkiyi fazla kaçırmıştı delikanlı. Genellikle özel hayatından pek bahsetmezdi. Gerektiğinde dinlemeyi, konuşmaktan daha iyi beceririm. O anlattı, ben de dinledim, Hepsi bu."

Evelyn merakla sordu. "Size ne söyledi?" U

"Çok sevdiği bir kadını sırf işi için terk ettiğini. Bu herhalde siz olmalısınız."

işittiği gerekçeyi yadırgamıştı İngiliz kızı. "İşi için mi.^^" di-

ye fısıldadı.

Miller içini çekti. "Evet, öyle demişti. Yaşlı halime bakmayın, Miss Joyce, Bir zamanlar ben de gençtim. Sevginin ve aşkın ne olduğunu bilirim. Hayatımda bir defa sevdim ve o sevdiğim kadınla kırk uzun yıl yaşadım."

Bu samimi itirafa kendini kaptıran Evelyn elinde olmadan sordu. "Sonra ne olcu.""

Yaşlı adam da, genç kadının sualini garipseyerek karşılık verdi. "Ne olacak, öldü. Kanserden."

"Affedersiniz," diye mırıldandı Evelyn. "Yaranızı deşmek istemezdim."

"Önemli değil, Miss Joyce. Yaramı deşmediniz, çünkü o yara içimde daima kanıyor ve ben ölünceye kadar da kapanmayacak."

Yaşlı adamın duygusallığı, Evelyn'in ona karşı hissettiği ilk antipatiyi hemen değiştirmişti. Şimdi ona büyük bir saygı duyuyordu. "Zamanımızda sizin gibi erkekleri bulmak cidden çok zor oluyor," diye mırıldandı içtenlikle.

Miller buruk bir şekilde gülümsedi. "Ne hissettiğinizi anlıyorum," dedi. "Biz ingilizler, genellikle saat beşten önce içki içmeyiz ama sanırım şu an ikimizin de sert bir içkiye ihtiyacı var, ne dersiniz?"

Evelyn olabilir dercesine bir baş hareketi yaptı. Yaşlı adam dağınık evinde yerinden kalkarak ağır hareketlerle dolaptan yarıya kadar içilmiş bir viski şişesi ile iki bardak çıkardı. Bardaklara iki parmak kadar içki koyarak birini genç kadına uzatı. "Su?"

"Hayır," dedi Evelyn.

Bir an birbirlerine baktılar. Miller, "Umarım sevdiğiniz adama kavuşursunuz," dedi.

"Sanırım, bu biraz da size bağlı. Hâlâ bana söylemediğiniz bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Leonard Miller bardağındaki viskiyi bir yudumda içti. Suratını buruşturup bardağına iki parmak daha içki boşalttı.

"Belli. Siz çok inatçı bir kadınsınız. Anlaşılan netice almadan buradan gitmeyeceksiniz. Chatavvay'in niçin sizi gönderdiğini daha iyi anlıyor gibiyim."

Evelyn yorum yapmadan bardağındaki içkiden ufak bir yudum aldı. Ümit dolu bakışlarını yaşlı adamın ferî kaçmış gözlerinden ayırıyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Miller. "Evet, o olayla ilgili bazı duyumlar aldım. Kulağım deliktir ve buradaki işim gereği bana bilgi veren çok insan vardır."

"Buna hiç şaşırmadım," dedi sarışın kadın.

81

"Bir iddiaya göre Şalyapın onu şileplerinden birine tıkıp memleketine postalamış."

"Yani Türkiye'ye, öyle mi?"

"Rivayetler öyle..."

"Neden peki? Şalyapın'ın bundan kazancı ne olabilir?"

"Orasını bilemem. O adamın her tarakta bezi vardır. Kim bilir, neyin peşindedir?"

Bir süre düşünen Evelyn endişeyle sordu. "Bir iddiaya göre dediniz; peki öteki iddia nedir?"

"Ötekisi Şalyapın'ın bilgini Moskova'nın banliyölerinden birine götürüp kurşuna dizdiği iddiası."

Genç kadın iliklerine kadar titredi birden. Nefesini tutarak sordu. "Sizce bu kuvvetli bir ihtimal mi?" Alacağı cevaptan korkuyordu. Yaşlı adam ise başını olumsuzca iki yana sallamıştı.

"Hayır, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Aleksandr Şalyapın onu öldürmek istese göz göre göre kaçırmaya niye kalkışsın ki? Birkaç adamını gönderip işini bitirirdi, hem de hemen oracıkta. Cereyan eden olaylar mafya stiline hiç uymuyor. Bu tablo bana başka şeyler çağırıştırıyor."

"Nasıl bir şey?"

Leonard Miller yine birkaç dakika sessiz kaldı.

"Belki yanılıyorum ama Şalyapın bu kez başkası adına iş gördü."

"Başkası adına mı? Çok ilginç. Kim olabilir bu başkası? Bir Batı ülkesi mi? Mesela Almanlar'm veya Fransızlar'm Rus mafyasına para karşılığı bilgini kaçırdığını mı ima ediyorsunuz:

82

"Hayır. Vurgulamak istediğim bu değil. Şalyapın Almanlar veya Fransızlar adına iş yapmaz. Bunu hiç sanmam. Ben-

ce ortada çok daha özel bir sebep olmalı. Yani sizin anlayacağınız bu bir hatır işi olmalı."

"Ne demek istediğinizi anlamadım, Mr. Miller."

"Boş verin. Zaten ben de bilerek konuşmuyorum, benim ki sadece bir tahmin."

Evelyn daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini düşünmüştü. Feridun'un Rus mafyası tarafından kaçırıldığı haberi bile Londra'daki Enstitü'cie zaten bomba etkisi yaratacaktı. Aklının bir köşesinde ise hâlâ yaşlı adamın az önce söylediği cümle yankılanıyordu. 'İşi için terk etti' lâfına bir anlam veremiyordu bir türlü. Feridun'la bu konuda aralarında en ufak bir müzakere veya tartışma olmamıştı, en azından böyle bir ihtilaf konusunu hatırlamıyordu.

Yaşlı adamın sözüyle daldığı düşüncelerden silkindi. "Pe-kâlâ, sırf senin için birine telefon edeceğim," demişti Miller. Sonra evindeki eski model telefonun başına geçti isteksizce. Uzunca bir süre telefonda Rusça konuştu. Evelyn tek kelime anlamadan konuşmanın sona ermesini gergin bir hava içinde bekledi. Miller telefonu kapattığında yüzünde şaşkın bir ifade oluşmuştu. Aldığı bilgiyi aklında tartar gibi bir hali vardı.

"Ne öğrendiniz?" diye mırıldandı Evelyn.

"İlk iddia doğruymuş. Sivastopol Limanı'ndan kalkan Şalyapin'e ait bir tekne onu İstanbul'a götürmüştü."

"Bu haberin doğru olduğu kesin mi?"

83

"Haber kaynağıma güvenirim. Aradığım kişi Şalyapin'in yanında çalışan adamlarından birinin ağabeyidir ve benim buradaki firmamla iş yapar. Ama asıl şaşırtıcı olan o cleğil."

"Nedir peki?"

"Mr. Yalaz Türkiye sahillerine yaklaşıldığı sırada ebenize adamayı ve kaçmayı başarmış."

Ociada derin bir sessizlik oldu. Evelyn ne diyeceğini şaşırdı. Neden sonra, "Yani Şalyapin'in elinden kurtulmuş, öyle mi?" diye sordu.

Yaşlı adam bir süre önüne baktı. "Pek öyle sayılmaz," diye fısıldadı.

"Neden?"

"O gece denizde şiddetli bir fırtına varmış. Şileptekiler

Türk'ün boğulduğuna hükmetmişler."

Evelyn'in yüreği titredi. Ama umudunu yitirmedi. Sevgilisinin ne kadar iyi bir yüzücü olduğunu çok iyi bilirdi...

.....

84

2, Moskova

Evelyn otele döner dönmez hemen Londra'yı aradı. Cedric Chataway az sonra hattın öbür ucundaydı. Genç kadın

Leonard Miller'dan öğrendiklerini aynen nakletti. Enstitü Müdürü öğrendiklerine bir hayli şaşırmıştı.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu genç kadın. "Hemen mi döneyim yoksa turist kafilesiyle beraber mi?"

Chataway'in talimatı da şaşırtıcıydı.

"Bekle," diye mırıldanmıştı profesör. "Bu konuda tek başıma karar veremem. Artık konu beni aşıyor. Projeye bel bağlayan hükümet yetkilileri ile istişarede bulunmam icap edebilir. En kısa sürede sana kararımızı bildireceğiz."

Evelyn pek bir şey anlamamıştı.

85

i

"Fakat Mr. Chataway," diye itiraz etti kadın. "Benim buradaki işim bitti sayılır. İstediğiniz bilgiyi elde ettim. En azından Feridun Yalaz'm artık Rusya'da olmadığını öğrendim. Başka ne yapabilirim ki?"

Enstitü Müdürü'nün hattın öbür ucundan güldüğünü duymuştu.

"Yapma, Evelyn. Başka ne isteyebilirsin ki? Orada bedava tatil yapıyorsun. Herkes senin yerinde olmak için can atar. Benden yeni bir talimat gelinceye kadar eğlenip keyfine bak. Nasıl olsa masraflar Enstitü'den."

Chataway telefonu kapatmıştı hemen.

Genç İngiliz kızı pencere önündeki koltuğa çöküp perdeleri sonuna kadar açtı. Önünde Kızıl Meydan bütün ihtişamıyla uzanıyordu. Moskova'yı bundan önceki gelişinde de pek sevmemişti, şimdi ise âdeta nefret ediyordu. Enstitü Müdürü'nün cevabından da pek bir şey anlamamıştı. Chataway! üzerinde çalıştıkları projeyi destekleyen hükümet yetkilileri ile istediği istişareleri yapabiliirdi kuşkusuz ama bu müzakerele-

rin kendisinin burada daha fazla beklemesi ile ne ilgisi olabilirdi? Bir an önce memleketine dönmek istiyordu artık.

Otel odası sıcacıktı. Ayağımdaki kalın botları çıkarıp bacaklarını koltuğa topladı. Ruhunda buruk bir eziklik vardı. Türk' bilim adamını bir zamanlar gerçekten sevmiştii ama bugün; onun ölmüş olabileceğı ihtimali söz konusuydu. Gerçi onun ı çok sportmen ve iyi bir yüzücü olduğunu bilirdi ama kış aylarında ve fırtınalı bir denizde hayatta kalması ne ölçüde i mümkündü? Ayrıca Leonard Miller'dan oldukça yaciriğadiğı l kısa bir anı iştmişti. Bildiğı kadarıyla eski sevgilisi pek alkol |

86

kullanmazdı, hadi o gece içip sarhoş olduğunu varsayayım diye geçirdi içinden, ama o yaşlı adama söylediğı lâf ne anlama geliyordu? İşi yüzünden terk ettiğı sevgilisi gerçekten ben miyim, diye düşündü. Feridun'la o konuda tek münakaşaları olmamıştı. Belki de Feridun, Miller'e başka bir kadından bahsetmişti. Kadınlara özgü sezgileri şüphe haline dönüşerek şimdi benliğini kaplıyordu. Kesinlikle sözünü ettiğı kişi ben değilim, diye homurdandı. Başka bir kadın olmalıydı. Kendisiyle tanışmadan evvel geçmişinde var olan özel biri. Sonra elinde olmadan Feridun'la olan ilişkisini yeniden tahlile başladı. İkisi de fazla duygusal sayılmazdı. Evet, bir zamanlar onu sevmiştii, belki de hâlâ o sevgiden ruhunda yankılanan bir şeyler vardı ama galiba işin özü fizikseldi. Çok ateşli günler geçirmişlerdi. Fericiun kendisini terk ettikten sonra da birkaç erkekle beraber olmuştu ama bedeni onunla beraber olduğu zamanlardaki doyuma hiç erişememişti.

Boş ver, diye söylenip oaircluğı koltuktan ayağa kalktı. O macera yaşanıp bitmişti. Aslına bakılırsa Chataway'in teklifini kabul etmesi bile hataydı. Eski kapanmış defterlerin bir daha açılmaması gerektiğini hayat ona öğretmişti, niye ısrar ediyorum ki, diye homurdandı üstünü değiştirmeye giderken. Enstitü Müdürü'nün talimatını beklemek zorundaydı ama bu aracia Feridun'u artık aklından atacak ve bu bedava tatilin keyfini çıkarmaya çalışacaktı.

Fakat olaylar hiç de Evelyn'in istediğı doğrultuda gelişmeyecekti. Akşam yemeğini birlikte geldiğı turist kafilesiyle otel-

87
de yemiş, bir bardak Gürcü şarabı içmişti. Yemekten sonra

kafileden bir grup rehberleriyle birlikte Moskova'nın eğlence yerlerinden birine gitmeye karar vermişti. Kafilenin çoğu yaşıyordu ve ilk günün sonunda yaptıkları şehir turundan sonra gece eğlencesine katılmayı reddetmişlerdi. Evelyn önce onlara katılmayı düşündü, canı sıkılıyordu ve huzursuzdu. Fakat son anda vazgeçti, odasına çekilip dinlenmeyi tercih etti. Yatmadan önce yanında getirdiği laptopunu açıp gelen maillerine bir göz attı.

Chataway bir mail gönclermiştir. Okuyunca önce sinirlendi, hatta müdürden gelen maile ters bir cevap vermeyi düşündü. O Enstitü bünyesinde çalışan sıradan bir sekreterdi ve kendisinden istenilen şeyler artık görevinin çok ötesine taşıyordu. Chataway yarın İstanbul'a gitmesini ve Atatürk Havaalanı'nda Bili Murray ile buluşmasını istiyordu. Olacak şey değildi; Moskova'ya gitmeyi kabul etmiş, ricalarını anlayışla kabul etmişti ama bu gelen mail sanki bir emir niteliğinceydi.

Sinirckn gerildi.

Bu emri kabul etmek zorunda değildi. Parmakları klavye üzerinde uygun bir cevap vermek üzere bir süre bekledi. Fakat nedense bir türlü aradığı kelimeleri beyninde toparlayıp yazıya dökemiyordu. Sonra hızla bilgisayarı kapattı ve kendini yatağına attı.

Evelyn ertesi sabah İngiliz turist kafilesinden ayrılarak ufak valizini ve bilgisayarı yüklenip Şeremetevo 2 Havaalanı'na yollandı. Aeroflot'ta yer bulması sorun olmamıştı. Uçağın hareketine henüz bir saat vardı. Terminaldeki cafelerden birine girdi. Rus kahvesi sert ve berbattı, birkaç yudum aldıktan sonra bıraktı. Dışarıda buz gibi bir hava vardı ama kar yağışı yoktu. Alanda bulduğu bir İngiliz gazetesini açarak oyalanmaya çalıştı. Uçağına davet için anons bekliyordu. Gazetede okuyacağı ilginç haberler bulamamıştı, tam gazeteyi katlayıp bırakacağı sırada hırıltılı bir ses duyunca başını kaldırıp baktı. Karşısında Leonard Miller duruyordu. Yaşlı İngiliz'le bir daha karşılaşacağını hiç ummayan genç kadın merakla ona baktı.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu.

Miller yorgun bir edayla karşısındaki iskemleye çökmüştü. Evelyn tedirgin bir şekilde sormaya devam etti. "Beni burada nasıl buldunuz?"

Yaşlı adam nefes nefese konuştu. "Bu sabah otele gidip sizi aradım. Söylemeyi unuttuğum önemli bir şeyi hatırladım zira. Otelden ilişkinizi kestiğinizi anladım. Sonrasını tahmin etmek kolay oldu. Türkiye'ye gidiyorsunuz, değil mi? Şimdi de sevdiği-

niz adamı kendi memleketinde aramaya çalışacaksınız."

Evelyn kısa bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra Londra'nın isteğini açıklamadan bunun sadece kendi isteği olduğunu ifade etmek istercesine başını sallarken mırıldandı.

"Ne söylemeyi unuttunuz?"

Miller sesinin duyulmasını istemişti gibi iki yanına baktıktan sonra fısıldadı.

"Norveç," dedi.

"Norveç mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"O gece..." diye mırıldandı yaşlı adam. "Hani Mr. Yalaz'la içki içtiğimiz ve birbirimize açıldığımız gece. İşte o zaman ağzından kaçırıldı."

∴ "Neyi?"

"Norveç'e gitmek ve bundan sonra orada çalışmak istediğini. Dün size söylemeyi unuttum."

Evelyn kaşlarını çatıp sustu.

Yaşlı adam bir solukta tievam etti. "Şayet Mr. Yalaz hâlâ hayattaysa mutlaka bir yolunu bulup Norveç'e gidecektir. İstanbul'da kendisini araştırın ama bulamazsanız ikinci adres mutlaka Norveç olmalıdır. Allah yardımcınız olsun."

Evelyn yaşlı acılamın elini okşamakla yetindi.

90

3. İstanbul

Neslihan anahtarıyla kapıyı açıp dairesine girdiğinde evin içindeki sessizlikten irkildi bir an, sanki Fericiun'u girer girmez, mez göreceğini veya bir yerlerden akseden sesini duyacağını sanmıştı. Hemen, "Feridun!" ciiye seslendi ani korkusunu bastırmak istercesine.

"Buradayım, sevgilim."

Feridun'un sesini duymak içindeki korkuyu bastırdığı gibi ona yeniden sevgilim diye seslenmesi yüreğindeki çarpıntıyı daha da hızlandırmıştı. Ses genç adama tahsis ettiği odadan gelmişti. Neslihan elindeki poşetlerle doğru onun yanına koştu. Sevinçten gözleri ışıldıyordu. Feridun yatağa uzanmıştı,

sevgilisinin geldiğini göriince yavaş yavaş yataktan doğruldu.

91

"iyisin, değil mi?" diye sordu Neslihan.

"Merak etme, ben iyiyim." Ama mavi gözlerinde belirgin bir endişe vardı. "Her şey yolunda gitti mi?" diye mırıldandı. "İhtiyacın olan her şeyi getirdiğimi sanıyorum."

"Kastım o değil. Seni takip eden, peşinden gelen oldu mu:

7"

Neslihan gülümsedi, alışveriş merkezinde kendisini hayranlıkla süzen delikanlıları ve bir ara peşinden gelen bıyıklı adamı anımsayarak, "Birkaç çapkın erkek hariç kimse peşimden gelmedi," dedi. Bu cevaba Feridun'un da tebessüm edeceğini sanmıştı. Ama o gayet ciddi bir şekilde sordu.

"Eve kadar mı?"

"Yok canım. Girdiğim alışveriş merkezinde sadece."

"Emin mısın

Genç kadın durakladı bir an. Ama kuşkulandığı o bıyıklı adamı bir daha peşinde görmemişti, daha doğrusu adamın gittiğini düşündüğünden ilgilenmemişti. Boş yere Feridun'un telaşa kapılmasından çekindiği için, "Eminim, tabii," dedi. Sevgilisinin gözlerinde bir rahatlama hissini görebiliyordu artık.

Neslihan az buçuk Feridun'un ne tür giysilerden hoşlandığını bildiği için bir çocuk coşkusuyla poşetleri birer birer açıp aldıklarını göstermeye başlamıştı. Genç adam ise tam bir huzur, hayranlık ve minnet hissiyle Neslihan'ın getirdiklerinden ziyade onun yüzünde hasıl olan mutluluğu inceliyordu. Sonunda dayanamayıp onu kendine doğru çekti ve kollarının arasına aldı. Bu, çok uzun süreden beri ilk kucaklaşmalarıydı. Birden heyecana kapılan Neslihan elinde kalan son poşe

92

ti yere düşürdü ve tam bir teslimiyede erkeğe sanlıverdi. Dudakları buluşmuş, yılların yarattığı hasreti geçiştirmek için doyasıya öpüşmeye başladılar. İlk toparlanan yine Neslihan oldu. Gelecekleri hâlâ meçhuldü; bundan sonra Feridun'un nasıl bir tutum takınacağından henüz emin olmadığından bütün duygularını ortaya dökmek istemiyordu. Kendini Feridun'un kollarından kurtarıırken fısıldadı-.

"Nasd, seçtiklerimi beğendin mi?"

"Bundan şüpheli mi var? Tabii, beğendim sevgilim."

"Aldıklarımı üstünde denemek ister misin?"

Feridun, genç kadının kollarının arasından sıyrılmasını, öpüşmeyi kesip daha ileri gitmekten kaçınma nedenlerini tahmin etmişti. Ona tekrar sarıldı, sıkıca kavrayıp kendine çekti. "Acelelerimiz yok," diye fısıldadı kulağına. "Senelerdir bu anı hayal ediyordum. Seni kollarımın arasına almak, özlediğim teninin kokusunu duymak, doyusıya öpmek istiyorum."

Neslihan zor durumda kalmıştı. Onun da istediği buydu. Ama çektiği acıların bundan sonra daha da artmasına izin vermemeliydi. Ellerini sevgilisinin göğsüne dayayıp kendisine daha fazla yaklaşmasını engelledi.

"Dur, Feridun. Lütfen," diye inledi. "Ben çok acı çektim. Yokluğuna bir türlü alışamadım. Tam toparlanmaya başladığım bir sırada yeniden ve aniden hayatıma girmeye kalkışıyor-sun. Bir-iki gün sonra çekip gideceksin. Aynı sıkıntıları bir daha yaşamak istemiyorum. Seni çok sevdiğim doğru fakat bu defa kendimi de düşünmek zorundayım."

Feridun kollarını gevşetmedi, bilakis ona daha sıkı sarıldı. Mavi gözlerinde ihtirastan ziyade derin bir sevginin parıltıla-

93

n okunuyordu. "Bu sabah senin dönüşünü beklerken ben de bu konuyu uzun uzun düşündüm. Bilmeni istiyorum, şayet sen de kabul edersen artık ayrılmak yok. Seninle bu defa evlenmek istiyorum. Gayet ciddiğim. Hem sadece bu ayrılığın, sıkıntısını sen mi çektiğini düşünüyorsun? Yıllardır nasıl özleminle yanıp tutuştuğumu biliyor musun? Seni terk etmeklel hayannmm en büyük hatasını yaptığımın farkındayım ama bunu bir daha tekrarlamayacağım."

Neslihan'ı duyduklarından daha fazla muduluğa gark; eden başka bir şey olamazdı. "Ciddi mi söylüyorsun?" diye fısıldadı. "Bu defa beni terk etmeyecek misin?"

"Hayır," diye mırıldandı Feridun. Lâkin kollarını gevşetmiş, bu defa kızın göğsündeki ellerini kavramıştı. "Konuşma-jmız lâzım. Bu defa kararı sen verecebin. Başımın enikonu! dertte olduğunun herhalde farkmdasm. Oturup konuşma-mız, hayatımdaki gizi tartışmamız ve ne yapacağımızı kararlaş-

tırmamız gerekiyor. Ben kararımı verdim, gerekirse zorluklara birlikte kadanacağız ama önce sana hayatımda olanları anlatmak zorundayım."

"Dinlemeye hazırım."

"Acele etme. Düşmanlarım her an burayı bulabilirler.

Mümkünse hemen burayı terk edip dayının oğlunun evine gidelim. Orada daha güvende olacağımıza inanıyorum."

Neslih an yine bir tereddüt geçirdi. Kendi evinde bir tehlikeye maruz kalacağına hiç ihtimal vermiyordu. İçini bir ürperti kapladı. Yoba Feridun'un sıhhatinde bir bozukluk mu vardı? Ruhsal bir hastalığa mı yakalanmıştı? Bütün bunlar

94

hastalığın mı tezahürüydü? Avrupa'da bile kıymetini ispatlamış bir bilim adamı kimden korkuyordu böyle?

Başka çaresi yoktu. Gerekirse onu doktorlara da götürülebilir, şayet hasta ise elinden geleni yapardı. Çünkü hâlâ onu deli gibi seviyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sarıyer'e, Cengiz'in evine gidebiliriz. Dert değil. Hemen hazırlanıp çıkalım."

Feridun itiraz etti. "Şimdi olmaz. Gündüz vakti dikkat çekeriz. Karanlık basınca çıkalım buradan. Daha güvenli olur."

Neslihan elinde olmadan gülümsedi. "Kapının önünde bizi tanıyıp bekleyenler mi var sanıyorsun? Gel gidip pencereden dışarıya bakalım, sen de gör de rahatla."

"Olmaz, akıllıca bir davranış cieğil bu. Geceyi bekleyelim. Karanlık pek çok şeyi örter."

Neslihan hüzünlü bir şekilde gülümsemeye devam etti. Onun korkak biri olmadığını kesinlikle bilirdi; hu aşın evham ve saplantıları belli ki bir hastalık arazıydı. Üstüne varmak istemedi ama onu öncelikle bir doktora götürmesi gerektiğine de inandı. Sonra da onu rahatlatmak için salona doğru yürüyüp sokağa bakan pencerelerin önüne gitti. Feridun da arkasından gelmişti. Neslihan tül perdeyi açarken Feridun arkasından seslendi. "Ne yapıyorsun? Sakın açma perdeleri. Dışarıda evi gözetleyen birileri varsa uyandıığımızı anlarlar," diye bağırdı. Ama geç kalmıştı, genç kadın tülü açarak sokağa bir göz atmıştı bile.

Neslihan, her zamanki sakin sokağı, insanları, kendi halinde günlük yaşamlarını sürdüren, çoğunu tanımadığı kom-

şularından başka kimseyi görmeyeceğine emindi. Kaldırım

95 : |

kenarlarında bir yığın araba park etmiş, soğuk rüzgârın estiği sokakta yürüyen insanlar her zamanki tabii halleriyle yürüyor, köşedeki marketin servis elemanları koşuşturuyor, kısacası sokak günlük halini sürdürüyordu. Neslihan tam hiçbir de-ği- ; i sikliğin olmadığını sevgilisine söylemek üzereyken kaldırım l kenarına park etmiş siyah Mercedes'e yaklaşan adamı görün-

1

ce birden donakaldı. Tüm dikkatini o adama yoğunlaştırarak bir daha baktı. Yoksa yanılıyor muyum, diye geçirdi içinden. Ama yanılmadığına emin oldu birden. O adamı daha bir saat önce girdiği alışveriş merkezinde görmüştü. Kendisini belli etmemeye çalışarak izleyen uzun boylu, bıyıklı adamdı o. Hemen pencerenin önünden adeta sıçrayarak çekildi. Bir an sapsarı kesilmişti. Bu bir tesadüf olamazdı.

Ondaki değişikliği gören Feridun hemen sordu. "Ne oldu." Ne gördün sokakta.^^

Neslihan nefes kekeledi. "Bir adam... Oydu, eminim. Beni izliyordu. Şimdi de burada. Karşı kaldırımda park etmiş bir arabanın içindekilerle konuşuyor."

"Tamam," diye fısıldadı Feridun. "Telaşlanma, sakın ol. Benim için sürpriz olmadı. Önünde sonunda beni ele geçirmek için sana ulaşacaklarını biliyordum."

Neslihan kekeliyordu. "Ama anlayamıyorum. Ben ö adamları hiç tanımıyorum ki."

"Orası doğru da, o adamlar beni çok iyi tanıyorlar. Bütün geçmişimi biliyorlar."

"Ne yapacağız şimdi.^^"

"Bırak biraz düşüneyim, sevgilim."

"Söylesene, kim bunlar.""

96

"Mafya."

"Mafya mı? Seninle ne ilişkileri olabilir ki?"

Feridun tekrar sevgilisine sarıldı. "Merak etme. Onlarını. seninle alıp veremediği bir şey yok. Bütün zorları benimle."

"İyi de neden? Nasıl?"

Feridun sakın bir şekilde, "Buradan kurtılabilirsek sana her şeyi anlatacağım," dedi.

Patronunun arabasına geçen Ahmet neticeye bir an önce varmak istiyordu. "Beyefendi daha ne bekliyoruz? Feridun Yalaz'm içinde olduğuna inanıyorsanız evi basalım, iş bitsin gitsin. Burada beklememiz daha dikkat çekici olacaktır. Halil, kadının bir yığın erkek eşyasıyla eve döndüğünü görmüş. Bunun anlamı hedefin bu evde olduğunu göstermez mi?"

Kenan Sofuoğlu sert bir bakış fırlattı adamına. "Hataya hiç tahammülüm olmadığını: bilirsin Ahmet. Dün gece işi berbat ettin. Görev senindi ve başarısızlıktan sen sorumlu-sun. Yirmi yıllık hatırın ve bana verdiği başarılı hizmetlerin olmasa seni asla affetmezdim. Bu defa işi bizzat ben yönetece-

ğim. Adamın evde olması çok muhtemeldir, ama olmayabilir de. Emin olmadan eyleme kalkışmayacağım bu sefer. Herif hastanede doktorları da bizi de kandırdı. Çingene'yi ne hale soktuğu malum, hasta ve dermansız olsa, profesyonel sayılacak bir katili o kadar etkisiz hale getirebilir miydi hiç? Çok kurnaz. Bizim bu evi de gözdediğimizi düşünecektir, bundan

97

eminim. Eski sevgilisiyle bir şekilde irtibat halinde olabilir ama kendini mutlak güvencede hissetmedikçe buluşmayacaktır. Bence henüz burada değil. Bekleyeceğiz, hem de sabırla bekleyeceğiz. Çünkü elimizdeki tek kozumuz bu kadın. Önünde sonunla bizi ona götürecektir."

Ahmet itirazı kesti. Patron haklı olabiliirdi. Ayrıca hastane olayından kendisini sorumlu tutması canını sıkımişti. Dün gece olanları kimse tahmin bile edemezdi. Ahmet arabacia arkasına yaslandı, fikir beyan etmemesi daha doğru olacaktı, ayrıca bundan sonrasını ben yöneteceğim ellediğine göre işgüzarlık etmesi abesti. Bir süre hiç konuşmadılar. Neden sonra yine Kenan konuştu.

"Dün gece Aleksandr Şalyapin beni aradı," elledi. "Özür diledi. Ricamı yerine getiremediği için çok üzgün oUğunu söyledi."

"Onu bulduğumuzu kendisine ilettiniz mi"

"Hayır. Söylemedim."

"Neden?" diye fısıldadı Ahmet.

"Bırak bize karşı kendini borçlu hissetsin. Bu, yararımıza olacaktır."

Ahmet hafifçe gülümsedi.

«-SOİfc*»****^

Aynı dakikalarda Neslihan endişeyle sordu:

"Şimdi ne yapacağız, Feridun?"

"İzin ver, bir düşüneyim."

98

Genç adam camlardan uzak bir koltuğa çöküp birkaç saniye düşüncelere claldı. Genç kadın merakla ağzından çıkacakları bekliyordu. Bir çocuk gibi dizlerinin dibine çöküp ellerini tuttu.

"Ne düşünüyorsun? Buradan çıkışımızın bir yolu olabilir

•7"

mı.'

"Hemen heyecana kapılma. Bana biraz zaman tanı. Onlar da bekliyor, bu çok açık."

"Neyi bekliyorlar?"

"Saldırmayı. Çünkü burada olduğumdan kesin emin değiller henüz."

Neslihan bu cevabı yadırgayarak sevgilisini süzdü. "Seni anlamıyorum. Şayet emin değillerse evi basıp burayı araştırmaları daha mantıklı değil mi?"

Feridun başını olumsuzca salladı.

"Pek değil."

"Neden?"

"Kenan Sofuoğlu'nu yabana atma. Cin gibi kurnazdır, istanbul'da irtibat kuracağım tek insanın sen olacağını mutlaka düşünmüştür. Bu evi ne zamandan beri kontrol altında tuttuklarını henüz bilmiyoruz. Tedbirli davranacaktır. Muhtemelen evden birlikte çıkacağımız anı bekliyorlardır ya da seninle başka bir yerde buluşacağımızı düşünüyordur. Her iki şıkta da o zaman saldıracaktır. Böyle kalabalık bir semtte evi basmaya kalkışması bence daha uzak bir ihtimal."

"Ama onun için mafya lideri dedin. Böyle şe!^ aldırır mt. onlar?"

99 |

"Kenan aldırır, bundan emin olabilirsin. İşini en temiz ve iz bırakmayacak şekilde halletmeye çalışacaktır. Çok forslu tanıdıkları olduğu gibi canına ot tıkamak isteyen düşmanları da vardır. Çok mecbur kalmadıkça eve saldıracağına şimdilik ih-

timal vermiyorum." , : : .Sı;:,

"Ya saldırırsa?"

"Bunu da düşüneneğim. Kendimizi Gengiz'in Sarıyer'deki evine bir atabilsek bizi kolay kolay bulamaz, ama şimdilik kapana sıkışmış durumdayız. Başka bir çare bulmak zorundayım. Anladığım kadarıyla bu evden çıkamayız, bu kendimi ateşe atmak olur."

Neslihan birkaç saniye düşündü. "Ama buradan görür meden kaçmamız da mümkün."

Feridun kaşlarını çatarak sordu: "Nasıl olacak bu iş?"

"Şayet sorun dış kapıdan sokağa çıkmamaksa mümkün» olabilir."

"Yapma sevgilim, buracıa evler bitişik nizamda. SokağJ çıkmanın tek yolu apartmanın ana girişini kullanmak, o zaman da avuçlarının içine düşeriz."

"Hayır, başka bir yol daha var. Biraz sakıncalı ve tehlikelJ ama deneyebiliriz."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Neslihan heyecanla anlatmaya başladı. "Altı ay evvel, eJ üst kata bir hırsız girdi."

"Eee?"

"Ve kaçmayı başardı."

"Nereden?" ' ,

100

"Çandan. Polis tahkikat sonunda adamın nasıl kaçtığını tespit etti. Damdan dama geçip üç apartman ilerideki yeni yapılmış binanın yangın merdivenini kullanarak rahatlıkla firar etmiş. Biz de aynı yolu kullanabiliriz."

"O yeni bina yan sokağa mı bakıyor?" ' ,

"Evet."

"Peki, damdan dama adamaya cesaret edebilecek misin?"

"Başka çaremiz yok gibi görünüyor."

"Galiba haklısın."

"Yalnız ufak bir sorunumuz daha var galiba."

Feridun ciddiyetle kıza baktı. "Nedir o?"

"Anladığım kadarıyla Gengiz'in evinde henüz ne kadar kalacağımız belli değil, doğru mu?"

"Evet, biraz zaman alabilir. Sakıncası var mı?"

"O bakımdan değil. Orada istediğimiz kadar kalabiliriz. Ama damcyan dama elimizde bavullarla geçemeyeceğimize gö-

re yanımıza nasıl eşya alacağız?"

Feridun safça sordu. "Ne eşyası?"

"Giyim kuşam, makyaj çantam, vesairem."

"Allah'ını seversen Neslihan, şimdi bunu düşünmenin sırası mı?"

"Tabii ki sırası. Bir hafta, on gün orada hep aynı giysiyle mi dolaşacağım?"

"Şu düşündüğün şeye bak! Biz şimdi canımızı kurtarmanın peşindeyiz."

"Olmaz!" diye homucdandı genç kadm. "Ona da bir çare bulmalıyım."

• •

101

"Nasıl bir çare?" : , , "

"Şimdi izin ver, biraz da ben düşüneyim."

Feridun kendini tutamayarak tebessüm etti. Kadın her yerde ve her şartta kadındı işte, hayatlarını kurtarmak için mücadele verirken bile güzellik ve görünümlemlerini düşünüyorlardı.

"Tamam, buldum," diye bağırdı Neslihan az st)nra.

"Ne buldun?"

"Uygun bir formül."

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Çılgınca bir şey yapmaya kalkışma sakın."

"Bekle ve gör. itiraza da kalkışma. Nazımı çekecek bir kız arka daşıma telefon edeceğim ve ondan bir istekte bulunacağım."

Neslihan fazla düşünmeden cep telefonuna sarıldı. Feridun mavi gözlerini ona çevirmiş, merakla ne yapacağını bekliyordu.

Sokaktaki bekleyiş devam ediyordu. Ahmet her ihtimale karşı üç-dört kişilik takviye istemişti. Şimdi dört araba birbirine yakın sayılacak mesafede park etmiş duruyorlardı. Gece-den beri nöbette olanlar acıkmışlardı, Ahmet içlerinden birini tost, hamburger, sandviç ve meşrubat aldirmek üzere göndermişti. Yiyecekleri getiren adam sokak sakinlerine fazla belli etmemeye çalışarak yiyecekleri araba içlerinde bekleyenlere

dağıtmıştı.

Ahmet, Kenan Sofuoğlu'na da gelenlerden uzattı. Ama patron başını sallayarak istemem dedi. Ahmet hic ısrar etmedi. Saat 15.30 civarında Neslihan'ın kaldığı apartmanın önünde bir taksi durdu, içinden kırk yaşlarında bir kadınla on iki yaşlarında bir oğlan çocuğu indi.

Arabaların içinde bekleyen kişiler tabii dikkat kesilmişlerdi. Ahmet dikkatle arabanın penceresinden eğilip baktı kadınla çocuğa. Sonra kuşkuyla mırılciandı.

"Bu gelenlerin Neslihan Batu ile bir ilişkileri olabilir mi?"

Kenan o an hayatının hatalarından birini yaptı. Yardımcısına ters ters baktı.

"Saçmalama, Ahmet. Kadın bir şeyden şüphelenmiş olsa bile böyle tehlikeli bir ortama hiç çocuklu bir kadını çağırır mı? Bunu akıl edemiyor musun?" diye homurdandı.

Ahmet susmak zorunda kaldı, patron haklıydı. Kimse çocuğunu alıp ateş hattının tam orta yerine getirmezdi. Kenan devam etti.

"Herhalde başka bir kata gelmişlerdir. Bu apartmanda başka kimlerin oturduğunu bilmiyoruz ki. Daire sakinlerinden biri de olabilir, herhangi bir misafir de."

Açıklama oldukça mantıklıydı. Ahmet hamburgerini yemeye devam etti. Kadın ve çocukla da fazla ilgilenmedi.

Onlara daire kapısını Neslihan açmıştı. Neslihan'dan yaşça daha büyük olan kadın şaşkın bir ifade ile genç kadını süzerken merakla sordu.

"Kuzum neler oluyor, Neslihan? Niye beni apar topar çağırdın?"

102

103

! "Sus! Sessiz ol ve hemen içeriye geç."

• "Söylesene ayol, meraktan çatlayacağım. Telefoncia da hiç bir açıklama yapmadın."

"Şimdi hiçbir şey sorma. Sana daha sonra anlatırım. Senden bir ricam olacak, Nebahat. Çok önemli bir istek."

"Hayrola! Ne isteği?"

"Sana iki tane bavul vereceğim ve Sarıyer Çarşısı içindeki manav Remzi Efendi'ye bırakmanı isteyeceğim. Çarşıda kime sorsan sana dükkânını gösterir."

Nebahat afallamıştı. Garip garip arkadaşına baktı, sonra da antrenin hemen girişinde duran iki bavula. "Bunlar mı?" diye mırıldandı. Neslihan başını salladı.

"Ne var içlerinde?"

"Ne olabilir ki? Giysiler tabii."

Nebahat arkadaşını süzmeye devam ediyordu. "Seni tanımasam, hayır derdim. Şimdi söyle bakalım, ne işler çeviriyorsun:

"Dedim ya, şimdi açıklama yapacak durumda değilim. }| Söz, sonra sana her şeyi anlatırım."

"Pekâlâ, madem öyle istiyorsun, seni kıracak değilim ya. O Manav Remzi'ye ne diyeceğim?"

"Benim gönderdiğimi ve daha sonra gelip alacağımı söylersin.

"Seni tanır, değil mi?"

"Ahret suali sorma kuzum, tanır tabii. Annemin uzaktan akrabası olur."

"Tamam, götürelim bakalım. Ama unutma, senden bir açıklama bekliyorum."

104

"Söz dedim ya. Hadi şimdi hemen yola koyul."

Neslihan arkadaşını içeriye bile almamıştı. Bu konuşmalar dairenin antresincie geçiyordu. Nebahat bavulları yüklenerek daireden çıktı. Oğluyla birlikte merdivenleri inerken, genç kadın da sessizce arkalarından kapıyı kapattı.

Onlar çıkınca, Neslihan hızla arka odaya sakladığı Feridun'un yanına koştu. "Mesele çözüldü," diye mırıldandı. "Bavulları Sarıyer'e gönderdim." Sonra bugün aldığı spor giysiler içindeki sevgilisine baktı içi titreyerek. Hastaneden kaçarken giydiği elbiseleri çıkarıp yeni giysilerini sırtına geçirince bütün yakışıklılığı sanki geri gelmişti.

Nebahat ve oğlunun bavullarla dışarıya çıkması Ahmet'i yine huylandırmıştı. içinden bir ses, bir şeylerin ters gittiğini bağıırıyordu. Tabii gün boyunca apartmana giren çıkanlar olmuştu ama Ahmet'i en tedirgin eden kişi bu kadın ve küçük oğluydu. Kadın eli boş gelmiş ve iki kocaman bavulla hiç vakit kaybetmeden çıkmıştı dışarıya. Yine göz ucuyla yanında oturan patronuna baktı. Kadının apartmandan çıkışını elbette o da görmüştü ama kılı kıpırdamamıştı. Hatta ilgilenme-

mişti bile.

Ahmet gözleriyle kadının uzaklaşmasını takip etti. Bavullar ağır geldiğinden kadının boş taksi aradığı belli oluyordu. Az sonra kapısında telefonlu bir taksi durağına ait olduğu yazılı boş arabanın kadının yanında durduğunu görünce, kendini tutamayarak arabanın yan tarafındaki taksi durağının

105

adını okudu. Belki ileride araştırmak için faydalı olur, diye düşünmüştü. Beyefendi ne düşünürse düşünsün, o gidişattan endişeliydi. Feridun Yalaz şimdiye kadar eski sevgiliyle buluşmalıydı; adamın saklanabileceği fazla bir yer yoktu. Parasız

ve Çingene'nin komik kıyafetiyle bu kocaman şehirde daha ne kadar barınabilirdi ki? Ona kalsa Neslihan'ın dairesini çoktan basmalıydılar. Patronun ürkekliğine hiç anlam veremiyordu. Şimdiye kadar adamlarıyla bundan çok daha kötü şartlarda ne tehlikeli işler yapmışlardı. Ama bu sefer idare patrondaydı. Sessiz kalmayı yeğledi. Bekleyip göreceklardı...

106

4. İstanbul

Aynı gün, aynı saaderde Moskova'dan gelen Aeroflot süzülerek Atatürk Havaalanı'na iniyordu. Uçağın motorları susunca kapı açıldı ve körüğe yönelen yolcular hızlı hızlı güm-rüğe doğru yollandılar. Bekleme salonundaki Bili Murray de yerinden kalkmış ve Evelyn'in çıkmasını beklemeye başlamıştı. Takriben on beş dakika sonra Evelyn güm-rük muamelelerini tamamlayarak ilk çıkan yolculardan biri oldu. Sırtında yaka-sı kürklü uzun deri bir kaban, ayaklarında da kabaniyle aynı renkte konçları kürklü çizmeler vardı. Uzun, sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bili Murray her gün Enstitü'de gördüğü kadına bu defa farklı ve alıcı gözlerle bakmıştı. Ne kadar dikkat çekici ve ca-

107

zibeli bir kadm olduğunu sanki ilk defa fark ediyordu. Evelyn de onu görmüş, yanma doğru yaklaşmaya başlamıştı. Termi-

naldeki pek çok yolcu ve etrafta oturan insanlar bir sinema aktristi kadar beğeni toplayan kadına gözlerini dikmişlerdi.

El sıkıştılar. Bili, "Hoş geldin, Evelyn," diye mırıldandı.

Kadının yüzü asık ve gergin görünüyordu. "Merhaba, Bili," diye söylendi. Genç kadının Türkiye'ye gelmekten pek memnun olmadığını sezinleyen Bili Murray alttan aldı. Üstüne varmayarak sordu. "Nasıl geçti Moskova seyahatin?"

Evelyn tek kelime ile özetledi. "Berbat."

"Öyle mi?"

"Haberler kötü Bili. Mr. Yalaz'ı Rus mafyası kaçırmış. Daha da kötüsü. Yalaz bilinmeyen bir nedenle mafyaya ait bir şileple Türkiye'ye zorla getirilirken gemiden denize atlamış. O gece denizde müthiş bir fırtına varmış. Rusya'da temas kurduğum adamınız ölmüş olacağını söylüyor."

"Biliyorum, bunlardan bizim de haberimiz oldu," diye mırıldandı kısık bir sesle.

"O halde buraya neden geldik?"

: Bili hafifçe gülümsedi. "Bu kadar kötü haberin arasında iyi olanları da var sayılır."

Evelyn, adamın mütebessim çehresine baktı Ne demek istediğini anlamıştı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu.

Bil Murray başını salladı. "Evet, hayatta."

"Nasıl öğrendiniz?"

,'] Bili omuzlarını silkti. "Bu kadar istihbarat bizi aşardı. Bu Jfcjlgileri Enstitü olarak toplayamazdık. Ama senin de bildiğin

108

gibi üzerinde çalıştığımız projeyle hükümet yakından ilgileniyordu. Bakanlık kanalıyla M16'dan yardım istendi. Moskova ve İstanbul'daki istihbarat elemanları sıkı bir araştırmaya giriştiler. Hemen bazı şaşırtıcı bilgiler intikal etti bize."

"Ne gibi bilgiler?"

"Şilebin Rusya'nın Sivastopol Limanı'ndan Türkiye'ye hareket ettiği doğru. Şilebin adını da biliyoruz artık. Gerçekten şilep Moskova'nın ünlü mafya liderlerinden Aleksandr Şalyapin'e aitmiş. Anlayacağın adamın her tarakta bezi var. O gece denizde fırtına olduğu da doğru. Feridun Yalaz her şeyi göze alıp güverteden denize atlamış."

Evelyn tereddütle sordu. "Yaşadığını nereden öğrendiniz?"

"İstanbul'daki M16 ajanının verdiği rapordan."

"Yani karaya kadar yüzmeyi başarmış mı Feridun?"

"Başarmasına başarmış da, işte o noktadan sonra işler bi-

raz karışıyor."

"Nasıl yani?"

Bili Murray içini çekti, "İstanbul'a yakın Şile diye ufak sayılabilecek bir yerleşim birimi var. Yaklaşık bir hafta önce sahilde baygın bir erkek bulunmuş. Üzerinde kimlik yokmuş."

"Kimden öğrenildi bu bilgiler? Polis kayıtlarından mı?"

"İşte işin çatallaştığı nokta da burada başlıyor. Böyle bir vakanın poliste kaydı yok."

"Nasıl olur? Onu görenler hemen durumu polise bildirmemişler mi?"

"M 16 bu noktada devriye giriyor. Rusya'dan gerekli bilgileri alınca olay mahalline yakın Karacieniz yöresindeki birkaç

109

m

il

yeri araştırmışlar. Şile'de dalgaların baygın bir adamı sahile vurduğunu duymuşlar, hemen oraya gitmişler. Sabahın kör saatinde Feridun Yalaz'ı bulan balıkçılarla görüşmüşler."

"Eee?"

"Öğrendikleri daha da enteresan."

"Ne öğrenmişler ki?"

"Adamı ölü veya diri arayan bir grup adamla karşılaşmışlar. Balıkçıların söylediklerine bakılırsa hepsi sert ve korkulacak tipte insanlarmış. Mr. Yalaz'm hâlâ hayatta olduğunu anlayınca da arabalarına attıkları gibi onu hastaneye götürceğiz diye, uzaklaşıp gitmişler."

Evelyn merakla sordu. "Sonuç?"

"Senin anlayacağın bir grup insan ya onu İstanbul'da teslim alacaktı ya da şilepten denize atladığını öğrenince cesedini bulma gayretine düştüler. Sağ olduğunu anlayınca da kçırdılar."

"Kimler?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama araştırıyoruz."

"Amerikalılar olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Almanlar veya Fransızlar?"

"Her ihtimal mümkün. Çünkü o sahasında şu an proje^ gerçekleştirilecek tek isim."

"Balıkçılar ne diyor? Onu arabalarına alarak götürenler

bancı mıymış?"

"Hayır, onlar Türk'müş. Bu kesin."

"Türk istihbaratının bir planı olabilir mi bu?"

110

"Sanmıyoruz. Türklerin bu proje üzerinde herhangi bir faaliyetleri yok. Onlar henüz dünyadaki yaygın yabancı teknolojiyi kullanıyorlar. Ayrıca kaynak olarak da zenginler ve henüz bu konuda bir araştırma faaliyetleri de mevcut değil."

Evelyn bir süre düşündü. "Peki ama biz ne yapacağız burada? Meselenin Enstitü yetkilerini aştığını sen söyledin."

"Bize bir süre daha İstanbul'da beklememiz emredildi. MİÖ'nün topladığı bilgiler dahilinde hareket edeceğiz. Şayet 'hâlâ burada ise İngiltere'ye cionmesi için onu ikna etmeye çalışacağız."

"Bu zor. Çünkü sanırım Feridun kararını çoktan vermiş."

Murray hayretle kadına baktı. "Neden bahsediyorsun sen? Ne karan?"

Sarışın kadın gülümsedi. "Şayet yaşıyorsa, onu Norveç'te aramalıyız."

"Bunu da nereden çıkardın?"

:- "Sizin adaminiz Leonard Miller'dan öğrendim," dedi.

Bili Murray, Taksim'deki The Marmara Otelinde yer ayırtmıştı. Evelyn odasına yerleştikten sonra kendisini lobide bekleyen Bill'in yanına indi. Meydana bakan boş masalardan birinde oturuyordu Bili. Genç kadının gelişini görünce ayağa kalktı ve karşılıklı oturur oturmaz hemen sordu. "Şu Norveç meselesine bir daha dönelim. Miller bunu nasıl öğrenmiş?"

. 111 ||"/•|

"Dedim ya, bizzat Feridun'dan işitmiş. Karşılıklı içki içi. yorlarmış, sanırım o da ağzından kaçırmış. Norveç'e gitmek istiyorum, demiş."

Bili koltuğuna yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Bu sana biraz ters gelmiyor mu?" Norveç'in bildiğim kaclarıyla bu konuda ciddi ve ileri araştırma faaliyetleri yok henüz," diye mırıldandı.

"Ben sıradan bir sekreterim Enstitü'de, bu konuları nere*|| den bilebilirim." Bu asıl sizin sahanız."

"Haklısın. Bu akşam Chataway'e göndereceğim raporda bu konuyu da mevzu edeceğim."

Evelyn ilgisizce omuz silkti. "iyi edersin," ciedi sonra.

"Hele, Harris'le buluşayım, bu akşam da onun getirdiği bilgiler doğrultusunda Chataway'i haberdar ederim."

"Harris de kim? M16 ajanı mı?"

"Hı hıh. Sözde konsolosluğun basın sözcüsü. O işi yapar görünüyor ama yaman bir genç. Tipine bakıp sakın aldanma, çok becerikli. İyi de Türkçe konuşuyor."

Evelyn yine ilgisizce sordu. "Tipinde ne var?"

"Bir saat sonra buraya gelir, o zaman görürsün."

Vakti çay içip oyalanarak geçirdiler, ikisi de birbirlerine, fazla sual sormadılar. Bu arada Bili belli etmemeye çalışarak I sekreteri süzüyordu, insan bazen yanı başındaki güzellikleri !I fark etmiyor, diye geçirdi içinden. Hemen hemen her gün I Enstitü'de Evelyn'i gördüğü halde onun bu kadar cazip bir kadın olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Dar, beyaz, balıkçı yaka bir kazak giymişti sarışın kadın. Altında da kahverenginin hâkim olduğu kumlu bir etek vardı. Topuklu ayakkabı-

112

lan eteğiyle uyum sağlıyordu. Şu Mr. Yalaz enayinin tekiymiş, diye geçirdi içinden. Böyle bir kadını neden terk ettiğine anlam veremiyordu bir türlü.

Evelyn ise dalgın görünüyordu. Nitekim ara sıra Bili konuşmasa, ağzından tek kelime çıkmayacak gibiydi. Yaklaşık on yedi otuzda bekledikleri M16 ajanı yanlarına yaklaştı. Bili Murray, onu genç kadına. Konsolosluk Basın Sözcüsü diye tanıttı, gerçek kimliğini saklamıştı.

Dan Harris taş çatlasa yirmi beş ile otuz yaşları arasında görünüyordu. Bir doksana yakın boyu olmasına rağmen, son derece zayıftı ve belirgin bir kamburu vardı. Saçları kıvılcık, cildi de inanılmaz ölçüde beyazdı. Evelyn, ajana bakar bakmaz, Bill'in neden tipsiz dediğini hemen anlamıştı. Sırtındaki ceket sanki iki beden büyüktü. Gömleğinin yakası boynunu örtmediği gibi, imiği de konuşma sırasında devamlı kalkıp iniyordu. Buna karşın çok kibar ve ölçülü bir gençti Harris.

Adam yanlarına oturur oturmaz Bili hemen sordu. "Yeni bir gelişme var mı Mr. Harris?"

"Üzgünüm ama henüz yok. Fakat elimizden geleni yapmaya çalıştığımızdan emin olabilirsiniz, Mr. Murray. Bir-iki güne kadar umarım bir netice alırız."

ce:-

Evelyn hafif alaycı bir ses tonuyla sordu. "Nasıl bir neti-
7»

O zaman ajanın hiç de görüldüğü kadar yumuşak olmadığından birden anladı. Bir an bakışlarını genç kadına çevirmiş, kelimelerin üzerine basa basa, "En azından öldürülüp öldürülmediğini anlarız, Miss," diye söylenmişti. Ses tonu sanki kendisine özel bir mesaj iletliyordu. Evelyn o zaman uyanır gi-

113

, bi oldu. Enstitü yetkilileri herhalde M16 mensuplarına Feridun'la olan özel ilişkisinden de bahsetmiş olmalıydı. Bunun aksini düşünmek bile abesti, içinde bir bıkkınlık hissetti, hatta benim buralarda ne işim var, diye geçirdi içinden. Bir zamanlar Feridun Yalaz'ı sevmişti, ama o zamanlar gerçekten geçmişte kalmıştı, hele Moskova'daki yaşlı İngiliz'le konuştuktan sonra. Feridun'un sözünü ettiği kadının kendisi olmadığını biliyordu artık. Neticeyi umursamaz gibi bir tavır takınmayı başardı.

Dan Harris ise bir süre gözlerini sarışın kadından ayırmıyordu. Sonra ırkına has bir soğuklukla mırıldandı. "Miss Joyce, edindiğim bilgiye göre bir zamanlar Mr. Yalaz'la yakınlığınız varmış. Onu canlı bulursak operasyonun bütün yükü üzerinizde olacak. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Evelyn kaslarını çatarak sordu. "Hangi operasyonun?"

Bu kez ajanın sesi daha yumuşak ve anlayışlı çıkmıştı. "Lütfen, Miss. Beni anlamaya çalışın. Bu tipik bir adam kaçırma operasyonu. Ama şeklen buna yetkili değiliz. Biz sadece sizlere yardımla görevliyiz. Şiddet ve zor kullanmaya yetki-

1

li değiliz. Üstlerimden aldığım emir bu merkezde. Türk bilgin kendi arzusuyla İngiltere'ye dönüyor görünmeli. Bunu da ancak siz temin edebilirsiniz."

Evehai terslendi. "Bu çok saçma bir istek. Adam geçmişteki maceramızın üstüne bir sünger çektiyse onu zorla İngiltere'ye götürmeyi nasıl başarırım?"

Harris tadı bir şekilde gülümsedi. Şekilsiz fiziğinin galiba en güzel yanı kusursuz ve bembeyaz dişleriydi. "Bunda zorlanacağınızı hiç sanmıyorum," diye fısıldadı mahcup bir edayla.

"Buna nasıl hükmettiniz?"

Harris gözlerini kaçırmadan cevap verdi. "Çok basit değil mi? Siz hayatımda gördüğüm en güzel kadınsınız. Hiçbir erkeğin size hayır diyebileceğini düşünemiyorum. Hele bu adam zeki bir bilim adamıysa, kesinlikle bu hatayı işlemez."

Evelyn hayretle ajana baktı.

Kompliman mı yapıyordu yoksa gerçek hislerini mi ifade ediyordu, anlayamadı. Ama her kadın gibi beğenilme duygusunun verdiği hazı kısa bir süre de olsa ruhunda duyumsadı. Hatta daha sonra da bakışlarını Bili Murray'a çevirdi.

Bili, kadının aklından geçenleri sezinlemiş gibi gülümsüyordu...

jo®e®®

115

l'***İ3.

5. İstanbul

"Şimdi ışığı yak ve perdeleri kapatırken pencerenin önünde biraz oyalan, Neslihan."

"Anladım," dedi genç kadın. "Evde olduğumu görmelerini istiyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle. Eğer eve baskın yapmaya kalkıştırlarsa en azından geceyi, bu salondaki ışığın sönmelerini ve senin uykuya dalmanı bekleyeceklerdir. Bence en tehlikeli saatleri atlattık sayılır. Biz de az sonra dama çıkıyız. Bu planını uygulama şansımız nedir bilmiyorum ama umarım Tanrı yardımcımız olur."

"Merak etme, olacaktır. Zaten başka alternatifimiz de yok. Burada kapana sıkıştık."

Feridun üzgün bir şekilde homurdandı. "Kendime lanet ediyorum. Yıllar sonra karşına yine binbir dertle çıktım. İnan, böyle olmasını istemezdim ama insan kendi kaderini çizemiyor."

"Boş ver, sevgilim. Ne olacaksa olur. Ben şikâyetçi değilim."

Genç kadın pencereye uzak olan koltuğundan kalkarak yavaş yavaş camın kenarına geldi, ağır ağır önce tülleri çekti, sonra da güneşlikleri. Bu arada sanki tülleri düzeltiyormuş gibi de bir süre camın önünde oyalandı. İşini bitirip yerine dö-

nerken fısıltı halinde konuştu. "Şayet burayı gözetliyorlarsa mutlaka beni görmüşlerdir."

"Şüpheli olmasın. Mutlaka gözetliyorlardır. KaUırımında bekleyen arabalara bakmadın, değil mi?"

"Bakmacım tabii. Huylanmalarını istemem."

"Tamam. Hadi şimdi biz de yavaş yavaş evi terk edelim."

"Sen dur. Önce ben apartman merdivenlerine bir göz atayım. Belki içeriye de adamlarından birini yerleştirmişlerdir."

"Gerek yok," dedi Feridun. "Kuşkulandırmamak için o riski göze almazlar. İçeride bekleyen biri ev sakinlerinden birinin dikkatini çekebilir. Onlar şimdilik kendilerini güvende hissediyorlar, çünkü bizim hiçbir şeyden haberimiz olmadığını düşünüyorlar."

Neslihan itiraz etmedi. Sadece, "Ben hazırım," diye mırıldandı. Siyah bir pantolon, topuksuz ayakkabı, sırtına da eski siyah kabanını giymişti. Feridun yeni spor giysileri içinde ondan çok daha şık ve gösterişli görünüyordu. >

118

Usulca daireden çıkıp kapıyı kilitlediler. Neslihan anahtarını kabanının cebine attı. İlk defa o sırada içinde bir burukluk hissetti. Acaba çok sevdiğim daireme bir dalı sağ salım dönebilecek miyim, diye düşündü. Ama bu tür düşüncelerin sırası değildi şimci. Eli tam antrenin otomatığına uzanırken Feridun bileğini kavradı. "Yapma," diye mırıldandı. "Otomatığın yandığını sokaktan görebilirler ama dışarıya kimse çıkmazsa akıllarına bir şeyler gelebilir. Gerçi iki daire sakini de içeride birbirlerine gidebilirler ama biz daha doğrusunu yapalım ve onları huylandırmayalım. Merdivenler tam karanlık değil henüz, önümüzü görebiliriz. Beni takip et ve elimi tut."

En üst kata kadar çıktılar. İyi bir rastlantı, binada oturanlardan biriyle de karşılaşmamışlardı. Her katta karşılıklı iki daire vardı. En üst kata vardıklarında Feridun yolu göstermesi için sevgilisine baktı. Neslihan konuşmadan iki daire arasındaki duvardan çatı kapağına yükselen dik demir merdiveni işaret etti. Feridun öne geçerek hızla merdiveni tırmandı. Üstteki tahta kapağa bir el atınca kapak hemen yerinden kalktı. Tozlu ve havasız bir serinlik yüzüne çarptı. Tekrar merdivenleri inip Neslihan'a yardım etmek istedi, fakat genç kadın tırmanıyordu. O zaman kenarlara tutunup kendini çatıya çekti ve sevgili-

sini bekledi. Sonra da kolundan tutup çatıya çıkmasına sağladı. Çatının eğimi hemen hemen boylarının seviyesindeydi ama destek vazifesi gören kalaslara çarpmamak için başlarını eğmek zorunda kalmışlardı. Önce çıktıkları kapağı örttüler.

Feridun sordu. "Dama nereden çıkacağız?"

"Bilmiyorum, ama dama açılan da bir kapak olmalı burarlarda." Hava çoktan kararmaya başladığından çatının loşlu-

119

ğunda etrafı pek seçemiyorlardı. Yanlarına bir cep feneri almadıklarından epey aramak zorunda kaldılar. Nihayet o kapağı da buldular. Feridun daha kalın olan çinko kaplı tahtayı yerinden çıkarmakta pek zorlanmadı. Aynı anda dışannın soğuşu yüzlerine çarptı. Neslihan heyecanlanmaya başlamıştı. Damda esen soğuk rüzgân iliklerine kadar hissedince hafif bir panik emaresi gösterdi. Fırar planını kendisi yapmıştı ama daha işin başında olmalarına rağmen önlerine çıkacak zorluk ve tehlikeleri yeni yeni kavıyor gibiydi.

Dama çıkmaları zaman almadı. Feridun keskin mavi gözlerini etrafta dolaştırdı ve takip edecekleri yönü tayine çalıştı. Bakar bakmaz da sağ taraftaki yüksek ve yeni apartmanı gördü. Ama hemen hareket etmedi o yöne. Alacakaranlık hâlâ devam ediyordu, başını kaldırıp göğşe baktı, batı ufkunda batan güneşin son kıızıllığı seçiliyordu. Şanslarına yağış yoktu ve kiremitler kuruydu. Damda olmak toprağa basmaya benzemiyordu; yükseklerde uğultuyla esen rüzgâr ayaktayken dengelerini bile bozuyordu. Daha şimdiden genç kadın bir-iki kere sendelemişti. Feridun yeniden onun elini kavradı. "Ağır ol, yavaş yürü ve yere sıkı bas," diye tembih etti. Neslihan, anladım anlamında başını salladı. Bitişik apartmanın damına yaklaşmaları kolay oldu. Kaymadan, düşmeden varmışlardı. İki binanın damlarının seviyesi aynıydı. Rahatlıkla öteki evin damına geçtiler. Bundan sonra aşacakları üçüncü bir dam daha vardı. Ama asıl sorunun yeni binanın yangın merdivenine geçmekte olduğunu daha şimdiden anlamıştı Feridun.

ikinci bina ile üçüncü apartmanın damları arasında yarım metrelik bir kot farkı vardı. Feridun sıçradı, sonra Neslihan'ı

120

!

da yukarıya çekti. Bu damın kiremitleri çok eskimiş olmalıydı zira her adım atışlarında kiremitlerden biri kırılıyor, boğuk sesler çıkıyordu.

Feridun korktuğunun başına geldiğini ancak yeni yapılmış apartmanın hizasına geldiğinde anladı. Bulundukları damla binanın yangın merdiveni arasında hayli mesafe vardı. Genç adam daha merdiveni görür görmez Neslihan'ın oraya sıçrayamayacağını anlamıştı. Nitekim yan gözle sevgilisine baktığında genç kadının gözlerinin korkudan fal taşı gibi açıldığını gördü. Bel bağladıkları firar planı bu noktada sona ermiş sayılırdı. Tüm tehlikesine karşın kendisi oraya rahatlıkla sıçrayabilirdi, ama aynı şeyi sevgilisinin denemesi bile olanaksızdı. Çaresizlikten konuşamayan Neslihan sevgilisinin elini sıkmaya başlamıştı. Damın kenarına iyice yaklaşan Neslihan endişeyle aradaki boşluğa ürpererek baktı bir daha. "İmkânsız... Yapamam. Oraya adayamam. Mümkün değil," diye inledi.

Kız haklıydı. Zaten Neslihan'ın oldum olası spora pek ilgisi yoktu. Kaldı ki bulundukları yerden yangın merdivenine adamayı değil böyle ham ve egzersizden uzak bir bedenini başarması, idmanlı ve atletik birinin bile başarması zordu. Feridun düşünmeye başladı, bir çare bulmak zorundaydı. Önlerinde başka şans kalmamıştı. Önünde sonunda gecenin ilerleyen saatlerinde salondaki ışığın hâlâ yanmaya devam ettiğini gören Kenan Sofuoğlu'nun adamları mutlaka o baskını gerçekleştireceklerdi. Neslihan'ın dairesine dönmeleri kurtuluş değil, felâketi kabullenmekti.

Çaresizlik içincie kalan sevgilisinin ağlar gibi inlediğini duydu. "Sen sıçrayabilirsen, hiç durma, ada git. Cengiz'in evi-

ni nasıl olsa biliyorsun. Orada saklanırsın. Beni düşünme. Onlarla bir zorum yok. Bana belki dokunmazlar."

"Olmaz," diye kestirip attı Feridun. "Seni burada bırakmam."

"Mantıklı ol, sevgilim. Başka çaremiz yok. Yaşamak için kaçman lâzım."

"Boşuna çeneni yorma. Sensiz olmaz."

Feridun diretiyordu. Ama o an ikisinin de aklına başka

bir yol gelmiyordu. Genç adam hırsından kuduracak gibiydi. Neslihan göz pınarlarında beliren yaşları artık tutamıyordu, elleriyle yüzünü kapadı. Esen rüzgâr genç kadının saçlarını sa-

vurup duruyordu.

Feridun birden onu kollarının arasına aldı, şefkatle kendine doğru çekti. "Galiba aklıma bir fikir geldi," diye fısıldadı. Ümitlenen Neslihan ellerini yüzünden indirerek mırıldandı.

"Nedir oV

"Biraz zor ve tehlikeli, ama denemeye değer."

Nefesini tutan kız sordu. "Ne geçiyor aklından?"

"Buradan karşıdaki yangın merdivenine birlikte adayacağız."

Gözleri yeniden irileşen Neslihan homurdandı. "Çıldır-dın mı sen? Nasıl yaparız? ikimiz birden yere çakılırız. Bir elinle beni tutarken, diğer elinle korkulukları yakalayabileceğini mi sanıyorsun?"

Feridun başını salladı. "Düşündüğün gibi değil. Sen bana arkamdan sarılacaksın, aynı anda sıçrayacağız ve ben iki kolumla merdiveni yakalayacağım. Tek yapacağın şey belime sı ki sıkıya sarılmak ve ne olursa olsun belime cioladığın kolhı rını çözmek. Anlıyor musun beni?"

• ' 122 ' .

Genç kadın korkusunu yenememişti henüz.

"Beceremezsek ikimiz de düşüp ölürüz, Feridun."

"Biliyorum. Fakat başka kurtuluş umudumuz da yok. Gü-ven bana. Kuvvetli bir adam olduğumu bilirsin, ben oraya sıçrayabilirim. Senin ağırlığın benim için sorun değil. Yeter ki paniğe kapılma. Sıçrarken, gözlerini yum, sakın aşağıya bakma ve söylediklerimi anında yerine getir."

Neslihan fazla düşünmedi. Şayet yere çakılırlarsa birlikte öleceklerdi. Ölümü o an bir çağrışım gibi algıladı ama zerrece üzüntü duymacı, her zaman fatalist bir yanı vardı; şayet ölecekse zaman ve gün tayin edilemeyeceğine göre o an sevdi-

ği erkekle birlikte c)lmasında hiç beis görmedi. Tevekkülle, "Tamam öyleyse, ben hazırım," diye fısıldadı.

Feridun onu bir kere daha kollarının arasına çekerek sımsıkı sarıldı. Genç kacı bu sıcak temasla yaşam arzusunu bir kere daha içinde hissetti, ölmemesi gerektiğini, mutluluğa

tam kavuşacağı sırada bc)yle bir imkânsızlığı aşmasının şart olduğuna inandı. Ayrıca Feridun onu sıkışıp kalçkları labi-
rentten çekip çıkaracak kadar da güçlüydü.

"Tarif et, ne yapmam gerektiğini bir daha anlat," dedi.

Birkaç dakika daha damın tam kenarında t^yalandılar.
Esen sert rüzgâr ikisinin de iliklerine kadar işliyordu. Daha fazla oyalanmanın gereği yoktu. Sıçramadan önce son bir kez

daha Feridun ne yapması gerektiğini genç kacima kısaca an-

lattı. Damın ta ucuna gelip durmuşlarclı şimdi. Kadının kol-
ları tam arkasından genç adamın beline sıkı sıkıya keneden-
mişti.

123

Derin bir nefes aldı Feridun.

Yaptığmm çılgmca bir deneme olduğunun farkmdaydı.
Sevgilisine bakmamasını tembih etmesine rağmen kendisi
aşağıdaki toprak zemine baktı. Yangın merdivenine tutuna-
mazsa ölüm kaçınılmazdı. Neslihan'ın duyduğundan şüphe-
liydi ama bir kere daha mırıldandı.

"Üçe kadar sayacağım. Sonra aynı anda kendimizi boşlu-
ğa fırlatacağız, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı genç kadın.

Kadın adamın sırtına âdeta yapışmıştı, üsderindeki kalın
giysilere rağmen Feridun sevgilisinin hızlı kalp atışlarını sır-
tında duyuyordu.

"Bir... İki... Üç..."

İkisi de aynı anda boşluğa uçtular. Fericiun o anda sırtın-
daki yükün gereğinden fazla ağır olduğunu anladı ama yapa-
cağı bir şey yoktu artık. Kollarını çılgınca ileriye uzattı, balko-
nun demirlerini yakalamaya çalışsa...

I

Ahmet, patronunun yüzüne baktı.

Kenan heykel gibi kımıldamadan oturmaya devam ediyor-
du hâlâ. içindeki nefret duygusunun şiddetine şaşmamak el-
de değildi. Sokağa geldiğinden beri arabasının içinden ne çık-
mış ne bir şey yemiş ne de bir şey içmişti. Hatta mecbur ol-
madıkça konuşmamıştı bile.

Ahmet garip bir ruh hali içindeydi. Dün geceki başarısız-

lığını kabul ediyordu; alt tarafı Çingene'yi o ayarlamış, cina-
124

yetin çok kolay olacağını düşünmüş ve yanılmıştı. Başarısızlığın sorumlusu kendisiydi. Ama bundan sonrasını bizzat patron yönettiği halde bütün bir gün boyunca en ufak bir ilerleme kaydedememişlerdi.

Ahmet ısrarlıydı hâlâ. En pratik çözüm eve girmek, şayet aradıkları adam içeride değilse, kadını şiddet kullanarak konuşturmaktı. Bunun başka yolu yoktu. Patronun hesaplan doğru çıkmazsa değil günler, hatta saarier bile aleyhlerine işlemiş oluyordu. Ahmet'in kafası bütün varsayımları çoktan kapayıp bitmiş bir aşk hikâyesine oturtmayı kabul edemiyordu.

Aynı saatlerde üç İngiliz The Marmara Otelinin lobi katındaki restorana geçmişlerdi. Restoran oldukça tenhaydı, yine de rahat konuşmak için dip taraftaki bir masayı seçmişlerdi. Şelf servis yapılıyordu. Evelyn tabağına çok az yemek almıştı. Zayıf olan Dan Harris'in ise masaya döndüğünde tabağını tepeleme doldurduğunu gördü. Bu kadar yemek yiyen bir adamın nasıl böyle zayıf kaldığına hayret etmekten kendini alamadı.

İçecek olarak kırmızı şarap sipariş ettiler. Evelyn ve Harris az konuşuyorlardı, masanın yükünü de Bili Murray çekiyordu. Gerçekten konuşkan bir adamdı ve konudan konuya atlamakta, üçünün de ilgisini çekecek mevzu bulmakta pek zorlanmıyordu.

Saat sekizi gösterirken Harris'in telefonu çaldı. Konuşması çok kısa sürmüştü, daha doğrusu sadece dinlemiş ve, "Ta-
125

mam, hemen geliyorum," demişti. Sonra masadakilere dönüp, "Üzgünüm ama acele Konsolosluğa dönmek zorundayım," diye özür beyan etti.

Saliselerin rol oynadığı kısa süre Feridun'a bir asır kadar uzun gelmişti. Denemesinin son derece riskli olduğunu o da biliyordu. Kendini boşluğa bıraktığı anda sırtındaki sevgilisinin yarattığı ağırlığın tahmininden de fazla olduğunu geç anladı. Bütün enerjisini kullanarak, can havliyle kollarını ileriye uzatmıştı. Yangın merdiveninin demir çubuklarını yakalaması sanki bir mucizeydi ama sonunda başarmıştı. En korktuğu an ise merdivene hızla çarptıkları an Neslihan'ın beline dolanan

kollarının çözülmesiydi. Çarpma şiddetli olmuştu, özellikle dizleri merdivenin demir çubuklarına fena toslamıştı, ama duyduğu acıyı fazla önemsemedi Feridun. Asıl sorunu halletmiş, boşluğu geçmiş ve merdivene tutunmayı başarmıştı.

Yine de sorunları bitmiş sayılmazdı. Şu an merdivene asılı kalmış haldeydiler. Az sonra bileklerine binen aşırı tazyiki kavramakta gecikmedi. Güçlü bir adamdı ama kendisine belinden tutunan Neslihan aşağıya çekiyor, kollarına olan yükü artırıyordu. Soğuk terler dökmeye başlamıştı genç adam. Ace-

le bir çare bulamazsa bu tazyike daha fazla dayanamayacağı nı| biliyordu.

Uk iş olarak ayaklarını yangın merdiveninin demir çubuklarına dayayıp hem denge sağlamaya hem de yer çekimine karşı koymaya çalıştı. Biraz faydasını görmüş, kollarındaki |

126

I
inanılmaz tazyik kısmen de olsa hafiflemişti. Sıçrama sırasında gösterdiği gayrete rağmen sevgilisinin beline sanlı kolları biraz aşağıya kaymış, beline daha fazla ağırlık verir hale gelmişti. Ve en kötüsü en zor hamleyi yapmış olmalarına rağmen boşlukta sallanmak Neslihan'da tam bir panik yaratmış ve bağınmaya başlamıştı. Ayrıca kızın kollarının bu tazyike daha ne kadar dayanabileceğini Feridun kestiremiyordu.

Fazla düşünmedi genç adam, zaten aklına başka çare de gelmiyordu. Derin bir nefes aldı, içindeki korkudan sıyrılıp sağ koluyla demire aıtunmaya cievam ederken sol kolunu çubuktan kaldırdı. Bir an tutunan koluna inanılmaz bir yük binmişti. Serbest kalan koluyla hafifçe yan dönüp kızı omuzlarından kavrayıp yukarıya çekti. İlk hamlede başarılı olamamıştı ama ikinci denemede Neslihan'ın yavaş yavaş yükseldiğini gördü. "Hadi sevgilim, biraz gayret et ve ayaklarını merdivenin demirlerine daya," dedi. Kızın onu duyup duymadığını bilmiyordu ama az sonra belindeki ağırlığın biraz hafiflediğini hissedince rahatladı. Konuşmaya devam etti. "Biraz sabırlı ol, buradan kurtulacağız hayatım," diye mırıldandı sonra.

İkinci hamlesi biraz daha rahat olmuştu. Yine serbest eliy-

le kızı koltuk altından sertçe kavrayıp liikariya çekti. "Şimdi," dedi. "Sağ kolunu belimden bırakma. Sol elini belimden çöz ve demirlerden birini yakala." Neslihan panik içindeydi ama söyleneni yaptı. Her hamlede Feridun taşıdığı yükten biraz daha kurtuluyordu. Onu tutmaya devam ederken, "Çubuğa iyice asıl, sonra ayaklarından birini dizime basarak belimdeki kolunu çöz ve aynı çubuğu kavra. Yapabilecek misin?"

127

Titremesine rağmen Neslihan, "Anladım. Deneyeceğim," diye fısıldadı.

Az sonra ikisi de birbirlerinden ayrılmış olarak ayakları merdivenin çubuklarına dayalı, elleriyle de asılı hale gelmişlerdi. Tehlike hâlâ geçmemişti ama rahat bir nefes almışlardı.

"Bekle şimdi," dedi Feridun. "Önce ben merdiven platformuna çıkacağım. Sonra da senin çıkmaya yardım edeceğim. Son bir gayret lütfen."

"Çabuk ol, Feridun. Artık kollarımda derman kalmadı."

^

Az sonra ikisi de yangın merdivenlerinden inerek yere ayak basmışlardı. Yabancı bir apartmanın bahçesindeydiler ve orada oyalanmak istemiyorlardı fakat Neslihan'da adım atacak takat kalmamıştı. Feridun onu adeta sürüklercesine sokağa çıkardı. Koltuk altından sıkıca kavramış, "Biraz daha dayan, hayatım," diye cesaretlendirici kelimeler fısıldıyordu hlağına. Yaşanan dehşet verici olayın çözülmesi daha yavaş vaş kendini gösteriyordu kızda.

Feridun ayrıca Kenan Sofuoğlu'nun adamlarının ne kadar geniş bir çevreyi göz altına aldıklarını bilmediğinden endişeliydi de. Bir an evvel bir boş taksi bulup uzaklaşmak istiyordu buradan. Aksi gibi İstanbul trafiğinin en yoğun saatlerine girdiklerinden bir türlü boş bir taksi bulamıyorlardı. Nihayet biri Feridun'un el sallaması üzerine isteksizce durdu.

Arabaya adadılar. Daha biner binmez Neslihan başını sevgilisinin omzuna yasladı, kendinden geçerek gözlerini kapa-

128 :

tıp, sızıp kaldı. Şoför dikiz aynasından arkaya bakarak, "Ne tarafa gideceğiz, ağabey?" diye sordu.

"Sarıyer'e," dedi Feridun.

Saatler hızla ilerlemişti. Neslihan'ın apartmanındaki bütün dairelerin ışıkları birer ikişer sönmüştü ama kızın salonunun ışığı hâlâ yanıyordu. Saat önce gece yarısının birine, sonrada ikisine geldi. Işık hâlâ yanıyordu.

Kenan Sofuoğlu'ndaki tek değişiklik yüz hatlarındaki inanılmaz gerginlikti, iki buçuğa doğru yanında esneyen Ahmet'e dönüp homurdandı.

"Lanet olsun! Bu karı galiba bizi adattı. Baksana şu ışığa, hâlâ yanıyor. Bütün mahalle uyudu, bir tek o uyanık. Pislik sezinliyorum bu ışıkta."

"Nasıl bir pislik, beyefendi?"

"Anlamazmış gibi konuşma Ahmet. Ne demek istediğimi mükemmelen anladın. Eminim, o karı takip edildiğini anladı ve evden kaçmanın bir yolunu aradı. Bizi uyutmak için de erken sayılacak bir saatte evin ışığını yakıp bize kendini gösterdi, yani ben evdeyim diye. Biz de bal gibi yuttuk."

Ahmet itiraza yeltendi. "Fakat efendim, kaç kişi burada nöbetteyiz. Kазara birimiz adasak bile çocuklardan biri mutlaka çıktığını gördü. Binanın tek kapısı var ve başka çıkışı yok. Kendisini de pencerede gördük. Belki hâlâ Feridun'dan bir haber bekliyordur."

129

Kenan Sofuoğlu başını olumsuzca salladı. "Hayır. Oyuna geldik sanırım. Tamam, hata ettiğimi kabul ediyorum, daha fazla bekleyemeyeceğim. Saat üçe geliyor ve elektriği hâlâ sön-

medi. Söyle çocuklara eve girsinler. Fazla gürültü çıkarmayın. Sakın silah kullanmayın. Eğer Feridun da içerideyse ikisini de kısıvrak yakalayın. Ben arabanın içinde bekleyeceğim. İşi tamamladıktan sonra şu yanan ışığı bir defa söndürüp yakın, anlar gelirim."

Ahmet bu işin saatler öncesinde yapılması gerektiğine inanıyordu. Pattona sitemcie bulunmanın tam sırasıydı, ama sinirleri çok gergin olan adama bunu yapmaya cesaret edemedi. Yirmi yıldır hizmetinde olduğu halde ne denli acımasız olduğunu çok iyi bilirdi. Aslında bu hadise pek de umrunda değildi, böylece dün gece zedelenen onurunun yerine geldiğini düşündü. Şimdi operasyonu bizzat patron yönetiyordu

ama sonunda o da çaresiz kalmıştı işte. Kısaca, "Emredersiniz," dedi ve arabadan indi. Onun dışarı çıktığını gören diğer arabalardaki adamlar da yeni bir emir alacaklarını anlayarak dışarıya fırladılar.

"Hadi, hazırlanın. Evi basacağız," dedi Ahmet.

Kenan soluğunu tutmuş, adamlarının apartmana girişini izliyordu Mercedes'in camından. Arabanın içinde şoförüyle kalmıştı. Beklenmedik bir şey olursa hızla uzaklaşacaktı olay yerinden. Aradan yaklaşık altı-yedi dakika geçti. Kahrolasica ışık sönüp yanmıyordu.

130

Derken Ahmet'in apartmandan çıkıp yaklaştığını görcüü. Sadık yardımcısı arabanın açık penceresinin önüne gelip mırıldandı. "Evde kimse yok, beyefendi. Kaçmışlar."

"Kaçmışlar mı? Yani Feridun da burada mıymış?"

Ahmet başını salladı. "Evet, efendim. Çingene'nin giysilerini bulduk evde. O buradaymış."

"Allah kahretsin. Evin her yanını aradınız mı?"

"Çocuklar aşağıdaki kazan dairesini bile aradılar. Yoklar."

"İyi de bunlar uçtu mu, Ahmet? Çatıya baktınız mı?"

"Orayı da araştırıcık, efendim. Zaten damlardan kaçmalan söz konusu olamaz. Çok yüksek. Bunlar cambaz değil ya, nasıl inecekler aşağıya?"

"Ama bir şekilde firar etmeyi başardılar işte."

"Ufak bir ayrıntı daha var, efendim."

"Ne ayrıntısı?"

"Kacınm gardırobuna da baktım. Askıların çoğu boştu. Yani anlaşılan yanma yeterince giysi almış. Ayrıca bugün Halil takip ederken girip çıktığı mağazalardan getirdiği alışveriş poşetlerini de bulduk, onlar da boştu."

Kenan Sofuoğlu'nun kaşları çatıldı. Gözlerini kıstı, sonra kendi kendine fısıldadı. "Bugün çocukla gelen şu kadın..." v.ledi, "az sonra evden iki kocaman bavulla çıkmıştı. O kadının mutlaka Feridun'un firanyla bir ilgisi var, öyle olmalı."

Ahmet duciaklarında beliren tebessümü gizledi.

Patronu bilmiyordu ama gelen telefonlu taksinin durağını ve plaka numarasını beynine kazımişti.

131

Bindikleri taksi onları Sarıyer sırtlarında ufak ve fazla şa-

şaalı olmayan bahçe içindeki ufak bir villanın önünde bırakmıştı. Neslihan, neredeyse Büyükdere'ye gelinceye kadar Feridun'un omzuna başını dayamış, gözleri yumulu öylece geçirdiği korkunç dakikaların etkisinden kurtulmaya çalışmıştı. Ancak Büyükdere'ye geldiklerinde başını kaldırdı, minnetle sevgilisinin gözlerinin içine baktı.

"Nasılsın?" diye sordu Feridun.

"Berbat. Bütün vücudum hâlâ titriyor. Kollarımda da kopacak gibi bir sızı var."

"Çok doğal. Ben de aynı haldeyim."

"Yaptığımız bir çılgınlıktı, değil mi?"

! "Evet, öyle. Ama başka çaremiz de yoktu."

Elleri Feridun'un avuçları içindeydi. Endişe ile sordu.

"Bundan sonra ne olacak, hayatım? Bu adamlar hep senin peşinde mi olacaklar?"

"Buralardan çok uzaklara gideceğiz, sevgilim. -İzimizi kaybettireceğiz. Hiç "korkma."

Neslihan rahatlamışa benzemiyordu. "Her şeyi bilmek istiyorum, Feridun. Bana anlatacağına söz verdin, unutmama."

"Unutmuş değilim. Hayatımda hiçbir sır perdesi kalmayacak. Sana bütün başımdan geçenleri anlatacağım. Tek bir şar-

tım var, bana inanmanı istiyorum sadece."

Neslihan başını sallamakla yetinmişti.

Taksiden indikleri yer oldukça tenhaydı. Bir süre karanlı-
İ^ gömülü evin önünde bekleştiler. İçeriye camlardan birini

kırarak girmek zorundaydılar. Feridun arka tarafa bakan mutfak penceresini kırmaya karar verdi. "Ne dersin?" diye sordu Neslihan'a.

"Fark etmez. Yarın yeni bir cam taktımız."

Evin küçük sayılacak bir cie bahçesi vardı, ancak yazın belirli günlerinde kalındığından oldukça bakımsız görünüyordu. Feridun yerden bir taş alarak camı kırdı. Çıkan gürültüyü kimse duymazdı; her ne kadar çevrede birkaç villa tipinde mesken varsa da hiçbirinde ışık yarımadiğma göre sahipleri belli ki burayı yazları kullanıyorlardı. Kırık camları temizleyip elini içeriye soktu. Sürgüyü itti ama kapı açılmadı. İçeriden kilitliydi. Homurdanan Feridun camın tamamını kırmak zo-

runda kaldı. Onu sessizce seyreden Neslihan, "Kırık camlara aman dikkat et," diye uyardı.

Bunca badireden sonra bir yerinin çizilmesi hiç umrunda değildi Feridun'un. Nitekim ufak bir çizikle içeriye adamıştı. İçeriye girince kendi kendine söylendi. "Umarım elektriği de giderken kapatmamışlardır, yoksa bütün gece karanlıktayız demektir,"

Feridun el yordamıyla mutfakta ilerleyerek elektrik düğmesini çevirdi ve mutfak bir anda ışığa boğuldu. İkisinin de yüzü gülmüştü ama kendilerini hırsız gibi duyumsuyorlardı şu anda. Yeniden camı kırık kapıya yaklaşan genç adam sordu: "Mudaka içeride yedek anahtarlar vardır. Nereye sakladıkları hakkında bir fikrin var mı?"

"Üst kata, yatak odalarına çık. Zaten orada iki oda var. Sağdaki Cengiz'inkidir. Başucundaki komodine bak. Bir ihti-

133

mal orada bulursun. Yoksa bu kattaki büfenin çekmecelerine bir göz at. Orada cia yoksa işimiz Allah'a kalmış demektir."

Feridun oyalanmadan alt kattaki büfeyi araştırdı. Girdiği her yerin ışıklarını yakıyordu ama büfenin çekmecelerinde anahtar bulamacı. Hızla merdivenleri tırmandı, ev sahibinin yatak ociasma daldı ve komodinin üst gözünü çekti, sonra, "Evreka!" diye keyifle sıırıttı. Mutfak kapısının değil ama ana girişin anahtarlarını bulmuştu. Hızla mutfığa dönüp Neslihan'a, "On kapıya gel," dedi.

Az sonra ufak villanın içindeydiler.

Artık bir süre güvende olduklarını biliyorlardı...

....e

134

UCUNCU BOLUM

[C^sS^cTO)

1. htanhul

Doğalgazı da çalıştırınca yaklaşık bir saat sonra evin içi hamam gibi olmuştu. Bütün sorun o geceyi geçirmekti; yarın cişarıya çıkıp bir süre kalacakları evin bazı temel ihtiyaçlarını vereceklerdi. İlk iş olarak ev sahibi Cengiz'in yatak odasındaki yatağın çarşaflarını değiştirdiler, ikisi cie yeterince yorgundular. Evde yiyecek namına bir şey yoktu. Tek buldukları mutfağın raflarındaki açılmamış bir kutu bisküvi oldu. Neyse

ki çay mevcuttu. Neslihan ay demlerken, Fericiun da camını kırdığı yere bir battaniye iviledi. Yarın bir camcı getirerek kapıya cam taktıracaklardı.

Güvende olduklarını hissetmek ikisini de rahatlatmıştı. aylarını yudumlarken neredeyse bütün çektiklerini unut-

135

muş gibiydiler. Yavaş yavaş gülüşmeye ve birbirlerine içtenlikle yaklaşmaya başladılar. Evin salonundaki hilal şeklindeki geniş oturma ünitesinin üzerine bütün bir kış boyunca tozlanmasın diye serilmiş örtüleri bile kaldırmamışlardı daha. İkisi de bitap şekilde çökmüşlerdi kanepeye. Bisküviler bitince Feridun sevgilisini kollarının arasına aldı, bir yandan onu yumuşak hareketlerle okşarken, bir yandan da saçlarını öpüyordu. Neslihan kedi gibi uslu ona sokulmuş, mutlu bir şe-a kilde okşamaların devamını bekliyordu. Ancak neden sonra içini hafif bir ürküntü kapladı. Bu gece dünkünden farklı olacaka şüphesiz. Dün gece Feridun ateşli ve yorgundu; hastaneden kaçmıştı ve konuşurken bile başı önüne düşüyordu, onu alelacele yaptığı yatağı yatırmıştı. Kuşkusuz hâlâ tam iyileşmiş

sayılmazdı ama dün geceye kıyasla toparlandığı çok açıktı ve şu an bile baştan çıkarıcı öpücükler konduruyordu, iliklerine kadar titredi birden genç kadın. Gerçek anlamda onunla se-

vişmelerinin üzerinden yıllar geçmişti ama o anların çoğı beyninde izler yaratmış ve hiç unutulmamıştı. Senelerin verdiği hasret bu gece noktalanacaktı. Doğrusu Neslihan yenisinden vuslata ermelerinin daha başka şartlar ve farklı ortamlarda olmasını isterdi; hele bunun yeğeni Cengiz'in yatağında gerçekleşeceği hiç aklına gelmemişti. Ayrıca kendini buna tam hazır hissetmiyordu; en azından bir banyo yapmalı, parfümler sürmeli, sırtına sevgilisini tahrik edecek bir gecelik giymeliydi. Yapı olarak biraz muhafazakâr ve ananelerine bağlı biriydi. Seneler sonraki ilk geceleri böyle olmamalıydı, ama bütün gereksindiğı malzemeleri Sarıyer'deki manava bırakılan bavulların içinde kalmıştı. Feridun'un bu konularda faz-

136

•fi

la titiz olmadığını bilirdi; o daha pratik ve gerçekçi biriydi,

mevcut şartlarla yetinmeyi âdet haline getirmişti.

Nitekim kulak memesini hafif hafif dişlerken, "Ne dersin, artık yatalım mı?" demişti. Her şeye boş verdi bir an Neslihan. Önemli olan ikisinin de içlerinde yanan kavuşma ateşiydi. İleriki gecelerde onun karşısına dilediği şekilde çıkabilirdi.

"Hadi yatalım, sevgilim," diye fısıldadı.

Birbirlerine sarılmış halde üst kata çıktılar. Yatak odası da sıcaktı. Feridun hızla soyunmaya başlamıştı. Yılların biriktirdiği özlemi bir an önce dindirmek istiyordu. Bir ara göz ucuyla ona bakınca Neslihan'ın hareketsiz durduğunu gördü.

"Ne var, ne oldu? Niye soyunmuyorsun?" diye sordu.

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Söz verdiğin açıklamayı yapmam."

"Şimdi mi, sevgilim? Şu anda mı?"

"Bence tam sırası, hayatım."

Feridun birkaç saniye düşündü. "Peki," diye fısıldadı sonra. "Aslında çok uzun bir hikâye ama mümkün olduğunca özetlemeye çalışacağım sana."

"Hayır. Bilmem gereken tüm ayrıntıları duymak istiyorum. Hem de her şeyi."

"Nasıl istersen. Bu senin hakkın."

"Öyleyse başla."

Neslihan yan taraftaki ufak bir koltuğa oturdu. Feridun da yatağa girip sırtına bir yastık yerleştirerek dalgın bakışlarla anlatmaya başladı.

137

"Hatırlarsın," diye söze girdi. "Yale'den mezun olup memlekete döndükten iki ay sonra New York'taki Comelius İlmî Araştırmalar Vakfı'ndan bir çağrı almıştım. O sıralar tam burada seninle evlenme hazırlığına girdiğimiz devrelerdi."

Genç kadın sakın bir şekilde başını salladı. "Hatırlarım, tabii," demekle yetindi.

Feridun kısık bir sesle devam etti. "Bilemiyorum, belki de yaptığım en büyük hata bu oldu. Söz konusu vakıf dünyanın en ünlü ilmi araştırmalarının yapıldığı yerlerden biriydi. Herkesi kolay kolay kabul etmezlerdi. Bu davet meslekî açıdan geleceğimin en büyük fırsatının önüme serilmesi-anlamına ge-

liyordu. Ne de olsa daha gençtim o sıralar ve büyük bir tecrübesizlik örneği olarak evlenerek gitmemin çalışmalarımı aksatacağı fikrine kapılmıştım."

Dayanamayan Neslihan kinayeli bir şekilde söylendi. "Yani işini aşkına tercih ettin, değil mi?"

"Haklısın. Gerçekten hata etmişim. Seninle evlenmeliydim; en azından evlenip bir süreliğine yalnız gitmeli, oradaki şartlara uyum sağladıktan sonra seni aldırmalıydim. O basireti gösteremediğim gibi aramızda şiddetli tartışmalar olmuş ve artık beni istemediğine inanmıştım. Nitekim daha sonra oradan yaztığım mektuplara da cevap vermemiştin."

"Haklıydım."

"Doğru. Ama benim de haklı olduğum bir yan vardı. Araştırma işi cidden çok zamanımı alıyor, bazen kırk sekiz, hatta otuz altısaat hana tahsis edilen lojmanıma gidemiyordum. Kendimi tamamen işime adamıştım. Kısa bir süre son-

138 ;

ra üzerinde çalıştığımız projede çok büyük bir keşifte bulundum.

Neslihan ilk defa merakla kapılarak sormuştu.

"Üzerinde çalıştığın proje neydi?"

"Kartopu."

"Anlamadım. Ne demek o?"

Feridun keyifle gülümsedi. "Benim o projeye verdiğim ad bu. Senin anlayacağın deniz suyunun içme suyuna dönüştürülmesi için yapılan büyük çalışmanın adı."

Neslihan hayal kırıklığına uğramış gibi sevgilisine kuşkuyla baktı.

"Ama benim bildiğim kadarıyla bu yıllarca evvel bulunmuş bir metot. Senelerdir kullanılıyor, nesi keşif bunun?"

"Doğru ama maliyeti çok yüksek ve uygulaması çok pahalı. Bu yüzden de bilindiği halde kullanılmasından kaçınılan bir teknoloji. Her ne kadar son zamanlarda oldukça ilerlemeler sağlandı ise de maliyet unsurunu bir türlü düşüremediler. Kabataslak sana deniz suyunun arıtan teknikleri ikiye indirgeyerek özetleyebilirim. Biri damıtma, yani deniz suyunu kaynatma ve yabancı maddelerden arman buharı yoğunlaştırarak saf su elde etme; ikincisi de kaynatma yerine deniz suyuna basınç uygulayarak tuzu ayırmadır. İkisinin de maliyeti yitksek.

"Hâlâ merak ettiğim senin ne yaptığın."

139

.onu Ja ^Vle '-^"'f^Zt^y^lll^""^lllll

Wk karada depolamak oldukça ^^^^^1^ ç,k

İlek mallyeder ve yan rnas^flar 6^ ^, ^ ^, U

"- b. Wmve. '^^: ^X:U dü.One*o. mu-l

^amkan olursa elde ea

, um Ser. o kimyevi madde,! buldun,^

»Galiba şimdi anlıyorum, ben

.. "0,1e diyebilirsin, sevgilim."

Feridun ^^^^°^^, 1. ta, haya™. Seninle gu-

"insanUk adma banka b.r bul ,

,ur duyдум." v W«if Ve ben bunun patentini al-

mak istiyorum. Keştim

b«-" 1. ™» "Pek. sorunun nedir' Neden

Neslibanm merak, artman.

çeşitli memleketleri dolaşun^ -Mma bakarsan benim bul-

fcidun derin bir »^k ald • As ^^^ ^^^^^ g,,

dugum maddeyi araşt.ran ^ «^ J ,,,,ta metotlan .le

t önemli kesifle, çoğu -™» "^^^^ l „lû vardtr. Belk.

Tulunur, bite»-;- ;::'tb.na gelince Amerika ve

ben birai şanslıydım. So unu .^, ^^^^, Tah

Alpa devletleri, R"^^^_^|-- "^\^'^\^'^\^ «

Irierin aksine Amentada bem[^] , ^ , ,M ,,,ca

"ümad.lat, başka bir ;M<=V^^J"™ ^ gedenle am bir farar-

tirr^nt-olaadayaşadım."

140

"Peki, Rusya'ya neden gittin sonra?"

"Ruslar beni gizlice davet ettiler. Onların bu konudaki çalışmaları hususunda hiçbir fikrim de yoktu, ama emeğimin çalınmasını istemiyordum. Yine ani bir kararla Moskova'ya

kaçtım. Meselenin ana özü bu."

"Ama hâlâ anlamadığım noktalar var," dedi Neslihan.

"Tahmin ediyorum. Rus mafyasının beni niye Türkiye'ye kaçırmak istediğini merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bunun ilmi çalışmalarım ile hiçbir ilgisi yok. Tamamıyla şahsi bir mesele."

Neslihan gözlerini kırıştırarak sordu. "Şahsi mi?"

"Evet Sana her şeyi anlatacağımı ama bana inanmanı istediğimi söylemiştim. Şimdi sırası geldi artık. Umarım sana doğruları anlattığımdan kuşkun olmaz."

"Yoksa birtakım kirli ve yasadışı işlere karışan da ondan mı mafya peşinde?"

Bu soruyu yadırgamış gibi sevgilisine baktı Feridun. "Yapma hayatım, benim öyle işlere karışacağımı nasıl düşünebilir-

sin? Necieni bir kadın meselesi."

"Ne? Kadın mı?" Neslihan bu soruyu şaşkınlıkla sormuştu.

tu.

Genç adam biraz sıkılarak devam etti. "Evet, seni seviyordum ama genç ve sağlıklı bir adam olarak bazı ihtiyaçlarım olacağını kabul etmelisin." Neslihan'dan ses çıkmayınca devam etti. "New York'ta çok yoğun bir iş tempom vardı. Başımı kaşıyacak zamanım olmuyordu. Bit gün oradaki ilim adamlarından biri beni bir resim sergisinin açılışına götür-

141

mek istedi. Aslında resimden pek anlamazdım, nazik bir şekilde davetini reddetmeye çalışıyordum ki arkadaş sergi açan kişinin bir Türk, yani vatandaşım olduğunu söyledi. Bir an bocaladım, gerçekten çok yorgundum ve vatanımı özlemiştim. Bir Türk'le karşılaşmak sanki memleket hasretini bir nebze de olsa hafifletecekmiş gibi bir duyguya kapıldım. Keşke o sergiye hiç gitmeseydim. Çünkü hayatımın karamasına yol açtı."

"Neden?"

"Sergi sahibi bir Türk kadınıymış. Leyla Sofuoğlu adında biri. Gösterişli ve güzel bir kadındı."

Neslihan'ın içinde buruk bir his peyda oldu birden. Boğa-

zı düğünlenir gibi yutkunma ihtiyacı hissetti ama Feridun'un lâfını kesmech.

"Sergide Leyla ve kocasıyla tanıştım. Kadınla aralarında en az yirmi yaş fark vardı. Adamı çok zengin ve İstanbul'un sayılı işadamlarından biri diye tanıtmışlardı bana. O zaman hiç şüpheye düşmeden inanmışım. Meğer adam buranın en ünlü mafya liderlerinden biriymiş. Sergide kadın benimle fazla ilgilenmişti. Önceleri pek önemsemedim, ne de olsa evli bir kadındı ve o sıralar gözüm senden başkasını görmüyordu zaten."

"Devam et."

"Ertesi gün Leyla Hanım'dan bir telefon aldım. Beni evinde vereceği bir partiye davet ediyordu. Olacakları hiç tahmin etmedim ve davete gittim. Aslında küçük bir partiydi ve davedi sayısı taş çatlasa on kişiyi geçmezdi. Evleri New York'un en mutena yerindeki bir apartman katıydı. Son derece paha-

142

lı ve lüks mobilyalarla döşenmişti. Ancak o partide kadının bana özel bir ilgi gösterdiğini sezinler gibi oldum. Biraz yadırgadım da. Kocasıyla arasındaki yaş farkı hemen anlaşılıyordu, ama kadının benim gibi çulsuz bir bilim adamına ilgi duycığını hiç düşünmemiştim. Partinin ilerleyen saatlerinden birinde, kocasının içeride diğer misafirlerle meşgul olduğu bir anda kendimi dairenin geniş balkonuna attım. Mevsim yazdı ve içkiyi biraz fazla kaçırmışım. Leyla'nın arkamdan balkona çıktığını fark etmemiştim bile. Daha o gece benimle öpüşmeye kalkıştı. Dediğim gibi güzel ve müthiş cazibeli bir kadındı, ne olduğunu anlamadan kendimi tehlikeli bir maceranın içinde buldum. Öpüşmemiz sırasında bizi kimsenin görmediğini sanıyordum ama Kenan Sofuoğlu denen adamın yanından hiç ayırmayan sadık bir adamı meğer gizli gizli bizi gözetliyormuş. Bunu daha sonra öğrenecektim."

Neslihan mırıldanmıştı. "ilginç. Devam et bakalım."

"Leyla kocasının iki gün sonra İstanbul'a döneceğini fakat kenciisinin daha dört ay kadar orada kalıp resim çalışmalarına devam edeceğini söyledi. Şehirdeki ünlü bir sanat merkezine açılan resim kurslarına amatör bir sanatçı olarak devam edecekti. Resimden pek anlamadığımı söylemiştim ama anla-

yanlar kadının gerçekten yetenekli olduğunu söylüyorlardı. Fakat daha o gece kocasının bana karşı tutumu birden cieği-şivermişti. Leyla ile öpüştüğümüzü gördüğünü hiç sanmıyordum ama bakışları buz gibi soğumuştı birden. Başımı belaya sokmak istemiyordum. Olayın o gece orada kapanmasını ve bir daha kadınla karşılaşmamayı kafama koymuştum. Ama hiçbir şey istediğim gibi gelişmedi."

143

I

"Nasıl yani?" diye sordu Neslihan buruk bir sesle. "Kadını aradın mı?"

"Ben aramadım, ama o beni aradı. Mazeret beyan ettim, adatmaya çalıştım, olmadı. Ertesi gece kaldığım eve geldi."

"Yani kocası Türkiye'ye dönmeden önce mi?"

"Evet. Ona bir ilişkiye hazır olmadığımı anlatmaya çalıştım, hiç oralı olmadı. Ben istediğimi mutlaka alırım, dedi. Kendine inanılmaz bir güveni vardı. Uzun zamandır bekâr hayatı yaşıyordum ve kuşkusuz bir aziz değildim. Yine de beklenmedik bir testosteron bombardımanı yüzünden harika işimi berbat etmek istemiyordum. Ama o gece irademe yenildim."

Neslihan kızanvermişti. İçinden isyan etmek geldi ama sonra Feridun'a hak verdi. Bekâr bir erkek arzularına ne kadar dayanabilirdi ki?

"O gece Leyla bana şaşırdığım bir itirafta bulundu."

"Nasıl bir itiraf?"

"Bana âşık olduğunu ve kocasından boşanıp benimle evlenmek istediğini söyledi."

Neslihan o kadar garipsemişti ki, kendini tutamayarak güldü. "Hadi canım sen de. Kadın bir gecede sana âşık mı olmuş yani? Sen de buna inandın mı?"

"İnanmadım tabii."

"Ama kadının peşinden gittin, değil mi? Başından savamadın."

"Düşündüğün gibi olmadı. Ertesi sabah tam işe gideceğim sırada kapı çalındı. Açtığımda kadının kocası ile burun buruna geldim. Adam küçümseyici bir edayla beni süzüyordu.

144

Çıngar çıkacağını anlamıştım. Önce her şeyi inkâr etmeyi dü-

şündüm ama bunun faydasızlığını anlamakta gecikmedim. Kenan Sofuoğlu tehdidkâr bir şekilde, 'Kes sesini ve beni dinle', diye bağırdı. 'Her şeyi biliyorum. Karımı baştan çıkarmaya kalkışıyorsun, şunu iyice kafana koy, ona bir daha yaklaşıp olursan seni öldürürüm,' dedi. Tehdit etmesinden korkmamıştım ama çalıştığım vakıf bu tür rezaletlere asla müsaade etmeyen bir kuruluştı. Olayın daha fazla büyümesine ve skandala dönüşmesine engel olmak için siner gibi davranmayı tercih ettim. Yine de adamın belalı biri olduğu belliydi."

"Sonra?" diye mırıldandı Neslihan.

"Olaylar birden çok farklı bir boyuta ulaştı. Kenan Sofuoğlu Türkiye'ye döndü. Sanki tehlikeyi adatmışım gibi bir hisse kapıldım. Leyla ise yakamı hiç bırakmıyordu. Ona birkaç kez bu ilişkiye devam etmek istemediğimi açıkça söylemeye rağmen hiç oralı olmuyordu. Sonunda ona senden bahsettım, memlekete dönünce seninle evlenmek istediğimi söyledim. Senin hakkında ona farkına varmadan çok şey anlatmışım. Kadının oldukça sıra dışı bir hayatı vardı, sanırım biraz uyuşturucu da kullanıyordu. Bir ay sonra hiç beklemediğim bir anda Kenan tekrar Amerika'ya geldi. Adam kafayı bana takmıştı, karısıyla ciddi bir kavgaya tutuşmuşlar. Aslına bakılırsa ben Leyla'nın hayatındaki ilk erkek değildim tabii. İşin garip tarafı kocasının Leyla'ya aşırı tutkunluğuydu, bugün bile saplantı halindeki bağlılığına bir anlam verebilmiş değilim. O münakaşa sırasında Leyla durumu kurtarmak için senden bahsetmiş, benim sevdiğim kadına bağlılığımdan söz

145

etmiş, kendisiyle aramızdaki ilişkinin de sadece arkadaşlık olduğunu iddia etmiş."

"Adam da buna inanmış mı?" diye sordu Neslihan.

"İnanmamış. Münakaşa uzayınca Leyla 'Artık senden boşanacağım' diye tutturmuş. Leyla'nın bana anlattığına göre boşanmayı her zaman kocasına karşı koz olarak kullanmış. Başkalarına karşı daima haşın, hoyrat ve acımasız olan kocası, onun karşısında süt dökmüş kedi kadar masum ve tehlikesiz biri oluyormuş. Adamın Türkiye'de ünlü bir mafya lideri olduğunu da yine o sırada öğrenmiştim. Adamın yeniden Amerika'ya dönmesi beni ürkütmüştü. Münakaşa ettikleri o gece Leyla birden evime geldi ve bana, 'Hadi hiç durma, he-

men kaçmak zorundayız,' dedi. Nedenini sorcuğumda, 'Kocam çılcırmış halde, seni öldürmek için buraya geliyor,' diye soluk soluğa bağırdı. Şaşkına dönmüştüm ve ne yapacağımı bilemiyordum."

Neslihan sitemkâr bir ifade ile sorcu: "Ne yaptın peki."

"Paltomu aldığım gibi evden dışarı fırladım, işimde tam başarıya ulaşacağım bir sırada başıma bir felâket gibi çöken bu kâbustan kurtulmak istiyordum ama nasıl bir çözüm bulacağımı bilmiyordum henüz. Evimin kapısı önünde Leyla'nın spor arabası duruyordu. Zar zor arabaya adadık ve Leyla arabayı gazladı."

"Nereye gidiyordunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Zaten asla da o akşam nereye gitmekle olduğumuzu öğrenemedim."

Neslihan şaşkın bir şekilde homurdandı. "Anlamadım? Nasıl yani?"

146

"Öldü," diye fısıldadı Feridun gözleri dalarak.

"Öldü mü? Kim? Leyla dediğin kadın mı?"

Feridun tasdik edercesine başını salladı. "Evet. O gece şehir dışına çıktığımızda çılgın gibi araba sürüyordu. Kaç kere yavaş gitmesi için uyardığım halde beni dinlemiyordu. Gaz pedalını sonuna kadar köklemişti. Tam bir panik içerisindeydi. Sonra... sonra bir virajı aşın hızdan alamadı ve araba şarampola yuvarlandı. Beş-altı takla attık. Bana hiçbir şey olmamıştı mucize kabilinden. Ama Leyla o anda ölmüştü."

Neslihan ne diyeceğini bilemedi. Şaşkın şaşkın bakınmakla yetindi. Feridun'un sesi gittikçe boğuklaşıyordu. O gece olanları hatırlamaktan ürker gibi devam etti. "Şehir dışındaydık ve etraf zifiri karanlıktı. Arabanın içinden çıktığımda üçheş yerimde sıyrık vardı ama hepsi o kadar. Kazayı gören baş-

ka arabalar da olmalıydı ama kimse imdadımıza gelmiyordu. Leyla'yı belki yaşıyordur ümidiyle arabadan çıkarmak istedim ama tek başıma çaresizdim. İşte tam o sırada yuvarlandığımız yolun üzerinde yanan bir arabanın farlarını gördüm. İlk anda kazayı görüp birinin yardıma geldiğini sandım ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Ama durum hiç de umduğum gibi gerçekleşmedi. O gelen araba Kenan'ınmış. Müthiş bir

hırsla üstüme geliyordu ve elinde tabancası vardı. Bir anda donakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Uyanmam sıkıtığı ilk kurşundan sonra oldu. Adama durumu açıklamamın imkânı yoktu. İlk kurşun boşa gitmişti ama ikinci veya üçüncü atışında isabet ettirmesi işten bile değildi. Çılgın gibi kaçmaya başladım. Neyse ki karısını ölü görünce peşimden koşma-

147

yi bırakmış, yere çökerek hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı."

"Kaçmayı basardın mı oradan?"

Feridun hemen cevap veremedi. "Yalnız oradan değil, Amerika'dan bile kaçtım. Kenan'ın gözü dönmüştü ve çok sevdiği karısının ölümüne benim sebebiyet verdiğimi sanıyordu. Aramızdaki kovalamaca böyle başladı."

Neslihan yutkunarak sordu.

"Nereye gittin sonra? İngiltere'ye mi?"

"Başka çarem kalmamıştı. Kenan Sofuoğlu ruhen hasta bir adamdı ve beni öldürmeyi kafasına koymuştu. Dünyanın dört bir yanında tanıcıkları vardı. Her ne kadar servetinin kökeninde hukuk dışı yollardan temin ettiği para varsa da, sonraları çeşitli sahalara ticari yatırımlar da yaparak zenginliğini ölçsüz şekilde çoğaltmıştı. Tabii bunu da karısından öğrenmiştim. Amerika'da çok tanıdığı vardı ve orada kalırsam er veya geç beni bulacaktı. Ben de Londra'ya kaçtım. Orada ilmi araştırmalar yapan bir enstitüye müracaat ettim. Önce beni kabule yanaşmadılar ama yaptıkları ikinci mülakatta ne kadar değerli olduğumu anlamakta gecikmediler."

Neslihan hâlâ huzursuzdu. "Peki, neden Londra'dan Moskova'ya gittin?" diye sordu.

"Acele etme, sevgilim," diye mırıldandı Feridun. "Sabırlı ol. Birer birer anlatacağım. Aslında ana hatlarıyla Kartopu projemi anlattığımda müthiş ilgi gösterdiler. Kuşkusuz onlara da işin en can alıcı noktasını yani keşfimi söylememiştim, fakat bana inanmışlar ve başarıya ulaşacağıma kesin gözüyle

bakmışlardı. Kabul edilmem uzun sürmedi. Amerika'daki üç-

148

retim kadar bir para alamıyordum ama pek umrumda da değildi. Huzura kavuşmuş ve Amerika'da başıma gelenlerin ya-

rattığı şoktan sıyrılmıştım. Kenan Sofuoğlu'nun artık beni bulacağını hiç sanmıyordum. Londra'daki çalışma şartlarını fena sayılmazdı."

Kısa bir an duraklayınca Neslihan'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Yoksa..." diye fısıldadı genç kadın, "burada da başka bir kadın mı başına musallat oldu?"

Feridun büyük bir içtenlikle karşılık verdi. "Olmasına oldu ama onun Moskova'ya gitmemle hiçbir ilgisi yok. O sadece basit ve sıradan bir ilişkiydi. Ona karşı kesinlikle bir şey hissetm iyordum."

"Acaba mı? Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Feridun da titizlendi. "Başka ne yapabilirdim ki? Papaz gibi yaşadığımı düşünmüyorsundur herhalde. Hem bir de kendini düşün ve açık yüreklilikle cevap ver bana? Senin burada benden sonra hiç flörtün olmadı mı?"

"Her neyse, devam et," diye mırıldandı Neslihan.

"Lütfen, sana doğruları anlattığıma inan. Kızın adı Evelyn Joyce'tu ve çalıştığım enstitüde sekreterdi. Bana âşık oldu. Ama ona karşı ciddi hiçbir şey hissetmedim."

"Yaa! O da evli miydi yoksa?"

"Bana inanmazmı gibi kinayeli sorular sorduğunu görüyorum. Hayır, o bekârdı."

"Seninle evlenmek istedi mi?"

"Aslına bakarsan, istedi. Lâkin, hayır dedim. Onunla evlenmeyi aklımın köşesinden dahi geçirmedim."

149

"Ama bir süre birlikte karı koca gibi yaşadınız, değil mi?"

Feridun bu anlamsız suallerden sıkılmaya başlamıştı. Kadının ruhunu bir türlü anlayamamıştı ve galiba da anlayamayacaktı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Evet, altı ay kadar birlikte yaşadık. Onun evinde. Sonra işin yürümeyeceğini anlayınca evinden ayrıldım ve onu terk ettim."

"Güzel miydi?"

;;,

"Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"İstiyorum, tabii."

"Evet, fizik olarak güzeldi. Hatta mükemmel. Harika bir sarışındı."

Bu samimi itiraf Neslihan'ı sarsmıştı. Öfkeli bir şekilde

sevgilisine baktı.

"O halde niye terk ettin onu?"

"Çok garip bir sual bu. Bir erkeğin hayatını paylaşacağı kadında güzelliikten başka vasıflar da arayacağını hiç düşünmüyor musun?"

"Her neyse, bu konuyu sonra tartışırız," diye mırıldandı genç kadın. "Sonra neler oldu, sen asıl onu anlat."

"Sözünü ettiğim Londra'daki Enstitü benim deniz suyu projesindeki amacımı kavramalarına rağmen onların asıl amacı deniz suyunu tarımda kullanmaktı. Benden önce onların bir bilgini deniz suyunu tatlı suya dönüştüren bir sera geliştirmişti. Bu şekilde bir yandan tarım yapılırken diğer yandan da tatlı su üretmek mümkün oluyordu. Dünyadaki global ısınma elbette ki tarım ürünlerinin elde edilmesini de kısıdıyordu. Yağış, havanın yükselerek soğuması ve yoğun-

150

laşmasıyla oluşur. Aynı şekilde okyanuslardaki ve denizlerdeki tuzlu su da, güneşin etkisiyle buharlaşarak yağış döngüsüne katılır, işin özü şu: Seraya dışarıdan gönderilen hava, buharlaştırıcıya iletiliyor. Buharlaştırıcı, su geçirmez mukavvadan oluşan bir panel. Bunun üzerine yoğun şekilde deniz suyu damlatılıyor. Su, sıcak hava ile temas edince buharlaşıyor ve bu hava akımı yeniden soğutulduğunda tatlı suya dönüşüyor. Sistemin tarıma yararı çok büyük. Bunu kabul ediyorum tabii, ama ne var ki tekniğin maliyeti yine çok yüksek. Zaten bu nedenle ne hükümetler ne de yatırımcılar bu projeye sıcak bakmıyorlardı. Enstitü ise benden maliyet faktörünü düşürücü hususlarda çalışmamı isteyince aramızdaki bağlar kopmaya başladı. O zaman ingilizlerin Kartopu projemi yeterince anlamadıklarım veya önemsemediklerini kavradım. İşten soğuyuvermiştim aniden. İşte o sırada yeni bir gelişme oldu."

"Nasıl bir gelişme?"

"Londra'daki uluslararası bir panelde bir Rus bilim adamıyla tanıştım. Özel bir sohbet sırasında adama kabataslak projemi anlattım. Adam çok ilgilendi ve mensup olduğu kuruluşa beni davet etti. Ayrıca istediğim her türlü yarclımı yapacağının da garantisini verdi. Rusların bu konuda ne gibi teknikler kullandığını bilmiyordum. Ayrıca yabancı bir ülke-

ye üçüncü transferim olacaktı. Biraz tereddüt ettim."

"Ama gittin sonra, değil mi?"

"Öyle oldu. Ama sadece projem üzerinde daha rahat çalış-
ma imkânım olacak diye değil."

"Neden peki?"

"Kenan Sofuoğlu'nun Londra'da izimi bulduğunu öğren-
diğimden. Adamın bana olan nefreti gerçek bir kine dönüş-
müştü ve beni öldürmedikçe rahatlamayacağını anlamıştım.
Leyla'nın ölümünden hâlâ beni sorumlu tutuyordu."

Neslihan bunu tahmin etmiş olmasına rağmen yine beti
benzi atmıştı. Endişeyle sevgilisini süzdü. Söyleyecek bir şey
bulamıyordu.

"Londra'daki Enstitü'ye ayrılmak istediğimi bildirdim.
Moskova'ya gideceğimi de söylemedim. On gün sonra Mos-
kova'daydım."

"Bu arada Kenan denen adamla karşılaştın mı?"

"Hayır. Paçayı sıyırmayı başarmıştım."

"Sonra?"

"Moskova'daki günlerim rahat geçmeye başlamıştı. Bir şey
hariç."

"Nedir o!"

"Sen. Gözümde tütüyordun. Bir türlü unutamıyordum se-
ni, isimdeki başarıma rağmen seni de Amerika'ya götürmedi-
ğime çok pişmandım artık."

"Yalancı. Öyleyse niye bana hiç yazmadın bunca zaman?"

"Beni affetmediğini düşünüyordum hep. Kalbini fena hal-
de kırmıştım."

"Bak, bu doğru. Çok kırılmıştım."

"Ayrıca başımda bu Kenan belâsı varken ne yapabiliirdim
ki? Önce bu meseleyi kökünden halletmek zorundaydım. Za-
manın adama acılarını unutturacağını sanmıştım, oysa aksi
olmuş ruhen marazı bir tip olan Kenan'ın intikam hissi art-
mış, adeta sabit fikir haline dönüşmüştü. Beni Rusya'da asla

152

bulamayacağını düşünmüştüm, oraya gideceğimi asla
clüşüne-

mez gibi geldi bana. Meğer yanılmışım; adamın Moskova'da-
ki ünlü bir mafya lideri ile bağlantısı varmış. Londra'dan kaç-
tığımı anlayınca dünyanın dört bir yanında yine beni araştırır-

maya başlamış. Rus maf/a lideri Aleksandr Salyapin'den de yardım istemiş. Bir pazar günü evimde dinlenirken kapı çalındı ve saldırıya uğradım, içeriye dalan iriyarı beş-altı adam beni etkisiz hale getirdiler ve binadan çıkarıp çuval gibi lüks bir arabaya tıktılar. Ne olduğunu anlamamıştım ama adamların hepsi Rus'tu. Arabanın içinde şık giyimli biri oturmuş sırtarak bana bakıyordu. Kötü bir ingilizce'yle konuşmaya başlayınca birden dünyam yıkıldı. İş ortağı Kenan'ın isteğini yerine getirmek üzere beni İstanbul'a gönderiyordu. Adamlara epey karşı koyduğum için yarı baygın haldeydim ve hırpalanmıştım. Sonra bilmediğim bir yerden özel bir helikopterle beni bir limana getirciler. Ellerimi ve gözlerimi bağlayarak bir yere naklettiler. Beni çözdüklerinde kendimi bir şilepte buldum. Şilep dört-beş saat sonra hareket etti."

Kendini tutamayan Neslihan, "Aman Allahım!" diye fısıldamıştı.

"Ama şansım hâlâ benden yanaydı," diye mırıldandı Feridun.

"Nasıl?"

"Geminin kaptanı tahminimin tersine iyi bir adamdı. İngilizcesi kusursuzdu. Geminin hareketinden bir süre sonra kapatıldığım kamaraya geçti. Benimle sohbete başladı. Bir bilim adamı olduğumu öğrenince çok hayret etti. Şilep meğrese Şalyapin'in ticari işletmesine aitmiş. Kaptan iyi niyetli biri-

153

sine benziyordu. Hatta saçmasapan bir davranışta bulunmam şartıyla geminin içinde dolaşmama bile izin verdi. Nasıl olsa gemiden kaçma ihtimalim yoktu. Yemeğimi bile kaptanla birlikte yiyordum. Biraz üzülerek, Ketken açıklarında, yani Türk karasularına girdiğimiz zaman beni karadan gelecek bir motora bindireceklerini açıkladı. Artık her şey gözümde netleşmişti. Kaptana bir şey belli etmemeye çalıştım ama daha o anda denize adamaya karar vermiştim. Suda boğulmak ya da Kenan tarafından öldürülmek pek fark etmeyecekti. En azından şansımı deneyebilirdim, iyi bir yüzücü olcuğumu bilirsin, fakat hesapta olmayan tek şey firar ettiğim gece kopan fırtına oldu. Deniz müthiş dalgalıydı. Geminin içinde serbestçe dolaştığım için tayfalar da benimle pek ilgilenmiyorlardı, hele öyle bir gecede suya adayacağım hiçbirinin aklın-

dan bile geçmemiştir. Türk karasularına girciğimiz sıralarda bir ara güverteye çıktım tek başıma. Suya adayacaksam bunu bir an önce yapmalıydım, zira teslim mahalline yaklaştıkça, gelecek motora nakil sırasında beni yeniden bağlamaya kalkışabilirlerdi. Fazla düşünmedim ve güverteden kendimi soğuk sulara fırlattım. Güverteden acatlığımı kimsenin görmediğini sanıyordum. Soğuk suya dalınca müthiş bir şok yaşadım, bir an kalbimin duracağını sandım. Vücut ısıyı muhafaza için çılgınca kulaçlar atmaya başlamıştım, iri ve sert cialgalar yüzmemi zorlaştırıyordu. Bir ara dönüp arkama baktığımda şilebin durduğunu gördüm. Denize atladığımı anlamış olmalıydılar. Az sonra geminin ışıldakları yanıp denizi taramaya başladılar. Belli ki şilepte bir panik havası yaşanıyor. Suya bir filika indiriciler ve çevreyi aramaya başladılar, fakat dalgalar

154
öyle hızlıydı ki yüzmesem bile beni hızla onlardan uzaklaştırıyordu. Mecburen akıntıyı arkama almıştım, bu beni uzaklardan görünen karanın en yakın yerinden daha açıklara atıyordu. Sonra yüzdüm, yüzdüm, ta ki kendimden geçinceye kadar. Gözlerimi açtığımda hastanenin yoğun bakım ünitesindeydim. Gerisini az buçuk biliyorsun zaten."

"İyi de, Kenan'ın adamları seni karada nasıl bulmuşları?"

"Sonrasını yoğun bakımdan çıkarılıp normal odaya alındığımda Kenan'ın adamlarının kendi aralarında yaptığı konuşmalardan öğrendim. Kefken açıklarında beni Rus şilebinden almak için yaklaşan motor denize adadığımı öğrenince telsizle durumu patronları Sofuoğlu'na bildirmişler. O da kurtulmayacağımı tahmin ettiğinden belki cesedimi bulurlar diye tüm adamlarını yöredeki Karadeniz kıyılarına göndermiş. Uzun aramalardan sonra baygın vücudumu onlardan önce Şileli balıkçılar bulmuş. Tam polise gidecekleri anda da adamlar yetişip olaya el koymuşlar. Tabii üstümde kimliğimi açıklayan hiçbir ewak olmadığı için beni sahte bir kimlikle hastaneye yatırmışlar."

Dayanamayan Neslihan sordu. "Neden seni hemen öldürmemişler?"

Feridun acı bir şekilde gülümsedi. "Kenan sahile vuran kimliği meçhul şahsın ben olduğumdan emin olmak için yoğun bakımdan çıkmamı bekledi. Servise alınınca da bizzat

odaya geldi ve beni teşhis etti. Aslında yoğun bakımdan çıktığımda artık kendime gelmiştim ama çok güçsüzdüm ve hâlâ baygın numarası yapıyor, ellerinden nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Kenan'ın geldiği gün, o akşam Çingene lakaplı bir

155 kiralık katilin gelip hastanede işimi bitireceğini öğrendim."

Neslihan bir daha titremiştir.

"Sonrasını biliyorsun," dedi Feridun. "Gelen katili etkisiz hale getirmeyi başardım, giysilerini sırtıma geçirerek hastaneden kaçtım. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve sana geldim."

Başını sallayan Neslihan ümitsizce mırıldandı. "Bundan sonra ne yapacağız?"

"Gideceğiz buralardan. Bu nefretin ardı kesilinceye kadar kaçmak zorundayız."

"Nereye kaçacağız ki? Kenan denen adam nereye gitsen seni buluyor."

"Evet. Ama bu sefer bizi bulamayacağı bir yere gideceğiz."

"Nereye?"

"Norveç'e."

"Norveç mi? Ne işimiz var orada?"

"Benimle Norveç'te balayı yaşamak istemez misin?"

Neslihan gülümsedi.

"İsterim tabii. Ama ya orada da izini bulursa?"

"İnan bana bu kez bulamayacaktır."

"Nasıl bu kadar emin konuşuyorsun?"

"Çünkü beni Rusya'dan getiren şilepte hep bunu düşündüm. Müsterih ol, bu kez izimi sileceğim. Esaslı bir planım var. Hadi artık, soyun ve yanıma gel. Yılların özlemini burada bitirmek istiyorum."

Neslihan itiraz etmedi, yerinden kalkıp soyunmaya başladı.

O da bu hasretin bitmesini en az Feridun kadar istiyordu...

156

2.'İstanbul

Dışarıda esen sert rüzgâr küçük villanın yatak odasından duyuluyordu. Neslihan'ın kafası karışık. Feridun'un güzel mavi gözleri genç kadını inceleyerek bakıyor, anlattıklarından incinip incinmediğini anlamaya çalışıyordu.

İncinmemişti. İyiydi aslmc^a. Fakat sımsıcak gözyaşları gözlerini yaktığında bakışlarını sevdiciği adamdan kaçırmak istedi. Ağladığını görmesini istemiyordu. Ayrıca iyi olmak zorundaydı. Kırılganlık, savunma duygusunu ve yaklaşan felâketin beklentisini üzerinden atmak istiyordu. Başlarinciaki belâdan da kurtulmuş sayılmazlardı henüz.

Aniclen bütün vücudu şicidetli bir hıçkırıkla sarsıldı.

157

"Bırak kendini, tutma. Ağla," diye fısıldadı Feridun. "Açılırsın. Sana hak veriyorum, bir sürü üzücü şey öğrendin. Sarılman normaldir."

Feridun'un sesi yumuşak ve sakinleştiriciydi, parmakları da son cierece müşfikti. Sevdiciği kadının yüzünü okşuyor, göz-

yaşlarını siliyordu. Yorgun olan Neslihan tıpkı bir çocuk gibi ona döndü, o sıcak, erkeksi güce ve koruyucu rahadığa sığın-

mak istedi. Bir süre öylece konuşmadan yan yana yattılar.

Feridun'un anlayışlı davrandığını hissediyordu. Sırtını tutan eller hem çok güçlü hem de naziktiler. Saçlarına vuran ne-

fesi ılık ve derindi. Vücuduna yapışmış olan bedeni sert ama vericiydi ve kokusu da inanılmayacak kadar rahatlatıcıydı.

Neslihan onu daha Lyi görebilmek, her şeye rağmen içinde filizlenen duyguları alabildiğine yaşamak için başını arkaya attı ve sevgilisinin mavi gözlerinin içine baktı. Ağzı onun- kine çok yakındı. İçini kemiren korku, endişe ve hayal kırıklığı yerini nihayet karnının alt kısmında giderek artan bir sıcaklığa terk etmişti. O sıcaklık daha sonra alevlere dönüştü.

Neslihan yıllardır beklediği, beyinde özlediği ve yaşama- yı istediği şeyin sırasının geldiğini anladı. Dudaklarını Feridun'un dudaklarına biraz daha yaklaştırdı. Dudaklarını onunkinin üzerinde yumuşak, ılık, hafif bir dokunuşla gez- c^irdi. Ne kadar da sıcaktı. Genç kadın o ateşte erimek istiyordu.

Dönüşü olmayan bir noktaya gelmişlerdi artık ve ikisi de aynı şeyi istiyorlardı. Ne olursa olsun Neslihan kaçmayacaktı bu sefer. Gelecekleri karanlık bile görünse kaçmayacaktı.

Korkmuyordu. Yılların hasretini bu gece bitirmeye kararlıydı.

158

I

Elini aşağıya indirip sevgilisinin erkekliğini kavradı. Önce inleyen Feridun sonra aç bir kurt gibi dudaklarını genç kadının kine kenetledi. Neslihan bu öpücüğün etkisiyle kendinden geçtiğini hissediyordu. Tüm dünya sanki dudaklarında toplanmıştı. Feridun'un dudaklarına ve çenesine kondurduğu öpücükler boynuna indi. ihtiyaç son haddine varmıştı genç kadında. Onun güçlü kollarından sıkıca kavrayarak üstüne doğru çekti. Tempoları devamlı hız kazanıyordu. Keskin ve son derece zevk veren dokunuşlar Neslihan'ın karnını, kasıklarını uyuşturuyordu. Uzun zamandır, hatta yıllardır, Feridun kendisini terk ettiğinden beri böylesine uyarılmamıştı. Belki de o zaman dahi bu kadar yoğun bir girdabın içine çekildiğini hissetmemişti. Bu kez çok farklıydı, sanki yılların acısını çıkarıyorlardı. Ten tene... Yumuşak ve sert...

Öylesine hararetli, öylesine yoğun bir orgazm anıydı ki, ikisi de buna dayanamayacaklarını sanmışlar ama sonlanma sim da hic ama hiç istememişlerdi...

c^»««**«^

"Hadi uyan, sevgilim," diye mırıldandı Feridun. "Yapacağımız çok iş var bugün."

Neslihan uyur uyanık, bir ev kedisinin sıcaklığı ile yatağın içinde esnedi, gerincii, mahmur ve yarı aralık gözleriyle sevgilisine baktı. Elini yatağa vurarak, konuşmadan yanına gelmesini istedi.

Feridun çoktan kalkmış, giyinmiş, hatta kapı camı kırık mutfığa girerek sadece çayı demlemisti, çünkü yiyecek bir şey

159

yoktu evde. Yatağın kenarına gelip oturdu, sevgilisinin saçlarını okşarken yumuşak bir şekilde fısıldadı. "Tembelliği bırak, hayatım. Önce sokağa çıkıp ihtiyaçlarımızı giderecek şey-

ler almalıyız. Burada şimdilik güvendesiniz ve benim hesabıma göre en azından on gün veya on beş gün durumu buradan idare edeceğiz. Başka şansımız yok."

Neslihan umursamaz şekilde ama siyah gözleri mutluluk dolu bir edayla, "Sarıl, öp beni," diye fısıldadı. Genç bilgin,

kadının çıplak teninin yaydığı kokuda hâlâ geçirdikleri şehvet dolu gecenin tadını duyuyordu sanki. Şaka yollu takıldı. "Sarılıp öpmeye kalkarsam, akşama bile alışverişe çıkamayız son-
ra," diye mırıldandı.

Neslihan da, arkadaşı Nebahat'ın yakınları olan çarşı içindeki manava getirdiği bavulları hatırlamıştı birden. Üstündeki yorganı itip yatağın içinde doğruldu. Dün gecedan sonra çıplaklığını teşhirden çekinmek bir yana bundan cinsine özgü bir zevk bile alıyordu sanki. Eriştikleri doyurucu orgazmdan sonra Feridun'un aynı arzu ve istekle yuvarlak omuzlarına, yeterince iri memelerine, düzgün ve uzun bacaklarına bakmasından özel bir haz bile duyuyordu. Birazcık ısrar etse, genç adamın aynı arzuyla kendisini kollarına alacağını anlamıştı. Ama hemen toparlandı, sevgilisi haklıydı, şimdi oylanmanın sırası değildi. Gerçekten de yapılacak çok işleri olduğuna inanıyordu, en önemlisi de henüz Feridun'un Türkiye'den nasıl çıkacakları konusunda ne düşündüğünü bilmiyordu. Nasıl olsa bunları uzun uzun konuşacak zamanlan olacaktı. Ayrıca uzun kış geceleri süresince de bol bol seviş-

160

çekleri zamanları. Ona göre balayı için Norveç'e gitmeye hiç oerek yoktu zaten, balayı başlamış sayılırdı.

Evin anahtarını yanlarına alıp sokağa çıktılar. Doğru Sarıyer Çarşısı'na gittiler. Neslihan annesinin uzaktan akrabası olan manav Remzi'nin dükkânım eliyle koymuş gibi buldu. Allah'tan Remzi dükkândaydı, genç kadını sevgiyle karşıladı. Aslına bakılırsa uzun boylu samimiyetleri yoktu ama manav Neslihan'ın yanında Feridun'u görünce yaptıklarının bir aşk kaçamağı olduğu hükmüne varmıştı ama laubali olmayacak kadar ferasetli olduğundan hemen arka tarafta bir yere kaldırdığı bavulları meydana çıkardı. Nebahat görevini yerine getirmiş sayılırdı. Kızı hatırlayınca ona telefon etmesi, bir açıklama yapması gerektiğini de anımsadı, ama henüz erken sayılırdı. Başlarında bunca sıkıntı varken Nebahat bekleyebilirdi daha.

Sebze ve meyve işini manav Remzi'nin dükkânından hallettiler. Bavulları ve aldıklarını orada bırakarak büyük bir bakkala girdiler. Akıllarına gelen ve villada kaldıkları sürece ihti-

yaçları olabilecek her şeyi satın aldılar. Daha sonra Feridun bir kırtasiyeciyeye girip bol miktarda kâğıt, kalem ve zarf aldı. Bir camcı bulmayı en sona bıraktılar. Sonra da başta bavvilları olmak üzere aldıkları bütün eşyaları çevirdikleri bir taksiye yükleyerek Sarıyer sırtlarındaki villanın yolunu tuttular.

161

Camı değiştiren adam gittiğinde vakit öğleyi geçiyordu ve hâlâ yemek yememişlerdi. Neslihan önce Nebahat'in taşıdığı

bavulları açıp ev sahibinin boş bıraktığı gardıroba giysileri as-

mış, sonra mutfığa koşarak aldıkları yiyecekleri dolaplara yer-

leştirmeye başlamıştı. Öğle yemeği için omlet ve makarna ha-

zırlamıştı nispeten çabuk pişirildiği için. Feridun da ona elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışmıştı. Yemekten sonra

Neslihan ev sahibi dayısının oğlu Cengiz'i arayarak iki hafta kadar villasında kalmak zorunda olduklarını münasip bir dille anlatmıştı. Her ne kadar fazla cletaya inmemişse de, Cengiz

daha önceden tanıdığı Feridun ile arasının düzelmesine sevin-

diğini, diledikleri kadar da evinde kalabileceklerini söylemişti.

Burada izlerinin bulunması imkânsız olduğundan şimdi-lik rahattılar. Fakat Feridun belli etmese de huzursuzdu. Bu rahatlığın daha ne kadar süreceğini bilemiyordu, önünde sonunda onları burada da bulurdu Kenan. Hemen tek çare düşündüklerini uygulayıp bir an önce yurtdışına kapağı atmalarıydı. Ama en azından şu birkaç gün emniyette sayılırlardı.

Karınlarını doyurduktan sonra salona geçtiler. Konuyu yine Neslihan açtı.

"Şimdi anlat bakalım? Yurtdışına nasıl çıkmayı düşünüyorsun?"

Feridun gülümsedi. "Beni dert etme sen, şilepte buraya postalanırken birtakım formüller düşündüm. Asıl sen söyle, pasaportun var mı?"

"Var, tabii. Geçen yaz şirketteki arkadaşlarla bir haftalığı-

na Yunanistan'a geziye giderken çıkarmıştım."

"Ama evinde kaldı, değil mi?"

Hinzırca gülümsedi genç kadın. "Niye kalsın, tedbir olarak pasaportumu da yanıma almıştım."

: : ' 162 .

"İşte, bu harika. Bize en azından zaman kazandıracakta."

Neslihan kuşkuyla sordu. "Üzerinde kimliğin bile yok.

Sen ne yapacaksın?"

"Dert etme, hepsini ayarlayacağım."

"İyi de, nasıl?"

"Kafanı yorma fazla. Daha Rusya'ciayken Norveçlilerle temas kurdum. Yani orada çalışmak istediğim merkezle. Bana ellerinden geldiği kadar yardım etmeye ve bazı yasal engelleri görmezden gelmeye söz verdiler. Şüphesiz asıl sorun bana ye-

ni bir kimlik çıkarmada. Norveçliler, buradaki Konsolosluga durumu bildirecekler ve herhangi bir vize sorunuyla karşılaşmayacağız."

"O halde mesele yok," diye mırıkiandı Neslihan. Ama sevgilisinin mavi gözlerinin içine baktığında bazı endişeli gölgelerin yer ettiğini görünce dayanamayıp sordu: "Var mı?"

- "Hayır, yok," dedi Feridun. Fakat bundan pek emin değildi...

|*-aiW*ygKr*

Kenan Sofuoğlu'nun mücadelesinden hiç vazgeçmeyeceğini bildirdi Ahmet. Onun yanında geçirdiği yirmi yıl yeterince tanınmasına yetmişti. Feridun Yalaz'm hastaneden kaçmasından kendisini sorumlu tuttuğunu da biliyordu. Ahmet'in de bunu inkâr edecek hali yoktu, meselenin bir an önce kapanması, karısının ölümünden sorumlu tuttuğu Feridun Yalaz'm ortacıan kaldırılması, hem patronunun intikamının alınması hem de durumun normale dönmesi için şarttı. Bu şartlar al-

163

tında Sofuoğlu'nun sıhhati gün be gün kötüye gidiyor ve adeta dünyadan elini ayağını çeker hale giriyorcu. Büyük bir mücadele ortamında yaşıyorlardı; zaaf, tedirginlik, belirsizlik, pasif hayata geçiş bu vasatta asla kabul edilemez şeylerdi. Ayrıca Ahmet, biraz da Çingene'ye aşırı güvenmesinin sıkıntısını yaşıyordu. Çingene şimdiye kadar üstlendiği hiçbir görevde

başarısızlığa uğramamıştı, bu ilk defa başlarına geliyordu.

Yanında ufak bir çocukla Neslihan'ın evine gelip iki ağır bavulla az sonra apartmandan çıkan kadından daha o an huylanmıştı Ahmet. Ne var ki, patronu aralarında bir bağ olacağı fikrini benimsememiş ve onun kuşkusuna gülüp geçmişti. Ama Ahmet bir eylem adamıydı, Kenan'ın gözüne girip sağ kolu oluncaya kadar, buna benzer ne çok olaya iştirak etmiş, tecrübesi ve olaylardan aldığı ders ile sivrilmişti. Patronun alaycı itirazına rağmen kadının binciği taksinin durağını ve plaka numarasını hafızasına kaydetmişti.

O gün yapacağı araştırmayı Kenan Sofuoğlu'na iletmek istemedi, dinlenmek için üç-dört saat izin aldı ve o arabayı bulmak için Levent'e gitti. Taksi "Güven" adlı bir telefonlu durağa aitti. Levent'e gelince durağı bulması kolay oldu. Durakta müşteri bekleyen birkaç taksi vardı. İçeri girmeden önce sıradaki taksilerin plakasına bir göz attı. Aradığı araba sıra-

da müşteri bekleyen arabaların arasında yoktu. Durağın kulübesine girince oturan şoförler onu müşteri sanarak hemen, "Araba mı istiyorsunuz?" demişlerdi. Hatta ilk sıracıaki şoför ayağa bile kalkmıştı. Ahmet güleç bir yüzle, "Hayır," diye mırıldandı. "Sizin durakta çalışan bir arkadaşınızla görüşmek istiyorum," diye karşılık verdi.

164

I

Masa başında telefonlara cevap veren ak saçlı adam, "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Ahmet takındığı sevimli tavrı bozmadan, "Aclını bilmiyorum," dedi. Sonra sakın bir şekilde taksinin hafızasına kazıdığı plaka numarasını verdi. Şoförler kimi aradığını hemen anlamışlardı. "Erkan'ın plakası bu," dediler. Masadaki adam ciddiyetle sordu.

"Bir şikâyetiniz mi vardı?"

"Yok canım. Sadece bir şey sormak istiyordum."

Birkaç şoför atıldı. "Bizim yardım ecieceğimiz bir şey varsa..."

Ahmet sözlerini ağızlarına tıkadı. "Hayır, sağ olun, ama onunla görüşmem lâzım," dedi.

"Şöyle oturun, beyefendi. Az sonra gelir," diye ona yer gösterdiler. Ahmet kulübedeki boş iskemlelerden birine çöktü. Hatta ikram edilen çayı da içti. Şoförler daha fazla ilgilenmemişler, kendi aralarındaki sohbete devam etmişlerdi.

Ahmet yaklaşık yirmi dakika kadar bekledi. O sırada duruşa gelen arabaların şoförleri soluklanmak için içeriye giriyorlardı ama Erkan denen adam gelmemişti henüz. Nihayet karayağız, gençten bir delikanlı içeriye girince masadaki ak saçlı adam, "Hah, beklediğiniz arkadaş geldi işte," dedi. Erkan hiç tanımadığı bir yabancıнын niçin kendisini beklediğini çözemediğinden bir süre Ahmet'i süzdü. "Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sordu. Gerektiğinde çok katı ve acımasız olan Ahmet gülümsemeyle şoförün omzunu okşayıp, "Arabanda biraz konuşabilir miyiz?" dedi. Birkaç yere borcu vardı Erkan'ın, ödemeleri de pek dengeli gitmiyordu. Eve aldığı bu-

165

laşık makinesinin taksitini iki aycıır ödememişti. Taksi durağından dışarıya çıkarlarken ilk aklına gelen olasılığı hemen sordu.

"Sarıkaya beyaz eşya mağazasından mı geliyorsunuz." Biliyorum, son iki taksiti henüz ödeyemedim ama..."

Tecrübeli Ahmet sırtarak mırıldandı. "Ne kadar tutuyor borcun?"

Tanımadığı adam, hayır, benim o mağazayla bir ilişkim yok demediği için Ahmet'i mağazanın avukatı sandı bir an ve hemen borcunun tutarını söyleyiverdi. Arkasından da ilk fırsatta borcunu ödeyeceğine cıair söz verip imkânsızlıklarını sıralamaya başladı. Ama Ahmet'in ikinci sorusu karşısında ırkıldı birden.

"Ödeyemediğin taksitlerin değil, borcunun tamamı ne kadar?"

Bu sorunun da manasını kavrayamayan şoför miktarı söyledi. Ahmet içinden gülümsedi. Öğreneceği bilgi yanında bu rakam komik sayılırdı.

"Tamamını şimdi sana öciesem, ne dersin.^^"

Erkan nihayet uyanmaya başlamıştı. Ahmet'i yadırgayarak süzdü bir an.

"Neden.' Niçin benim borcumu siz ödeyeceksiniz ki?"

"Senden bir bilgi istiyorum."

Şoför daha da şaşırmıştı. "Ne bilgisi?"

"Dün öğleden sonra 4. Levent'ten arabana bir kadınla ufak bir çocuk aldın. Kadının yanında iki ağır bavul vardı. Hatırladın mı?"

Birkaç saniye düşünen Erkan, "Evet, hatırladım," dedi.

166

"onları nereye göürdün?" .>,
banyere.

"Eminsin, değil mi?"

"Eminim, tabii. Çarşı içinde bir manavın önünde bıraktım, onları."

Şaşıрма sırası, Ahmet'e gelmişti. Bavulların bir eve değil de manava bırakılmasını oldukça yadırgamıştı. "Yani bavulları bir manava mı bıraktılar?" diye homurdandı.

Şoför başını salladı.

"Nasıl bu kadar kesin konuşuyorsun? Belki de çarşıda takiden inip başka yere yürümüşlerdir."

"Hayır, beyim. Çünkü müşterim bencien yardım istedi, şu bavulları manava kadar taşır mısın, bana çok ağır geldi de, ciedi. Ben de isteğini yerine getirdim."

Ahmet hızla düşünmeye başlacı. Neslihan ve Feridun anlaşılan önce eşyalarını apartmandan nakletmişlerdi o çocuklu kadın vasıtasıyla, buna kesin inanıyordu. Fakat kimseye görünmeden kenciileri nasıl kaçmışlardı, bimu çözemiyordu henüz. Şoföre dönüp, "Ada bakalım arabaya şimcii, beni o manava götüreceksin," dedi.

Yapacağı iş karşılığı borcunun ödeneceğini anlayan Erkan taksisine doğru koştu ama Ahmet onu kolundan yakalayıp, "Senin arabayla değil, benimkiyle," dedi.

Ahmet'in siyah Mercedes'ini görünce Erkan birden huylanmıştı. Bir an başını istenmeyen bir belâya sokacağını hisseder gibi oldu.

167

*Tfw»MjKr>

-J

Hacı Osman Bayırı'ndan sahile doğru inerlerken dayana; mayan şoför Erkan yanlış bir şey yapmamış olmak için tereddüde sordu. "Ağabey, bu hanımın bavullarını nereye bırakn-

ğını niye merak ediyorsun sen? Yoksa onları sizden çaldı mı? Ben de biraz garipsemiştım, oldukça düşünceli görünüyordu yol boyunca. Hatta yanındaki çocuk, anne niye o teyzenin yanında hiç oturmadık, diye sorduğunda çocuğu azarladığını, sen karışma, sus bakayım diye çıkıştığım hatırlıyorum şimdi."

Ahmet gözlerini yoldan ayırmadan homurdandı. "Çocuk, teyze diye bahsettiği kadının adını söyledi mi?" diye sordu.

Erkan bir müddet düşündü. "Vallahi bey ağabey, söylemesine söyledi de, kafa mı kaldı bizde? Bin bir gaile ile direksiyon sallıyoruz, hatırlayamıyorum şimdi."

"Ben sana isim verirsem, hatırlar mısın?"

Şoför umutsuzca omuz silkti. "Bilmem, belki de hatırlarım. Söyle bakayım."

Ahmet emin olmak için başka bir isim uydurdu. "Nevbare mi dedi?"

"Yok, sanmıyorum. Nevbare değildi."

"Neriman?"

"İh... Daha değişik bir isimdi."

"Neslihan olabilir mi?"

"Hah! Hay ceddine rahmet. Çocuğun söylediği ad buydu, şimdi hatırladım, ağabey."

Direksiyondaki Ahmet gururla diklendi ama bunu şoföre belli etmedi. Yirmi yıldır bir polis hafiyesi gibi o da ufak te-

168

fek olayları didik didik ederek değerlendirmeler yapmış, patronunu şaşırtacak sonuçlara varmıştı. Aslında İstanbul kalabalık bir şehir de olsa o iki sevgiliyi bulmak pek zor olmayacak, ciye düşündü. Yaşamda basit gibi görünen detaylara her zaman önem verirdi ve şimdi de doğru iz peşinde olduğunu anlamıştı. Şoföre dönüp homurdandı.

"Bana bak, evlat. Sana ihtiyacın olan parayı vereceğim. Ama bu konuşmalar aramızda sır olarak kalacak ve kimse duymayacak. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Sesi öylesine sert çıkmıştı ki Erkan hemen, "Tabii, efendim," dedi. "Kimse bilmeyecek."

Erkan, dün kadınla çocuğunu indirdiği manavın önünden geçerlerken dükkânı işaret etti. "İşte, burası," diye fısıldadı ürkek bir sesle. Ahmet dükkâna bir göz attı, sonra arabayı sürek az ilerde uygun bir yerde durdu. Cüzdanını açıp şoförün

parasını fazlasıyla ödedi. Sonra, "Toz ol," diye, söylendi. "Tembihimi de sakın unutma. Yoksa senin ciğerini söke-
rim.

Şoför yıldırım hızıyla kalabalığa karışıp uzaklaştı. Ahmet ağır ağır Mercedes'inden inip beyinde yeni bir plan oluşturmak zorundaydı. Neslihan ve Feridun bu civarda bir yere gelip saklanmış olmalıydılar. Neslihan bavulları manava gönderdiğine bakılırsa güvendiği, birisi olmalıydı en azından, ya da akrabası filan. Önce uzaktan şöyle bir dükkânı inceledi. Sıra sıra dizilmiş portakal, mandalina,' muzların ardında genç

169

bir delikanlı zaman zaman bağırarak müşteri çekmeye çalışıyordu. Sonra arkada yaşı elli civarında birini daha gördü. Dükkânın asıl sahibi o olmalı, diye düşündü. Ortada ciddi bir sorun vardı; Neslihan ile Feridun'un evden ne zaman ve ne şekilde kaçaklarını bilmiyordu ama galip ihtimalle bavulları taşıyan kadından sonra çıkmış olmalıydılar. Çünkü perdeleri kapatırken Neslihan'ı görmüşlerdi. Işıkların biraz erken yanması da hazırlanmış basit bir oyalama taktiği olmalıydı. Ahmet içinden küfretti. Patronu kendisine inansaydı, bavulları taşıyan kadının o an peşine düşecekti, ama olan olmuştu artık ve olayın üzerinlen yirmi dört saat geçmişti. Bu süre zarfında bavulları çoktan manavdan almış olmahtı. Manavı sıkıştırıp gerekirse şiddet kullanarak konuşurmak mümkündü. Ama yeni bir hata yapmak istemiyordu Ahmet. Önce düşünmeli, sağlıklı ve işe yarar bir formül bulmalıydı. Ayrıca manavın saklandıkları yeri bildiğine dair de henüz kesin bir ipucu yoktu elinde. Lâkin kesin inandığı bir şey vardı. Kaçaklar bu civarda bir yerde saklanıyor olmalıydılar.

O®®®01

170

3. istanbul

Neslihan endişeyle söylendi. "Sokağa çıkman tehlikeli değil mü istersen bu işi senin yerine ben yapayım, ne dersin?"

Feridun gülümsedi. "Korkunun ecele faydası yok derler, sevgilim. Konsolosla ben konuştum. Mutlaka benim gitmem lâzım. Telefonda şartlarımı az buçuk adama anlattım. Oslo'daki yetkililer durumu buradaki Konsolos'a anlatmışlar. Vize sorunu yaşamayacağız. Her şey hazır."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var. Kimliğin yok, pasaportun yok. Dışarıya nasıl çıkacaksın? "

"Sana her şeyi tasarladığımı söyledim. Biraz süreye ihtiyacım vardı. Zaman lehime çalışıyor. Ankara'da her şeyi ayarlıyorlar, bazı üst düzeyde dostlarım var. Sen beni ne sanıyorsun?"

171

Neslihan sitemkâr bir şekilde mırıldandı. "Madem bu denli forslu dostların var, neden memleket memleket dolaşıyorsun, burada yerleşemez misin sanki?"

"Artık nedenleri biliyorsun. Önce şu Kenan Soflioğlu denen belâdan kurtulmalıyım. Adam peşimi bırakmıyaya kadar yurtdışında yaşamalıyım. Ayrıca keşfimin kesin sonuçlarını alıncaya kadar da ileri bir teknolojinin uygulandığı ülkede çalışmak zorundayım. Ama sen yanımda olunca..." Feridun birden cümlesini kesip sevgilisinin yüzüne baktı. "Ne var? Sanki birden isteksizleştin gibi geldi bana. Aklına takılan bir şey mi var:

Neslihan gerçekten durgunlaşmıştı. Bir müddet konuşmadan öylece kaldı. Feridun üsteledi, "Anlatsana, sevgilim. Ne oldu?"

Genç kadın içini çekti. "Bilmiyorum," tiye fısıldadı. "Her şey o kadar ani oldu ki düşünmeye hiç fırsat bulamadım."

"Neyi düşüneceksin? Geri kalan ömrümüzü birlikte paylaşmayı istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Ama yine bencilce davranıyorsun. Unutma, senin bir düzenin, hayat programın varsa, benim de var. Burada bir işim, malım mülküm, ışığını bile açık bırakıp çıktığımız dairem, kapının önünde duran arabam ve bir de yaşlı annem var. Bir çırpıda bunların hepsini bırakmamı ve hiç kimseye tek lâf etmeclen Norveç'e seninle gelmemi istiyorsun. Kolay mı bu? En azından anneme durumu anlatmam, işime istifa dilekçesi vermem, evimi kapatmam, arabamı bir garaja koymam gerekmez mi? Bir gecede hayatıma fırtına gibi girdin ve beni serseme çevirdin."

172

Feridun yaklaşıp Neslihan'ın ellerini tuttu. Mavi gözlerini sevecen bakışlarla kıza çevirdi.

"Malı mülkü boş ver. Norveç'te zengin olacağız. Buluşum

bir anda bizi servet sahibi yapacak. Annene durumu Norveç'ten de bildirebiliriz. İstifa dilekçeni oradan da gönderirsin. Şimdi bunları hiç dert etme."

"O kadar basit değil, Feridun."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun? Yoksa benimle Norveç'e "gitnaekten vaz mı geçtin?"

Neslihan bakışlarını önüne eğdi, "Hayır," diye fısıldadı. "Yeniden bulduğum saatlerimi kaybetmek istemiyorum ama lütfen sen de biraz anlayışlı ol. Çok ani bir kararla her şeyimi, tüm hayatımı bir anda silip peşine takılıyorum. Cengiz'in evinde geçirdiğimiz dördüncü gün bu. İlk şaşkınlık geçirice haliyle meseleye daha enine boyuna bakma şansım oldu. Evet, senden ayrılmak istemiyorum fakat geride bıraktıklarımı da düşünmek zorundayım."

Feridun onu sıkı sıkı göğsüne bastırdı. "Sana hak veriyorum, sevgilim," diye fısıldadı. "Ama yaptığım hatayı bir daha tekrarlamaya hiç niyetim yok. Seni çok seviyorum ve artık sensiz yaşayamam."

Genç adamın duygularını ifadede pek usta olmadığını bilirdi Neslihan. Aradan geçen bunca yıldan sonra ağzından dökülen bu kelimeleri duymak otla yeterli gelmişti. Sesini çıkarmadan onu dudaklarından öptü. Her ne olursa olsun, bir daha ayrılmayacaklarının mührü oldu bu öpücük.

173

rvt)Mia*r*

Feridun açık havaya çıkınca derin derin nefes aldı. Küçük villada yaşamak ona bir tür hapis hayatı gibi gelmişti, hürriyetinin kısıtlandığı, serbestisinin elinden alındığı duygusuna kapılmıştı. Fakat beklediği belgelere kavuşuncaya kadar yap-

cağı pek bir şey olmadığı gibi buna katlanmak zorundaydı. Tek tesellisi yaşamında artık Neslihan'ın varlığıydı.

Korku içine işlemişti genç bilginin. Açık havaya çıkınca bir süre kuşkuyla etrafına bakındı. Gecenin karanlığı çoktan etrafi

kaplamıştı. Bulunduğu yer, yerleşim itibariyle şehrin bütün çar-pıklığını yansıtıyordu. Yerleştikleri villanın bulunduğu tepe her

ne kadar sosyal vasaû yüksek, gelir seviyesi yerinde insanların bulunduğu bir yer ise de, merkeze inen güzergâh genellikle gece-kondularla doluydu. Uzun bir yolu yürüyerek aşmak zorundaydı. Feridun asla korkak biri değildi, ama başına gelenler, ister istemez onu ürkek ve çekingen kılmıştı. Hızlı acımlarla yürürken تنها yollarda rastlaclığı insanlara tereddüde bakıyordu. Gerçi burayı tercih etmesinin en önemli nedenlerinden biri de şehir merkezinden uzak olmasıydı. Ayrıca Sofuoğlu ve adamlarının Neslihan ile yeğeni Cengiz arasındaki bağlantıyı bilmelerine im-kân olmadığından biraz rahattı. Fakat Sofuoğlu'nun ne denli güçlü olduğunu biliyordu ve şu anda kendilerini bulmak için harıl harıl çalıştıklarına emindi.

Hava yağışsızdı ama kuru bir soğuk vardı.

Sarıyer'in içine geldiğinde önce bir taksiye adayıp Tak-sim'e arabayla gitmeyi düşündü, fakat kendisinin de açıklayamadığı bir nedenle sıra sıra bekleyen minibüslere doğru yü-

174

rüdü sonra. Minübüsün içinde sadece iki yolcu vardı. Hiç oyalanmadan atlayıp en arka sıraya oturdu. Gözleri hep tetikteydi, sanki her an bir aksilik olacak ve Sofuoğlu'nun adamlarından biriyle karşılaşacakmış gibi bir his vardı içinde. Bunun anlamsız bir vehim olduğunu biliyordu ama içindeki duygudan da bir türlü sıyrılamıyordu.

Bir anlamda Feridun haklıydı. Zira Ahmet onların Sarıyer'de saklandığına inandıktan sonra bir yandan nerede gizlendiklerini kendi imkânlarıyla araştırırken, bir yandan da patronundan aldığı icazetle ellerindeki hemen hemen tüm adamlarını Sarıyer'in içine dağıtmıştı. Mutlaka bir vesile ile inlerinden çıkacaklarını umuyordu, bu nedenle de yirmi dört saat adamları Sarıyer'i turluyordu. Çarşının içi, postane, börekçi ve muhallebeci, önemli alışveriş noktaları, bankalar üç

gündür gözaltındaydı. Ahmet de araştırmalara bizzat nezaret ediyor ve vaktinin büyük bir kısmını Sarıyer'de geçiriyordu. Henüz başarıya ulaşamamıştı ama inancını kaybetmediği de bir gerçektir. Tabii o gece Feridun'u yakalama fırsatının ellerine geçtiğini Ahmet öğrenemeyecekti.

Ahmet çevreye cıağıttığı adamların idaresini Halil'e vermişti.

Halil bir arabanın içinden devamlı adamlarla temas kumyor, on-

lardan rapor alıyordu. Her olasılığı düşünmüşler, taksi durakları-

nı, minibüslerin hareket noktalarını da kontrol altına almışlardı.

Saatlerdir minibüslerin başında bekleyen Davut bir ara Feridun'u gördü, hatta gözlerini kısarak ona baktı. Fiziğinde ona benzeyen bir hal vardı, ama ihtimal vermedi Davut onun olabileceğine. Bu gördüğü şık, sırtında devetüyü palto olan, takım elbiseli bir adamdı. Davut hastanede gördüğü Feridun'u

175 sakalları uzamış, baygın ve bitap halde anımsıyordu. Bir süre onu izledi merakla. Aslında minibüs durağında nöbet tutmayı da saçma buluyordu Davut, her tarafta aranan bir adamın umumi vasıtalarla binerek yolculuk yapması olacak şey değildi. Gördüğü aclamı bir an patronunun düşmanına benzetmişti ama sonra bu ihtimali kafasından uzaklaştırdı.

Norveç Konsolosu Johan Haakon, Gümüşsuyu'ndaki Rus Lokantası'na girdiğinde ırkına has özelliğiyle hernen dikkat çekmişti. Uzun boylu, sarışın ve oldukça yapılıydı. Feridun o içeriye girdiğinde beklediği kişinin o olduğundan hiç şüphe etmedi. Adama bakarak oturduğu yerden el salladı. Konsolos masaya yaklaşırken ayağa kalkıp tokalaşmak üzere elini uzattı.

Telefonda da devamlı İngilizce konuşmuşlardı. "Haakon, Johan Haakon, değil mi." diye sordu.

Konsolosun soğuk bir görüntüsü vardı ve Feridun'u önce dikkatle süzdü.

"Siz de Feridun Yalaz olmalısınız," dedi Konsolos.

"Evet, benim."

"Nihayet görüşebildik. Doğrusu sizi bayağı merak ediyordum. Şu an Norveç için önemli bir insansınız. Hükümetim

size özel bir ilgi gösteriyor. Ankara'daki büyükelçiliğimizden devamlı emirler geliyor sizin için."

Feridun gülümsemekle yetindi.

Konsolos meraklı bir şekilde devam etti. "Anladığım kadarıyla çok önemli bir bilim adamıymışsınız ve Norveç'te çalışmak istiyormuşsunuz."

176

Feridun tevazu göstermeden fısıldadı. "Doğru."

"Rusya'dan kaçmışsınız. Bu da doğru mu?"

Genç adam başını salladı. "Evet."

"Bazı evraklarınız eksikmiş ve hükümetimizden birtakım belgeler istemişsiniz."

"Aynen, öyle."

"Önce şunu söyleyeyim, istediğiniz her türlü kolaylık gösterilecektir. Bu da sizin çok önemli biri olduğunuzu gösteriyor. İsteddiğiniz evrakları size temin edeceğiz. Tek ihtiyacımız size ve eşinize ait fotoğraflar. Size Norveç pasaportu vereceğiz.

Bu isteğiniz az önce kabul edildi ve size bildirmem istendi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Feridun. "En kısa zamanda size fotoğrafları getireceğim."

Evelyn Boğaz'da yedikleri balıkları çok'beğenmişti, hatta İs-

tanbul'un sihirli havasını da sevmiştir ama yine de Londra'ya, alıştığı hayatına dönmek istiyordu. Feridun artık onun için geçmişte kalmış bir maceraydı ve onu düşünmek istemiyordu.

Her İngiliz gibi akşam yemeklerini erken yemişler ve Amavut-

j köy'deki balık lokantasından çıkarak bindikleri taksi ile Tak-sim'deki otellerine dönüyorlardı.

I Dönüş yolunda Evelyn şikâyetini dile getirmişti nihayet.

"Bu işten sıkıldım artık, Bili. Ne zaman döneceğiz?" diye sordu.

Bili Murray de aynı bezginlik içinde homurdandı. "Ben de. Ama bizler emir kuluyuz. Enstitü direktöründen emir çı-

177

kmcaya kadar dönemeyiz. Her gün Cedric Chataway'le görüşüyorum biliyorsun; o da ümitsiz artık ama mesele hükümet

sorunu haline geldi. Burada Ml 'ya yardımcı olmamız isteniyor, ne yapabiliriz ki?"

Evelyn ısrar etti. "Hükümet sorunu ise onlar  z s n. Biz ne hükümeti ne de Ml 'yı temsil ediyoruz. Ayrıca Feridun ile olan ili kimi tazelememin bir yolu yok, niye bunu onlara a ıklamıyorsun?"

"Yapma, Evelyn. Bunu kaç kere Dan Harris'e anlattık. M16 ile ba ını derde mi sokacaksın?"

Genç kadın susmak zorunda kaldı ve ba ını başka yöne çevirdi. Tartı mayı kesmi lerdi. Bili de taksinin penceresinden asık bir çehreyle G m       yoku unu izliyordu. Bu büyük şehirde yetersiz kadrosuyla Ml 'nın Feridun Yalaz'ı bulması gerçekten çok zordu. Fakat o gece kader onlara mudu bir tesadüf yaratmıştı. Taksi, Askeri Hastane'nin önüne geldiğinde dalg n dalg n sokağa bakan Bili önce irkildi, sonra gözleri iri iri açıldı.

Yanılıyor muydu yoksa? Ama iddiaya girerdi ki, kaldırımda tek başına yürüyen adam oydu, yani Feridun Yalaz...

Acele ile  of re, "Stop, stop!" diye bağırdı.

Durumu kavrayamayan Evelyn, "Ne oluyor?" diye hayretle BiU'e d n rken adamın gözlerini yoldan alamadı ını g rm    . Bili Murray hemen arabadan adayıp hiç ummadıkları bir anda, ganimet misali, otellerine bu kadar yakın bir yerde ona rastlamanın sevinciyle hemen yanma gitmek istedi. Şoför de inmek istediklerini düşünerek frene basmı tı. Fakat aynı anda Evelyn, BiU'in koluna yapı tı.

178

"Dur. Acele etme," diye durdurdu onu.

 ngiliz,  a k nlıkla genç kadına döndü. "Neden? Bundan daha iyi bir fırsat olabilir mi? Feridun Yalaz'ı bulduk."

"Evet, bulduk. Ya bizimle gelmeye ikna edemezsek ne olacak?"

Taksinin kapı tokma ı elinde kalan Bili homurdandı. "O bizim sorunumuz değil artık, onu Londra'dakiler d      n." "

Doğru. Bundan sonrası Ml 'nın içi."

Fakat Bili Murray tatmin olmamıştı. "Eee, ne yapacağız şimdi?" diye söylendi. "Gitmesine izin mi vereceğiz? Sonra bizim de ba ımız M16 ile derde girer."

"Biliyorum. Taksinin parasını  de ve ba ımızdan sav. Pe-

şine takdalım, bakalım nereye gidiyor? Bu arada şu ajan Harris 1 de ara.

Bili parayı ödeyip taksiden indi. Evelyn ise yürümeye devam eden Feridun'u gözleriyle takip ediyordu. Moskova'daki yaşlı İngiliz Leonard MiUer'la yaptığı konuşmadan sonra bu ilişkinin noktalandığına şartlanmasına rağmen onu gördüğü anda yüreğinde yine garip bir sızı hissetmişti.

Araya bir mesafe koyarak Feridun'u takibe başladdar. Evelyn ve Miller artık otellerinin bulunduğu Taksim Meydanı ve civarını iyi biliyorlardı. Bu arada Bili telefonunu çıkarak Dan Harris'i aradı hemen. Ajan aldığı habere çok şaşır-mıştı. "Onu oyalamaya çalışın," dedi ve telefonu kapadı.

Rus Lokantası'ndan keyifli çıkmış genç bilgin. Planı tasar-ladığından da iyi gidiyordu, şimdi gönül rahadığıyla Sarıyer'de-179

ki eve gidebilirdi. Yann fotoğrafları çektirip Konsolos'a teslim edince iki sahte pasaportla yurtdışına çıkabileceklerdi artık. Hem alacakları pasaportlara da tam anlamıyla sahte denilemez-

di; zira Norveç makamları tarafından tanzim edilmiş evraklar olacaktı. Kimse onlara sahte diyemezdi. Feridun keyiflenerek adımlarını sıklaştırdı ve Taksim Meydanı'na doğru ilerledi. Huzurun verdiği gönül rahatlığı dikkatini azaltmıştı biraz. O an yakından tanıdığı iki İngiliz'in peşinde olduğuna asla ihtimal veremezdi. Tek sorunu Kenan Sofuoğlu'ydu. Yaşadığı sevinç dalgasından kendini alabildiği anda izlenip izlenmediğini hatırlıyor, şöyle bir etrafına bakmıyordu. Bu gece rahattı, geniş

ve dört bir tarafa uzanan imkânlarıyla onu ele geçirmiş ve hat-ta sevgilisinin evinde kıstırmıştı da, sabit fikirli bir adam olsa da Kenan'ın zeki biri olduğunu kabul etmek zorundaydı. O da elindeki verileri değerlendirerek sonuca gidiyordu ama şimdi avantajın kendi lehinde olduğuna inanıyordu Feridun.

Bir defa, Norveç'e gideceğinden asla haberi olamazdı. Bu düşüncesini kimse bilmiyordu. Şu anda fellik fellik koca şe-hirde kendisini aradığından emindi fakat İstanbul çok geniş bir alandı ve bütün imkânlarını kullansa da izini bulması çok zaman alırdı. Oysa en fazla üç-dört gün içinde, belki de on-dan da kısa bir sürede İstanbul'dan uzaklaşabilirlerdi.

Neslihan'a mutlu haberi bir an önce ulaştırmak istiyordu, ayrıca onu özlemişti de. Bir saat için bile olsa ayrılmak istemiyordu ondan. AKM'nin önüne geldiğinde bu defa Sarıyer'e minibüsle değıl, taksiyle dönmeye karar verdi ve hemen kenarda bekleyen boş arabalardan birine adadı. Arkaya geçip, "Sarıyer'e lütfen," dedi şoföre.

180

Biraz hayale dalmanın zamanıydı artık. Kendisiyle övünüyordu; bütün dünyanın kabul ettiğı bir bilim adamı düzeyine varmış sayılırdı. Hele Kartopu projesi tam anlamıyla hayata geçtiğinde yalnız üne değıl, büyük maddi imkânlarla da kavuşacaktı. Düşüncelerinden ancak taksi Maslak civarındayken ayıldı. İçine çöken korkuyla çevresine şöyle bir bakındı. Her şey yolunda görünüyordu. Boğaz'a giden trafikten ziyade şimdi, dönüş yolu daha hareketliydi. Nedendir bilinmez, Feridun birden başını çevirip arkaya baktı. Üç-dört araba daha görünüyordu peşlerinde. Aslında endişe etmesi, huylanması için hiçbir neden yoktu. Bu trafik takip iettiğı güzergâh için çok normal sayılırdı, hatta تنها bile olduğu söylenebilirdi. Lâkin içinden gelen bir önsezi ile, "Şoför bey, sağa çekip durur musun?" dedi birden.

Şoför yaşlıca, babacan bir tipti. Gayri ihtiyari, "Beyim, daha Sarıyer'e çok var. İnmek mi istiyorsunuz?" diye sormuştu.

"Sen dediğimi yap."

Şoför sinyal verip arabayı sağa çekti ve durdurdu. Müşterisinin ineceğini sanmıştı. Fakat adamın arabadan inmeyip arka pencereden geriyi kontrol ettiğini görünce huylandı. Bu kocaman metropolde sık sık şoförler gasp olayları yaşıyorlardı. Bir sürü serseri müşteri gibi binip şoförleri soymaya kalkışıyorlardı. Teknik Üniversite kampusunun civarındaydılar.

Feridun ise şoföre hiç aldırmadan arkadan gelen arabalara bakmaya devam ediyordu. Bir-iki özel araba yıldırım gibi yanlarından gelip geçmişti. Ama bir taksi kendilerinden yaklaşık kırk metre ilerde ışıklarını söndürüp durdu.

181

Feridun'un yüreğı hızla atmaya başladı. Dikkat kesildi. O taksiden kimse inmedi.

Feridun, Taksim'den bir taksiye binince Bili ve Evelyn de hemen boş bir taksiye adayıp peşine takılmışlardı. Türkçe bil-

medikleri için meramlarını anlatmakta zorlandılar. Onların bindikleri taksinin şoförü önce gece müşterisi olarak turist buldum diye sevinmişti, ama zar zor işaretle önde giden arabayı takip etmesini isteyince huylandı. Hatta bir ara içinden, "Ulan bunlar sakın casus filan olmasın!" diye homurdandı. Dikiz aynasından arkaya bakıp Evelyn'in güzelliğini görünce, "Boş ver," diye söylendi hemen. "Böyle güzel kadınlardan casus yaratmak ancak Amerikan filmlerinde olur," ciedi. Biraz eğlenceli bile geldi. Dil olarak pek anlaşılamıyordu müşterileri ile fakat öndeki arabanın içindeki adamın dikkatini çekmek için araya biraz mesafe koymak istediklerini anlamıştı. Ne de olsa bıçkın bir İstanbul şoförüydü. Onlardan iyi para koparacağı için de sevinmişti. Fakat takip ettikleri araba Maslak yolunda birden durunca müşterilerinde belirgin bir telaş hissetti. Erkek olanı görünmemek için taksinin iç ışıklarını söndürmesini istemişti. Bu, kurallara aykırıydı ama şoför hiç tereddüt etmeden isteklerini yerine gerirdi.

Beklemeye başladılar.

Bili Murray, Evelyn'e dönüp fısıldadı: "Niye durdu burada acaba? Birini mi bekliyor?"

"Ne bileyim ben?" diye söylendi genç kadın.

"Yoksa takip edildiğini mi anladı? Bizi görmüş olabilir mi?"

182

Evelyn birkaç saniye düşündü. "Hiç sanmıyorum. Bizi görse yanımıza gelirdi. Bize bir düşmanlığı yok ki."

"Orası belli olmaz."

"Yapma, Bili. Çevirdiğimiz dümenlerden haberi yok. En azından gelip bir merhaba derdi. Şu senin ajan Harris de nerede kaldı?"

"Geliyor ama atlama bulunduğumuz yer hakkında bilgi veremiyoruz ki! En son önünden geçtiğimiz o mezarlık hakkında biraz bilgi verdim, hemen anladı neresi olduğunu."

Evelyn fazla uzatmadı, sustu. Bili Murray ise hâlâ kararsız ve kuşkuluydu. Yirmi milyon insanın yaşadığı şehirde bu gece Feridun Yalaz'la karşılaşmalarının sadece mutlu bir rastlantı olduğuna inanıyordu ve ellerine talihin çıkardığı bu fir-

sattan azami şekilde yararlanmalıydılar. Akşam yemeğinde bi-

raz fazla kaçırdığı şaraptan da cesaretlenmişti. Ajan Dan Harris'in söylediklerini hatırladı yeniden; M16 adam kaçırmak için pek sıcak bakmıyor, bilgini dönüştürme elemanlarının ikna etmesini istiyordu. Yani topu kendilerine atmışlardı, son hamleyi yapacak olanlar Evelyn'le kendisi olacaktı. Bundan daha iyi de fırsat yakalayamazlardı. Bu defa yanındaki genç kadına aldırmadan arabadan çıktı. Evelyn'in itirazına kulak asmayacaktı.

Feridun arkada ışıkları sönmüş arabadan bir erkeğin indiğini görmüştü. Adam ona doğru yaklaşıyordu. Yürüyüşü yabancı gelmemişti fakat gecenin karanlığında henüz yüzünü se-

183

çememişti. Riske giremezdi hemen taksi şoförüne, "Durma, gazla!" dedi.

Zaten motoru stop ettirmemiş olan yaşlı şoför arabaya gaz verdi. Arabanın hareket ettiğini gören Bili Murray onlara yetişebilmek için koşmaya başlamıştı. Yetiştirmesi imkânsızdı tabii, fakat koşu sırasında bir an yüzü cadde ışıklarının yetersiz ışığı altında göründü.

Feridun donakaldı.

O sırada görmeyi en son düşüneceği kişilerden biri Londra'dan tanıdığı Bili Murray'di ve gerçekten de çok şaşırmıştı, İngiliz'in ışıkları sönmüş bir arabayla kendisini takip etmesine hiçbir anlam verememişti. Ama beyninin algıladığı ilk şey bu takibin hiç de dostça olmadığıydı.

184

4. Maden Sırtları

Aralık ayının saatleri ilerlemiş kış gecelerinde Sarıyer'in sahil kesimindeki balıkçı restoranları ve meyhaneleri hariç genellikle sakin ve tenha olurdu. Hele Neslihan'ın kaldığı sırtlardaki villanın yolu daha ziyade gecekonduyla kaplı olduğundan muayyen saatlerden sonra ortalarda kimse kalmazdı.

Dışarıda tam poyrazdan esen sert rüzgâr uğultularla yankılar yapıyordu. Neslihan uzun süre oyalanmaya çalıştı evin içinde. Burada Feridun'suz geçirdiği ilk geceydi bu. Sık sık saatine bakıyor ve bu vakte kadar sevgilisinin çoktan dönmüş olması gerektiğini düşünüyordu. Alt tarafı Feridun Konso-

losla sadece bir görüşme yapacaktı. Saat on ikiye çeyrek kala, merakı enciışeye dönüştü.

185

Yoksa Ferudun'un başına bir şey mi gelmişti? Her geçen dakika endişesi biraz daha artıyordu. Feridun'un yanında cep telefonu yoktu; keşke benimkini ona verseydim diye hayıflanmaya başladı. En azmdan villanın telefonunu arar, gecikme sebebini açıklayabilirdi. Aklına çeşidi kötü ihtimaller geliyordu. Diğer yandan da Kenan Sofuoğlu'nun bu kadar kısa zamanda izlerini bulmasının çok zor olduğunu düşünerek beynine hücum eden vehimlerden kurtulmaya çalışıyordu.

Neden sonra evde tek başına olduğu için korktuğunu anladı. Oysa yalnız yaşamaya alışıktı, 4. Levent'teki dairesinde de tek başına yaşırdı ve şimdiye kadar hiç böyle bir paniğe kapıldığını anımsamıyordu. Kendi kendine telkinde bulunmaya başladı; korkulacak bir şey yok diye yüksek sesle söylen-

di. Kötü havadan, uğuldayan rüzgârdan ve Feridun'u merak-tan diye içini aksettiren kelimeler kökoldü ağzından.

Ama bir terslik olduğu kesindi, sevdiği adam bu saate kadar çoktan dönerdi. O zaman ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı kara kara. Kime müracaat edebilirdi ki? Sıkıntıdan boğulmaya başlamışın adeta. Avuçları terlemiş, ense kökünde ürpertiler hissetmişti. Tam bazı dertlerden kurtulduklarını düşünmeye başladıkları bir sırada Feridun'un birden ortadan kaybolmasını kabullenmiyordu.

Soluğunu tutup biraz daha bekledi.

Bu ev aslında yabancı olduğu bir yer değildi, hemen her yaz fırsat buldukça Cengiz'e uğrardı, hatta bazen yaşlı annesini de getirirdi. Ona rağmen şimdi duvarlar felaket şekilde ruhuna kasvet veriyor, sanki muhtemel bir felaketin habercisi

186

gibi ruhunu daraltıyordu. Birden bu evde daha fazla kalamayacağını hissetti. Burayı derhal terk etmeliydi.

Ama nereye gidecekti?

Kendi dairesine de dönemezdi. Orasının hâlâ gözaltında tuallup tutulmadığını bilmiyordu. Şayet Sofuoğlu'nun adamları orada bekliyorlarsa kısıkvrak yaka-larlardı kendisini.

Korkusu daha da yoğunlaştı.

Gelecek, Fericiun mudaka gelecek, diye söylendi yeniden yüksek sesle. Bu korku çok anlamsızdı. Belki de Konsolosla görüşmesinde bilmediği bazı aksilikler çıkmıştı. İşte, arkadaş ki mutfak bölümünden gelen ilk tıkırtıyı da o esnada duydu.

Sanki biri taktırdıkları cama vuruyordu.

Tüyleri diken diken oldu birden. Oturduğu yerde sıçradı. Başka şartlar altında olsa bir an durmaz, derhal o yöne seğirtir, hatta perdeyi açarak dışarıda birinin olup olmadığını kontrol hile edebilirdi. Pek çok kadının aksine hırsızdan filan korkmazdı. Ama bu kez mutfak kapısında biri varsa bu kesinlikle bir hırsız cleğildi.

Bulmuşlardı. Feridun'un çok güvenli diye baktığı bu tenha yeri Sofuoğlu'nun aclamları nihayet bulmuşlardı. Başkası olamazdı. Zaten Feridun'un bu kadar gecikmesi de bundan olmalıydı. Yüreği parçalanır gibi oldu. Feridun'u yakalamışlar, belki de zorla konuşturarak saklandıkları evi de öğrenmiş olmalıydılar.

Ve sıra şimdi kendisindeydi.

Bütün vücudu adeta uyuşmuştu. Kulaklarını dikti ve duyduğu o tıkırtının rüzgârın yarattığı bir yanılsama olmasını diledi. Diğer yandan da içgüdüleri hızla harekete geçmiş, viUa-

187

dan nasıl kaçabileceğinin yollarını aramaya başlamıştı. Birden akli selimi korkusunu bastırır gibi oldu. O mafya bozuntusu adamın kendisiyle bir alıp veremediği yoktu ki, neden kendisini öldürmek isteyecekti? Onun zoru Feridun'laydı. Adamın intikam planı içinde kendisi sadece masum bir figürdü.

Acaba mı, diye tereddüde düştü. Aksi de geçerli olabilirdi; intikam alışının iz bırakmadan silinmesi için olayı bilenlerin de ortadan kalkması gerekmez miydi? Beyninden hızla bunlar geçerken mutfak kapısındaki tıkırtı daha da şiddetlendi. Sanki biri camı kıracak gibi vuruyordu.

O zaman irkildi.

Cana kast için eve girmek isteyen biri bu kadar gürültü çıkarır mıydı? Kapıyı kırar ve hızla eyleme geçerdi. Oysa bu âdeti bir uyarıydı.

Neslihan'ın tepesi attı aniden. Ne olursa olsun gidip ba-

kacaktı. Kapiya dayanmışlarsa zaten mutlaka evin ön cephesi-

ni de çevirmiş olmalıydılar. Bütün cesaretini topladı, ağır ağır yerinden kalktı, o ürkek ve korkak hali sanki birden kaybolmuştu. Kararlı bir şekilde mutfığa doğru yürüdü, içindeki korku şimdi azim ve cesaret olarak şekillenmişti. Ne olacaksa olurdu, zaten bir noktadan sonra böyle bir halde insanın içini ataletten ziyade delice bir cesaret alıyordu.

Işığı yaktı ve mutfak kapısına baktı. Dışarıyı görünmüyordu ama o tıktırtı kesilivermişti birdenbire. Onun yerine kısık sesli bir adamın adını seslendiğini işitti. Neslihan büsbütün irkildi, çünkü sesi tanıdı, Feridun'du bu.

Hızla kapiya atıldı ve önce emin olmak için perdeyi açtı. Karşısında sevgilisi Feridun duruyordu. Şaşkınlıkla kapiyı aç-

188

ti hemen. Soracağı bir yığın soru vardı ama o daha ağzını açmadan, genç adam, "Uyuyor muydun sevgilim, cama vurduğumu duymadın mı?" diye sordu.

Genç kadın onu içeri alırken, "Neden ön kapının zilini çalmadın?" diye soruyordu hâlâ.

"Takip ediliyordum," diye homurdandı Feridun mutfığa dalar dalmaz ışığı söndürmek için elektrik düğmesine koşarken.

Beti benzi atan Neslihan güçlükle, "Neredeler?" diye fısıldadı. "Ön taraftalar mı?" Haliyle Feridun'un peşinde olanları Sofuoğlu'nun adamları sanmıştı. Genç kadının korktuğunu anlayan Feridun, "Merak etme, Kenan'ın adamları değil," diye mırıldandı.

Bu kısa açıklama genç kadını daha şaşırtmıştı. "Değil mi? Kim öyleyse peşindekiler?" diye merakla sordu. Kara gözlerinde yeni bir endişenin izleri belirmişti.

"O kaçlar önemli değil. Fakat kaldığımız yeri öğrenmelerini istemiyorum."

"Söylesene, kim bunlar? Niye senin peşindeler?"

Feridun sırtındaki partlösüyü çıkarırken açıkladı: "Londra'da çalıştığım Enstitü'nün adamları. Niye beni izlediklerini bilmiyorum ama durum hoşuma gitmedi."

Neslihan'ın kaşları çatılmıştı. İçini hafif bir öfke kaplamıştı. Dik dik sevgilisine baktı.

"Bana her şeyi dürüstlükle anlattığına emin misin?"
"Ne demek istiyorsun, hayatım? Tabii ki sana her şeyi ot-
duğu gibi anlattım." "A" "

189

Kadınsa! içgüdülerini ağır basmıştı. "Bu sefer de şu Evelyn
denen kadını mı peşine takılıp buralara kadar geldi' Yoksa
o da mı bir intikam peşinde? Meğer sen neymişsin, Feri-
1 7"

ciun;

"Lütfen, hayatım. Biraz anlayışlı ol. Evelyn hikâyesi çoktan
bitti, anlaşarak ayrıldık. Ama Bili Murray'le burada olmaları-
na ve beni takip etmeye kalkışmalarına hiçbir anlam vereme-
dim. Üstelik yanlarında tanımadığım uzun boylu biri daha
vardı. Kafamı kurcalayan husus beni nereden buldukları,
çünkü İstanbul'da olduğumu bilmelerine imkân yok. Ayrıca
benden ne isteyebilirler ki?"

Duraksayan Neslihan kuşkuyla baktı sevgilisine. "Seni ta-
kip ettiklerini nereden anladın?" diye sordu sonra. Feridun
düşünceli bir şekilde söylendi. "Konsolosla görüşmem uzun
sürmecii. Saatler önce ayrılıp Taksim'den bir taksiye bindim.
Tam Maslak civarında birden içime doğmuş gibi arkaya ba-
kıp takip edilip edilmediğimi anlamak istedim. Belirli bir me-
safe ile benim arabayı izleyen bir taksiden şüphelendim.
Emin olmak için arabayı durdurdum. Peşimdeki taksi de dur-
du ve ışıklarını söndürdü. Sonra birden arabadan inen Bili
Murray'i gördüm. Koşarak benim taksiye yaklaşıyorclı."

"Sen ne yaptın o zaman?"

"Hemen şoföre gazlamasını söyledim."

"Yani oradan uzaklaştım."

"Evet, ama bu sadece tesadüfi bir karşılaşma olsaydı veya
başka bir deyişle İstanbul'a benim için gelmemiş olsalardı pe-
şime takılıp beni izlemeye cievam etmezlerdi."

190

Bir-iki saniye kararsız kalan Neslihan homurdandı. "Ni-
yetleri ne olabilir ki? Niye senin ısrarla peşine düşsünler?"

Gergin de olsa Feridun gülümsedi.

"Sevgilim, artık çok önemli bir keşif peşinde olduğumu.
unutuyorsun galiba. Kartopu projesiyle ilgilenen tüm devlet-

ler kendileri için çalışmamı istiyorlar, bunu fark etmiyor musun:

"İyi de, sen onları zaten bırakmıştın. Seni zorla geri mi götürecekler?"

Feridun başını salladı. "İşte, beni de korkutan bu oldu zaten.

"Ne demek istiyorsun? Yani seni kaçırmayı mı düşünüyorlar?"

"O kadarını bilemem artık. Ama hiç de imkânsız gibi gelmedi bana. Şu sıralar çok önemli bir bilim adamı sayılıyım. Keşfim dünyayı yerinden oynatacaktır."

Neslihan hâlâ düşünceliydi. "Bilimsel konulardan anlamadığım için keşfin hakkında bir şey söyleyemem, fakat ilk bakuşta insanlığa büyük yararlar sağlayacağından eminim, ingilizlerin sırf bu nedenle bir bilim adamını kaçırmaya cüret edeceklerini de sanmam."

"Önce ben de tıpkı senin gibi düşündüm. Ama Maslak'tan itibaren aramızda cehennemi bir kovalamaca başladı. İsrarla beni takip ettiler. Şayet niyetleri kötü olmasa niye bunu yaparlardı ki?"

"Onları nasıl adattı?*" "" |
DUMıyorum.

191

Neslihan ürkerek sesini yükseltti. "Ne demek bilmiyorum:

Feridun sıkılmış gibi homurdandı. "Taksiyle buraya kadar gelemezdim. O zaman kaldığımız yeri öğrenirlerdi. Çaresiz kaldım, Sarıyer'in içine girince uygun bir fırsatta taksiden atladım ve şoförün eline biraz fazla para vererek Rumelikavağı'na kadar durmadan gitmesini söyledim."

"Sonra?"

"Sanırım taksiden indiğimi anladılar."

"Nasıl?"

"Ben arabadan iner inmez kuytu ve karanlık bir köşeye sinip bekledim. Onların taksisi önümden hızla geçip gitti. Önce derin bir nefes aldım. Bir süre daha saklandığım yerden çıkmayarak bekledim. En fazla beş dakika. Tam rahatlayıp onları adattığımı sanmıştım ki giden taksi geri döndü. Ben de tam o sırada yeniden caddeye çıkmıştım. Buraya gelmek için

boş taksi arıyordum."

"Seni gördüler, değil mi?"

"Evet. Arabadan adayan Evelyn bana seslenmeye başladı.

'Bekle, kaçma' diyordu."

"Sen de bekledin mi?"

"Hayır, hayatım. Önsezilerim kaçmamı söylüyordu, Evelyn'in bağırmasına alıırmadım ve koşmaya devam ettim. Evelyn'in ve BiU'in peşimden bana yetişme şansları yoktu. Ama..."

"Eee?" :|| '| |,-/.

"Peşime Uzun boylu, zayıf bir adamırı takıldığını fark ettim.

192

"Onu da tanıyor muydun?"

Feridun olumsuzca başını salladı. "Hayır, ilk defa görmüş-tüm. İşin ilginç yanı adamın da İngiliz olmasıydı. Fakat Londra'da çalıştığım Enstitü'den olmacığma yüzde yüz eminim. Öyle olsa simasını mutlaka hatırlardım."

"Belki burada tanıştıkları bir vatandaşlarıcıır."

"Çok komiksin, hayatım, İngilizleri tanımadığın çok belli, onlar hatır için gecenin bir vakti yabancı birinin peşinden koşmazlar. Herif tazı gibi peşime takılcı ve buraya yakın bir yerde bana yetişti."

Neslihan yeniden heyecanlanmıştı: "Eee? Sonra ne oldu?"

Feridun utanarak homurdandı: "Kapıştık adamlı."

"Hii! Yani kavga mı ettiniz?"

"Pek sayılmaz. Mecburdum. Adama bir yumruk attım. Yere serildi. Bilirsin, yakın dövvişte bir hayli ustayımdır. O yumruğu yiyince bir daha sabaha kadar kalkamayacağını sandım. Cılız ama güçlüymüş.Az sonra yerinden kalktı ve yeniden peşime düştü. Ama o sırada ben arayı epey açmıştım. Karanlıkta beni bulamadı bir daha, ama etrafı araştıracağını düşündüğümünden, o nedenle de ön kapıdan değil arkadan eve girmeyi düşündüm."

Neslihan sakinleşmişti biraz, salona dönüp oturdu. Feridun da peşinden gelince bir süre onu süzdükten sonra dayanamayıp, "Bütün bunlar ne anlama geliyor, Feridun? Bana bir açıklama yapmak zorundasın," dedi. '

Feridun'un cevabı pek kısa oldu: "Keşke bilsem."

*

Saat biri geçiyordu. Sarıyer Çarşısı içinde dolaşan bir Nissan boş kaldırımların yanına park edip durdu. Şoför mahallindeki adam cebinden telefonu çıkarıp bir numarayı tuşladı.

"Halil ağabey, ben Ömer." , ; ,

"Söyle, Ömer. Ne var."

"Az önce bu civarda bir olay oldu." , ;v (.

"Ne o layı r"

"İki İngiliz, biri kadın biri erkek. Bir adamı kovaladılar.

Turiste benziyorlardı."

Sofuoğlu'nun adamı Halil sinirlenerek telefonda bağırdı: "Ulan Ömer, bizim turistlerle ne ilgimiz var."" Gecenin bu saatinde bunu mu rapor edeceksin bana?"

Ömer tıstı ve üstelemedi, İngilizlerin kovaladığı adamın hastanede gördüğü adama benzediğini Halil'e söyleyemedi. ^T^iS^^|^/ifiJ;^^

"Hadi artık yatak odasına çıkalım, sevgilim," diye mırıldandı Feridun. Onun bu kadar soğukkanlı oluşuna ve sanki gece boyunca bir şey olmamış gibi davranmasına şaşıyordu genç kadın. Saçlarını sinirli bir şekilde geriye savurup, "Bu halde uyuyacağımızı düşünebiliyor musun?" diye sordu.

Feridun göz kırpıp, "Daha önce sevişebiliriz de," dedi. "Sevişmek her zaman gergin sinirlere iyi gelir."

"Şakanın sırası değil, Feridun. Korkuyorum. Şu Kenan denen adam yetmezmiş gibi şimdi başımıza bir de İngilizler çıktı. Ya gece yarısı evi basarlarsa?"

"Daha neler! Onlar yabancı, sevgilim. Sonra ikisini de tanıyım, yabancı bir ülkede böyle bir çılgınlığa kalkışmayacak kadar akılları başımdadı"."

Neslihan sinirli bir şekilde gülümsedi. "Söylediğine kendin de inanmıyorsun, değil mi? O uzun boylu adamın sana saldırması sence çılgınlık değil miydi? Kalıbımı basarım onların niyeti kötü."

"Ama o adamın elinden kurtuldum. Nereye gittiğimi, hangi eve girdiğimi bilmiyor ki!"

"Beni sakinleştirmek için böyle konuşuyorsun. O zaman neden ön kapıdan değil de arkadaki mutfak kapısından eve

girmeye kalkıştın? Görölmekten korkuyordun, değil mi?"

Feridun sakın bir şekilde mınıldancii: "Yine de tecibiri el-den bırakmak istemedim, hepsi o."

Genç kadın sustu bir süre. Bacaklarını uzatıp önündeki sehpanın üzerine ayaklarını dayadı. Bakışları dalgındı.

"Hadi, yatalım mı artık?"

"Bence hemen burayı terk edelim."

Afallayan Feridun hayretle, "Terk mi edeceğiz?" diye sordu. "Nereye gidebiliriz ki?"

"Bilmiyorum. Belki bir otele gideriz."

Feridun itiraz etti hemen. "Olmaz, o çok daha tehlikeli. Sen Kenan'ı bilmezsin, bütün otellere çoktan haber salmıştı. Eli her yere ulaşır."

195

"Yapma Feridun, bu şehirde yüzlerce otel var. Biz de lüksüne değil, basit birine gideriz,"

Zoraki de olsa genç bilgin gülümsemeye çalıştı. "Bence hiç gerek yok. Zaten burada taş çatlasa bir-iki günümüz daha kaldı. Sana henüz söyleme fırsatı bulamadım. Bir müjdem var."

"Ne müjdesi?"

"Norveç Konsolosluğu bize Norveç vatandaşı olarak iki pasaport verecek. Tek ihtiyacımız ikimizin fotoğrafları. Yarın resim çektirip onları Norveç Konsolosu'na vereceğiz. Ertesi gün de uçakla ver elini Oslo. Yani buradan uzaklaşacağız."

Genç kadın bu haberi sindirmeye çalıştı bir süre. "Yani sahte pasaport mu kullanacağız?"

Feridun gülümsemeye clevam etti. "Aynı şeyi ben de düşündüm. O pasaportlara sahte diyemeyiz, ne de olsa o ülkenin ilgili makamları tarafından verilmiş resmi evrak olacak."

"Ama biz Norveç vatandaşı değiliz ki."

"Biliyorum, ama bu onların sorunu. Belli ki daha şimdiden bizi vatandaşlığa almaya hazırlar. Gerisini oraya gittiğimizde resmi formalite olarak tamamlarlar."

Biraz rahatlar gibi olmuştu Neslihan. Bu yasal olmayan bir formüldü ama çözüm önerisi bizzat Norveçlilerden gekiğine göre, Feridun'a ne kadar itibar ettiklerinin de göstergesiydi. Genç kadın yine de kuşkuyla sordu: "Şu İngilizler ne olacak?"

"Takma kafayı onlara. Hiçbir halt edemezler. Beni İngiliz-

tere'ye kaçırarak halleri yok ya. Dağ başında mı yaşıyoruz?
Burası bizim ülkemiz. Onlara dünyayı dar ederim vallahi."

lf6

*^.*j*f*c?«jfli*r> I

Yatak odasına gittiler. İkisi de çarçabuk soyunup yatağa girdiler. Feridun sevecen bir hareketle sevgilisinin omuzlarına sarılıp başını göğsüne çekti. Fakat her ikisinin de sevişecek halleri yoktu. Genç acıam, kadının saçlarını okşayıp ara sıra dudaklarını saçlarına cıeğdiriyordu ama Neslihan onun ne kadar dalgın ve düşünceli okluğunu sezinlemişti. En iyisi kendi dünyalarına çekilip olayı enine boyuna yeniden düşünmekti. Öyle de yaptılar.

Az sonra Neslihan uyuyormuş gibi muntazam nefesler almaya başladı. Fericlun'un hâlâ uyumadığı, usul usul saçlarını okşamaya devam etmesinden anlaşılıyordu. Nitekim sevgilisinin derin bir uykuya daldığını sanan Feridun yumuşak hareketlerle kollarını kadının omuzlarından çekti ve bir süre uymaya devam ettiğini anlamak istedi. Az sonra sessiz ve yavaş

hareketlerle yorganı kaldırıp yataktan kalktı. Odanın ışıkları söndüktü. Birkaç saniye yatağın başında öylece bekledi, sonra çıplak ayaklarıyla ses çıkarmamaya dikkat ederek odadan dışa-

nya çıktı. Gürültü etmemek için kapıyı da tam kapatmamıştı.

Neslihan gözlerini açtı. Önce odanın karanlığına kendini alıştırdı.

Acaba Feridun nereye gitmişti? Bir süre yataktan kalkmamaı ciüşündü ama sonra merakına yenildi. Acaba Feridun'un uykusunu engelleyen şey neydi? O da yataktan kalkıp terliklerini gi^Tneclen aralık duran kapının önüne kadar ilerledi. Aralıktan dışarıya bir göz attı. Evde hiç ışık yanmıyordu. Koridor zifiri karanlıktı. Aralık duran kapıyı geçecek kadar açıp koridora süzöldü.

197

Feridun ortalarda görünmüyordu.

Dışarıda esen poyrazın sert uğultusu gecenin sessizliğinde evin içinden bile duyuluyordu. Sevgilisini beklerken duyduğu korku yeniden içine çöreklenmişti. Onu bulmak üzere parmaklarının ucuna basa basa merdivenden indi.

Feridun'un görmüştü nihayet. Ui'ak salonun kalın perclele-
rini aralamış dışarıya bakıyordu camın ucundan. Belli ki o da
korkuyordu. Kendilerini yakın bir tehlikenin içinde görmese,

kesinlikle uykusunu bölüp aşağıya inmezdi. Feridun hâlâ
onun geldiğini fark etmemişti. Durduğu yerden seslendi:

"İngilizleri gözetliyorsun, değil mi?"

Boş bulunan Feridun yerinden sıçramıştı. "Korkuttun be-
ni," diye homurdandı. "Niye böyle sessiz geldin."

"Ya sen gecenin bu vakti, yataktan kalkıp nereye bakıyor-
sun:

"Uykum kaçtı," dedi Feridun.

"Numara yapmayı bırak. Etrafta kuşku çeken birilerini gö-
rüyor musun."

Sonunda pes etmişti genç adam, endişelerini belirten bir
şekilde, "Yok," diye mırıldandı. "Kimsecikler yok etrafta."

"Ama İngilizlerin gelmesinden korkuyorsun, değil mi."

Feridun ilk defa sesini çıkarmadan genç kadının endişesi-
ni kabul etmişti...

tfT-iötiîSysJl^r»

Sarıyer'de soğuk kış gecesi devam ediyordu. İngiliz Konso-
losluğu'na ait ufak siyah arabanın içinde üşüyen Evelyn sinir-

198

I

leri gergin bir şekilde homurdantlı. Dan Harris'e dönerek,
"Artık bizim yapacağımız bir şeyin kalmadığını siz de gördü-
nüz, değil mi." dedi. "Bizimle konuşmak bile istemedi. Onu
ikna edip Londra'ya kendi isteğiyle götürmek olanaksız. Bu-
nu unutun."

Bili Murray de kıza destek çıktı. "Miss Evelyn haklı. Bun-
dan sonrası size kalmış bir mesele."

Direksiyon başındaki ajan Harris bir süre suskunluğunu
muhafaza etti. "Bize verilen emir bilgini bir şekilde Londra'ya
götürmek. Ama iki hükümet arasında siyasi bir skandal çık-
maması için şiddet kullanmamız yasak. Olayı ihtilafsız
çözüm-

lemek zorundayız," diye söylendi.

Evelyn soğuk bir şekilde güldü. "Ama daha ilk günden
onunla sokak ortasında boğuşunuz," dedi. Ajan hırçın bir

şekilde homurdandı.

"Onu sadece bir bilgin sanmıştım ama deneyimli bir boksörden daha iyi yumruk attı bana."

"Buna hiç şaşmam. Uzaktioğu sporlarında kara kuşak sahibidir, isteseydi sizi daha berbat bir hale sokabilirdi."

Harris arabanın iç lambalarını yakarak dikiz aynasında yüzüne baktı. "Galiba haklısınız Miss Evelyn. Şu yüzüme bir baksanıza, daha şimdiden çenemin çevresi morarmaya başladı. Hafif bir şişlik de var."

Evelyn'le Bili eğilip ajanın yüzüne baktılar ama ses çıkarmadılar. Sonunda Bili, "•Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Londra'dan yeni emirler bekleyeceğiz. Yine de bu geceden kârlı çıktığımızı kabul etmek zorundayız." dedi.

199

Bili Murray, "Ne kân?" diye sordu.

"En azından bu kalabalık şehirde onu bulduk ve saklandığı evi tespit ettik."

Enstitü'nün elemanları aynı anda sordular: "Kaldığı evi buldunuz mu?"

Dan Harris şişmeye başlayan yanağını acıyla gererek gülmüsedti.

"Ne sanıyorsunuz? Sizleri niye beklettiğimi düşünüyorsunuz? iyi bir karateci ve boksör olabilir ama iyi bir aclet değil. Benim kaçlar hızlı kçKamıyor. Ayrıca birini takip etmenin inceliklerini de bilmiyor tabii. Beni aclattığımı sandı ama yanıldı. Kendimi göstermeden kaldığı eve kadar onu izledim. Artık kurdun saklandığı ini biliyoruz."

"-^^A^ij^"»

Sofuoğlu'nun adamı Ömer, grubu yöneten Halil tarafından küçümsenmişti ama söylediklerine pek aldırmadı. Oldukça dar sayılan kontrol alanında bir tur daha atınca biri erkek biri kadın olan o iki turiste bir daha rastladı. Halil ne derse desin, meraka kapılmıştı. Belki de Halil'in dediği gibi aradıkları adamla hiçbir ilgileri yoktu onların, ama uzun saatlerden beri Sarıyer'de adeta devriye gezintileri yapıyorlar ve hiç kimseye rastlayamıyorlardı. Ömer biraz da bu amaçsız beklen-tiden sıkıldığından karşılaştığı turistler onu oyalamıştı. Ayrıca bu turistlerin kovaladığı kişi, sanki hastaneden kaçan adamacıa benziyordu. Halil'in çıkışması karşısında basireti bağ-

lanmış, şüphesini ona açıklayamamıştı.

200 _

I

Arabayı stop ettirip bekledi. Işıkları sönük olduğundan kendisini fark etmeleri uzak ihtimaldi. Acaba hâlâ ne bekliyorlar, diye geçirdi aklından; kaçırdıkları adamın dönmesini mi? Şayet öyle ise bu durum daha da dikkatini çekti; belki de o devetüyü renkli pardösü giyen adamı bir kere daha yakından görebilirdi. Gerçi şimdi asıl görevinin dışına çıkıyordu ama bir anlamda da, şayet kuşkusu doğru çıkarsa, airnayı gö-

zünden vurmuş olacaktı. Hatta eli açık büyük patron kendisini özel olarak mükâfatlandırırda da.

Gözlerini iki yabancidan ayırmıyordu.

Soğuktan titreyiyorlardı. Özellikle kadın olduğu yerde duramıyor, ısınmak için devamlı ufak ufak sıçırıyor, ikide bir ellerini ağzına götürüp nefesini avuçlarına üflüyordu.

Ömer kadına alıcı gözüyle baktı, sonra beğenisini kendi kendine yüksek sesle dile getirdi. "Vay be, ne de güzel avrat-

mış," diye homurdandı. Derdi ne acaba, diye söylendi içinden. Belki de gönül meselesiydi. Öyleyse, yuh olsun o herife dedi. Böyle bir kadın bırakılır da kaçılır mıyclı?

iyi de, herif kaçtığına göre bunlar daha ne bekliyorlardı? Neden basıp gitmemişlerdi? Merakı gittikçe artmaya başlamıştı. Sonunda kesin bir şey beklediklerine karar verdi. Aradan yarım saatten fazla geçmesine rağmen hâlâ oradaydılar. Tam o sırada Maden semtinden gelen siyah ufak bir aracın tam önlerincie durduğunu gördü, içinden uzun boylu, leylek gibi bir adam inmişti. Önce ayaküstü bir şeyler konuştular, sonra da üçü birden arabaya binciiler ama hemen hareket etmediler. Arabadan inen ajan Harris'i ilk defa görüyordu Ömer, ama onun kaçan devetüyü rengi pardösü giyen kişi ol-

201

,f

I

madiğini hemen kavramıştı. Aralarında bir şey tartıştıkları

belli oluyordu.

Siyah küçük araba nihayet hareket etti ama şehir merkezine doğru değil, Maden istikametine doğru direksiyon kırmıştı leyleğe benzeyen adam. Kısa bir an durakladı Ömer, sonra ani bir kararla yabancıyı peşine takıldı. Görev yerinden uzaklaştığı için Halil'den zılgıt yiyebilirdi ama merakı ve içindeki o his arabayı takibe yetti.

Feridun, "Hadi yatağımıza gidelim artık," diye fısıldadı Neslihan'ın beline sarılırken. "Cesur ol ve biraz daha sabret. Çok yakında bütün üzüntülerimis bitecek," dedi yumuşacık sesiyle. Beline dolanan güçlü kol genç kadında güven hissi yaratmıştı. Kendi üzüntüleriyle sevgilisini büsbütün yıpratmıştı. Sezinleyen Neslihan gülümsemeye çalıştı. Biraz haksızlık ediyorum, diye düşündü. Şayet Feridun'la bundan böyle hayalini birleştirmek istiyorsa, sevgilisinin hayatının zor şartlarını da, en azından, atlattıncaya kadar kabullenmek zorundaydı. O da genç adama sarılıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tam üst kata çıkan merdivenin ilk basamağına gelmişlerken birden durakladılar. Dışarıda bir araba sesi duymuşlardı. İkiisinin de kulakları dikildi. Sessizce bakiştılar.

Genç kadın fısıldadı: "Sen de duydun mu? Araba sesi bu, çok yakından geldi."

Feridun boşuk bir sesle cevap verdi: "Korkma. Alt tarafı burası tepeye tırmanan anayol, arabaların geçmesi çok normal. Her geçen araba bize gelecek değil ya."

202

"Olsun. Git, bak pencereden. Sanki evin önünde durdu gibi geldi bana."

Feridun da aynı kuşkuyu taşıyordu. Hızla pencerenin önüne doğru seğırtti. Allah'tan evin bütün ışıklar sönmük olduğundan içerdeki hareketlilik görünmezdi. Genç adam dışarıya bir göz attı ve villanın bahçe kapısından yaklaşık on metre kadar aşağıda duran siyah küçük arabayı gördü, içinden bir küfür savurdu, bu araba bu gece yolunu kesen ve bir yumrukla yere serdiği o uzun boylu İngiliz'in arabasıydı. "Lanet olsun!" diye homurciandı. "Sanırım saklandığımız evi buldular."

Neslihan titremişti merdiven başında. Koşarak sevgilisinin yanına geldi ve perdelerin arasından dışarıda bekleyen si-

yah arabaya baktı ürpertiyle.

i

Bili Murray, "Ben de çalıştığım Enstitü'ye yazılı rapor vermek zorundayım. Yalaz'ın saklandığı evi görmek istiyorum," dedi. Evelyn'den ses çıkmadı. Dan Harris ise, "Tamam, nasıl isterseniz," diyerek arabayı çalıştırdı ve Maden yoluna saptı. Yol boyunca hiç konuşmadılar, hepsi düşüncelere dalmıştı. Güzergâh boyunca gecekondu semtlerini geçerken Evelyn şaş-

kınlıkla etrafına bakmıyordu. Fakat tepeye doğru tırmandıkça gecenin karanlığına rağmen Boğaz'm ışıltılı manzarasını ve sık

villaları görünce daha da şaşırdı.

Harris nispeten ufak fakat sevimli bir villanın yakınında durmuştu. Parmağıyla işaret ederek, "Burası, iste!" dedi. Ev-
203

de hiç ışık yoktu. Bahçenin bakımsızlığından uzun süredir insan eli değmediği açıkça belli oluyordu.

Murray, "Buraya girdiğine emin misiniz?" diye sordu ajana.

Soruyu fazla aptalca bulan Harris sert bir bakış fırlatmıştı BiU'e. Zaten Bili de ısrar etmemişti. O sırada arkadan yaklaşan bir arabanın farları ışıkları sönmük arabanın içini aydınlattı. Ama üçü de fazla önem vermediler arkadan gelen araca. Zira takip edilmediklerinden emindiler. Nitekim Ömer'in sürdüğü araba hızını hiç kesmeyerek yanlarından geçip gitti. Ömer dikiz aynasından küçük arabayı izliyordu. Orada neden durduklarını anlayamamıştı henüz. Belki ingilizlerin ellerinden kaçırdıkları adam orada oturuyordu, belki cie o noktada durmaları tamamen bir tesadüftü, adamı kaçırdıkları için yeni bir plan tasarlıyor olabilirlerdi.

Ömer arabasını kırk metre kadar ilerideki iki villanın arasına çekti, farlarını söndürerek hemen arabadan indi. Hızlı adımlarla villalardan birinin duvarını kendine siper ederek küçük siyah arabayı gözetlemeye başladı. İriyari ve bön görünümlü tipi onu aptal gibi gösteriyor olabilirdi ama kafası oldukça çalışan biriydi Ömer. Turistlerin sorunu onu hiç mi hiç ilgilendirmiyorcu ama kısa sürede de olsa gördüğü kovalanan adamın kendi aradıkları kişiye benzemesi hâlâ kafasına

takılmış bir soru işaretiydi. Yanılıyor da olabilirdi fakat bu konuyu tekrar Halil'e açmaya o an karar verdi. Ayrıca zihnini zorlayan bir nokta daha vardı. Belli ki arabalı İngiliz de o gruba dahildi ve Sarıyer'in içinde onun gelişini beklemişlerdi o güzel kadınla yanındaki adam. Muhtemelen arabalı yabancı

kaçan adamın peşine aracıyla takılmıştı ve yakalayamasa bile

girdiği evi görmüş olabilirdi.

Ömer bir süre daha duvarın dibine sinerek onları bekledi. Neden sonra siyah araba hareket etti ve geldiği yoldan geri döndü. Onlar uzaklaşınca Ömer sindiği yerden ayağa kalktı. Artık peşlerinden gidecek değildi. Şimdi onu ilgilendiren husus durdukları evi incelemektir. Arabasını almadan yavaş

yavaş aşağıya doğru yürüdü.

İngiliz'in küçük arabasının ıslak topraklarda bıraktığı izlerin önüne gelince durup villaya baktı ama bir an kararsız kaldı. Orada birbirine oldukça yakın iki villa vardı. Bir an karar veremedi, acaba turistler hangi villayla ilgilenmişlerdi? İkisinde de fazla yaşam belirtisi yoktu. İkisi de aynı tip villalardı, belli ki aynı inşaat firmasının elinden çıkmışlardı. Sadece arabanın tam önünde durduğu villanın bahçesi biraz daha bakımlıydı. Karar veremediği için yapıları biraz daha yakından incelemeyi düşündü.

Önce bahçesi daha bakımlı olana yaklaştı. Sonra ani bir kararla durdu. Bakımlı bahçe burada yaşandığının belirtisi sayılırdı, oysa onların aradıkları adam Rusya'da yaşayan biriydi. Gerçi ne zamandan beri orada olduğu hakkında bir bilgisi yoktu ama en azından bakımsız bahçesi olan villayla ilgilenmesinin daha mantıklı olduğuna hükmetti.

Sonra o bahçeye adımını attı...

Villanın karanlık salonundan dışarıya bakan Neslihan, "Gidiyorlar," diye mırıldandı yine sesini kısarak. Feridun'un

suratı asıktı. "Anlamıyorum," diye homurdandı. "Bunlar niye hâlâ benim peşimdeler, ne umuyorlar ki, Londra'ya dönceğimi mi? Bu çok saçma."

Genç kadın titreyerek sordu: "Sakın bunlar da seni kaçır-

maya kalkışmasınlar?"

"Olmaz öyle şey. O gördüğün insanlar bir bilimsel araştırma merkezinin mensubudurlar, İngiltere gibi demokratik bir ülkede insanlar zorla kaçırılarak çalışmaya mecbur edilemezler. Bunu benim kafam almaz, imkânsız."

Neslihan hemen karşılık verdi: "Sen öyle san. Niye dövuştün öyleyse o sözünü ettiğin adamla? iyi niyedi olsa, zorla seni durdurmaya kalkışır mıydı?"

"Onu tanı mıyordum, Enstitü bünyesinde de hiç görmemiştim zaten."

"Bu neyi değiştirir ki? Sonuçta sana saldırmış işte."

"Tam öyle değil. Ona asıl saldıran bendim. Her neyse, gittiler artık."

"Ya tekrar gelirlerse?"

"Hiç sanmıyorum."

"Niye polisten yardım istemiyoruz?"

"Bunu yapamam, Neslihan. Üzerimde kimliğim bile yok. Onlara ne anlatacağım, Rusya mafyasının beni kaçırdığını, sonra denize atlayıp kurtulduğumu, bu kez de buradaki ünlü bir mafya babası tarafından ele geçirildiğimi mi? Gülerler bana. Kendi memleketime girişim bile yasal değil. Hatta tutuklarsa hiç şaşmam. Ayrıca Kenan Sofuoğlu'nun polisin içinde de tanıdıkları var, tehlike o zaman bcişlar. izimi bulurlarsa

' | 206

asıl o zaman temizlerler beni. Tam ülkeyi terk etmek üzereyken polisin himayesini istemek çok yanlış olur,"

"Hiç anlamıyorum; sen ünlü bir bilim aklamısın, neden sana inanmasınlar?"

"Benim ünüm yurtdışında yaygın. Burada kimse beni tanımaz. Kimliğimi kanıtlayacak durumda değilim, polise gide mem. Benim için asıl tehlike Sofuoğlu. İngilizleri dert etme sen, hadi yeniden çıkalım odamıza ve uyuyalım."

Galiba en mantıklı iş buydu, gecenin bu saatinde daha fazla kuşkulara dayalı fikirler üretmenin anlamı yoktu. Neslihan tam azıcık araladığı perdenin yanından uzaklaşacağı sırada birden dehşete kapılmış gibi hızla bakışlarını sokağa çevirdi yine.

"Feridun!" diye boğuk bir fısıltı çıktı boğazından.

"Ne oldu, sevgilim?"

"Bahçeye bir adam giriyor," diye inledi genç kadın.

Feridun tekrar pencerenin önüne koştu. Bahçedeki kişiyi görebilmek için perdeyi hafifçe araladı. Neslihan korkmuş ve dışarıya bakmaktan caymıştı. Camın kenarında kımıldamadan duruyordu. Güçlükle mırıldandı: "O adam da ingiliz mi:

Bir süre sessizce bah ec^eki adamı s zen Feridun, "Hayır, değil," dedi.

"Kim olabilir, peki? Hırsız filan mı?"

"Daha da kötüsü, hayatım. Bu herif Sofioğlu'nun adamı. Onu hastanede yan baygın numarası yaparken görmüştüm, hatırlıyorum. Lanet olsun, bu kadar çabuk nasıl izimizi buldular, anlamıyorum."

207

1. ;;

Genç kadının dizlerinin bağı kesilmişti âdetâ. Sorduğu suali kendi bile zor duydu. "Ne yapacağız şimdi? Yakalandık mı:

Feridun hemen cevap vermedi. Düşünmek zorundaydı. Hem de en acele tarafından. Gözlerini adamın üzerinden ayırmıyordu. Bir süre etrafa bakman adam yavaş yavaş arka bahçeye doğru yürümeye başlamıştı.

"Sen burada kal ve sakın kımıldama," dedi genç kadına Feridun.

"Sen nereye gidiyorsun?"

' "Mutfağa."

Ömer bahçenin içinde gezinirken iki kadı evi sessizce inceliyordu. Hâlâ kararını verememişti, ev metruk gibi görünüyordu, muhtemelen sahipleri yazın gelen sayfiyecilerdendi. Ama beynine saplanan düşünceden de bir türlü sıyrılamıyordu. Ahmet Bey'in adamlarına neden Sarıyer'in içinde kamp kurduğuuna bir anlam veremiyordu, biraz da çevrede inceleme yapmanın ne sakıncası olabilirdi? Bu, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

Bir de evin arkasına bakayım diye düşünerek yürüdü. Arka bahçe çok daha ufaktı ve birkaç tane cılız meyve ağacından başka bir şey yoktu. Ufak kapıyı da o zaman fark etti. Muh-

temelen mutfak kapısıydı ve mutlaka kilididir, diye düşündü. Sonra sırf denemek için tokmağı usulca çevirdi.

Hayret, kapı açılıvermişti.

208

Ömer irkildi, mutfak kapısını açık bulacağını hiç tahmin etmemişti, içerisi kapkaranlık görünüyordu. Huylandı, ceke-
tinin ön düğmesini açıp beline asılı kınından tabancasını çı-
kardı. Hemen içeriye dalmadı. Önce dikkatle evin karanlığı-
na gözlerini alıştırmaya çalıştı. Burnu enikonu pis kokular al-
maya başlamıştı; bu ev kış aylarında kullanılmıyorsa sahiple-
rinin mutfak kapısını kilitsiz bırakıp gitmeleri mümkün de-
ğil-
di. Hatta evde birileri yaşıyorsa, geceleri bir tedbir olarak yi-
ne de bu kapıyı kilitlemeleri gerekirdi. Aksi halde bu hırsızla-
ra açık davetiye sayılırdı.

Ya da biri gelişini görüp karanlıkta kendisine tuzak hazır-
lamıştı.

Görmemişti ama hastanedeki adamın Çingene gibi profes-
yonel katili ne hale getirdiğini arkadaşlarından işitmişti. Dik-
katli olmak zorundaydı. En önemlisi, evde yaşam olduğunu
kapıyı açar açmaz yüzüne çarpan sıcak hava dalgasından an-
lamıştı. Arkasından buz gibi esen rüzgâr mutfığa dolarken
evin sıcak havası yüzünü yalamıştı.

Silahını boşluğa doğrulttu. Artık yavaş yavaş şekilleri seçe-
biliyordu. Arkasındaki mutfak kapısını tam kapatmadı, aralık
bıraktı. İleriye doğru tek adım atmamıştı henüz. Bekliyordu.

Derin bir sessizlik vardı. Çıt çıkmıyordu içerde. Brow-
ning'i sıkıca kavramış, emniyetini açmıştı. Otuz saniyeye ya-
kın öylece bekledi. Hiçbir hareket yoktu evde.

Belki de herif yorgun geçen bir gecenin sonunda derin bir
uykuya dalmıştı. Öyle olmasını diledi, zira karanlıkta sinsice
üstüne atlamaya kalkışrsa mihlardı herifi. Çingene'nin
durumuna düşmek istemezdi. Kulakları kırışteydi.

209

Bir adım, ardından bir adım daha attı.

Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışıyordu. Evi
bilmediğinden daha da clikkatli olmak zorundaydı. Bina iki
kadı olduğu için yatak odası muhtemelen üst katta olmalıydı.
Önce mutfaktan çıkmalı ve üst kata giden merdivenleri bul-
malıydı. Bir ara aralık bırakmış mutfak kapısından içeri dolan

rüzgâr sanki arkasında vınlayan bir ses getirmişti. Boş bulunan Ömer arkasında biri varmış gibi hızla geriye döndü. Sonra içinden bir küfür savurdu. Kimsecikler yoktu. Niye bu ka-
çlar gerginim, diye homurdandı.

Asıl üst katta bulacağını umduğu kişi aradığı adam çıkmazsa, o zaman sıkıntıya düşecekti. Yine mutfaktan önüiule uzanan karanlık hole çıkmadan önce kısa bir tereddüt geçirdi. Yoksa arabaya dönüp Halil'le yeniclen temas kurarak durumu açıklayıp yardım mı isteseydi; karar veremedi, boş ver diye söylendi. En kötü ihtimalle yukarıdaki adam aradığı kişi çıkmazsa, korkutup kaçardı. Bir daha nereclen karşılaşılardı ki? Cesaretle mutfaktan dışarıya adım mı attı.

^i^^UjJiOV^

o an için Feridun'un yapacağı fazla bir şey yoktu. Tek endişesi dışarıda başka adamların da olmasıydı, çünkü bunlar çeteydi ve kalabalık dolaşırlardı. Hastanede yatdığı sırada başında nöbet tutan sekiz-on kişiyi hatırlıyordu. Perdenin arkasından bahçeye bakarken sadece bir kişi görmüştü ama deva-
mı da olabilirdi. Adamın arka bahçeye doğru yürüdüğünü gö-
rünce hızla mutfğa seğırtmiş ve kapının kiliclini açmıştı, o an

210

yapabileceğı tek şey adamı içerde etkisiz hale getirmektir. Evin karanlığı lehine bir faktördü, içteki mutfak girişinin hemen yanındaki duvar çıkıntısının arkasına gizlenip antreye adım atmasını bekledi. Onu tuzağı düşürmek için en uygun yer olarak orayı görmüştü.

Adamın mutfğa girdiğini sessizce açılan kapıdan ziyade içeriye dolan soğuk havadan anlamıştı. Fakat adam nedense bir türlü çıkmıyordu mutfaktan. Sonra kulağına bir tabanca-
nın açılan emniyetinin madeni sesi geldi. Artık kuşkusuna kal-
mamıştı. Bu da hastaneye gönclerdikleri Çingene gibi bir ki-
ralık katil olmalı, diye düşündü. Biri sustalı kullanıyordu, bu ise ateşli silah. Bu kez daha dikkatli olmalıydı. Bıçaklı bir ada-
mı çok iyi bildiğı dövüş teknikleriyle bertaraf etmek çok daha kolaydı ama bu aclaamm elindeki ateşli silah tehlikeliydi. Ken-
disini gördüğü anda tetiğe asılabilirdi.

Önündeki birkaç saniyenin son derece önemli olduğunu bilerek nefesini ayarladı. Tek bir hamle şansını vardı ve başarı-

ya ulaşmak zorundaydı. Saniyeler geçmek bilmiyordu. En fazla endişesi de salonda bekleyen Neslihan'ın paniğe kapılarak ses çıkarması ve dengeleri bozmasıydı. Genç bilgin ter içinde kalmıştı. Adamın karanlığa gözlerini alıştırmak ve içericie birisi varsa görüş eşitliğini sağlamak için oyalandığını ciüşündü.

Sonra da mutfağın karoları üzerinde attığı bir-iki adımın hafif sesini duydu Feridun, Adam nihayet mutfaktan çıkıyordu, ilk gördüğü şey adamın ileri uzattığı silahının hafif metal pırıltısı oldu. Çok kısa bir süre daha beklemesi gerekiyordu. Saldırıya geçmek için adamın arkasına dolanmak zorundaydı.

211

Ömer, Feridun'un tuzağına düştü. İri vücuduyla mutfaktan çıkmış ama kendisini görmemişti henüz. Ondan sonra her şey bir anda gelişti. Feridun sol eliyle saldırganın silahı tutan bileğini kavrarken sağ kolunu da boynuna dolayıverdi. Bu arada da dizini olanca gücüyle beline dayadı.

Duruma hâkimdi ama iri vücudu saldırgan umduğundan daha güçlü çıkmış ve dengesini kaybederek devrilmem işti. Aynı anda Ömer'in tetikteki parmağı gayri ihtiyari kasılmış ve silah ateş almıştı. Villanın içinde silah sesi yankılar yarattı.

Karanlık salonda bekleyen Neslihan'ın ağzından ufak bir çığlık yükseldi. Bir an Feridun'un vurulduğunu sandı. Çaresizlik içine işledi. Ama sevgilisi sıkı sıkıya yerinden kımıldamamasını tembih etmişti. Korkudan titriyordu. Silah sesinin ardından herhangi bir çığlık duymaması ise ezilen yüreğini serinletmişti biraz. O kurşunun boşa sıkıldığını düşündü.

Kulaklarını dikti, mutfak girişindeki İki erkeğin boğuşmalarından çıkan hırıltılı sesleri duydu. Soluk soluğa mücadele devam ediyor olmalıydı. Tabanca bir daha ateşlenmemişti ama az sonra yerdeki ahşabın üzerine kütük gibi devrilen birinin çıkardığı gürültüyü duydu.

Genç kadının gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Nihayet koridorun ucundan Feridun'un sesi yankılandı.

"Vay canına be! Herif ayı gibi güçlüymüş!" dedi.

Bu yaralı bir insanın sesi olamazdı.

Genç kadın rahat bir nefes aldı nihayet.

212

5. Sarıyer - Kandilli

Halil arabasıyla Sarıyer'de biraz ümitsiz ve bıkkın, devriye

gezmeye devam ediyor ve nöbetteki arkadaşlarını denetliyordu. Bütün adamlarında belirgin bir bezginlik başlamıştı artık. Birkaç gündür süren arama faaliyetleri bir sonuç vermemişti ve adamlar hissedilir bir yorgunluk içindeydiler. Küçük patron Ahmet hemen hemen ellerindeki bütün adamları bu işle görevlendirmiş, Sarıyer'i adeta ablukaya almalarına karşın bir sonuca ulaşamamışlardı. Ahmet'in bu ısranna bir anlam veremiyordu. Sadece o bavulların Sarıyer'de bir manava bırakılması, onların da burada gizlendiğinin kesin kanıtı olamazdı ama küçük patrona bu konuda itiraz edemiyorlardı.

Halil uzun uzun esnedi arabanın içinde. Neredeyse gün ağaracaktı. Sonra devriye nöbetindeki arkadaşlarını birer bi-

213

rer aramaya başladı. Ömer'in telefonu cevap vermiyordu. "Salak!" diye söylendi içinden. Oysa kaç kere devriye sırasında telefonlarını kapatmamalarını tembih etmişti. Mutlaka arabayı bir yere çekmiş, kestiriyordur, diye düşündü. Onun görevli olduğu kontrol sahasını biliyordu, silkinip arabayı Ömer'in olması gereken yere doğru sürdü. Bir-iki tur atn ama ne Ömer'i ne de arabasını görebildi. "Nerede olabilir bu hergele?" diye homurdandı. Onun mıntıkası tam meydan ve çevresiydi; mutlaka arabayı yakındaki bir sokak içine çekmiştir, diye düşündü ve bulunması mümkün sokaklara da daldı arabayla, ama Ömer yoktu. Telefonla bir daha aradı, hat yine kapalı çıktı.

Huylanmaya başlamıştı Halil. Bön görünüşüne rağmen Ömer'in görevine sadık biri olduğunu bilirdi. Devriyedeki diğer arkadaşlarını arayıp Ömer'i gören olup olmadığını sordu; hepsinden aldığı cevap olumsuzdu. Oysa Ömer, Maden sırtlarındaki villaya girerken telefonun münasebetsiz bir zamanda çalmasını engellemek için kapatmıştı.

Bu gece yarısı Halil'i aramış, şüpheli iki turistten bahsetmiş ve birini kovaladıklarından söz etmişti. Ömer'in biraz meraklı olduğunu bilirdi, şayet onları takibe kalkışmışsa canına okuyacaktı onun. İçinden okkalı bir küfür savurdu. Ama Ömer ortaya çıkıncaya kadar çaresiz beklemek zorundaydı.

Aynı dakikalarda Feridun'la Neslihan yerde baygın yatan adamın üstüne eğilmiş adamı inceliyorlardı. Neslihan dehşete kapılmış bir şekilde sordu:

"Öldü mü yoksa?"
; "Yok canım. Sadece bayıldı." *;;;>|'

214

»

"Ne yapacağız şimdi bunu? Bu evde tutamayız."
"Biliyorum," diye mırıldandı Feridun.
"Kenan c'enen adamın fedaisi olduğuna emin misin?"
"Kesinlikle."
"Öyleyse izimizi buldular."
"Galiba."
Neslihan titizlendi. "Ne demek galiba? Aclamı tanıdığını söyledin ya."
"Ama bir tuhafılık var."
"Ne tuhafılığı?"
"Yerimizi tespit etseler hiç bir kişiyle gelirler miydi? Herifin orcu gibi adamları var, yakalamak için hepsini üstümüze salarcı. Oysa dışarıda başka kimse yok."
bmin mısın?
"Olsalar şimdiye kadar çoktan içeriye dalarlardı. Mutfak kapısı hâlâ açık, baksana."
Korkuya kapılan Neslihan hızla kapıyı içerden kilidemek için yerinden fırlarken Feridun onu durdurdu. "Kapıyı boş ver şimdi. Önce bu adamı bağlamalıyız. Yakında kendine gelir. Burada kalın ip var mı?"
"Ne bileyim ben, belki vardır."
"O halde hiç durma, şu iti bağlayacağım, bir ip bul bana."
Genç kadın yeniden duraklamıştı. "Adamın tabancası nerede?"

"Endişelenme, silah artık bende."
Neslihan tekrar durdu. "Elektrikleri yakabilir miyim?"
"Şimdilik yakmasan daha iyi olur."

215

Neslihan fazla söylenmeden ip aramak için yanlarından uzaklaştı. Bu fırsattan istifade eden Feridun baygın adamın üstünü aramaya başlamıştı. Cüzdan ve araba anahtarı buldu. Tabii bir de cep telefonu. Telefon kapalıydı.

Az sonra Ömer'in elleri ve ayakları bağlanmış ve yerde baygın yatıyordu. Kimildamasına olanak yoktu. Rahat bir ne-

fes alan Neslihan sordu:

"Şimdi ne yapacağız? Artık burada kalamayız."

"Doğru," diye mırıldandı Feridun. "Eşyaları topla, hemen buradan gidiyoruz."

Genç kadının gözleri irileşti. "Şaka mı yapıyorsun? Elimizde bavullarla vasıtasız nereye gidebiliriz gecenin bu saatinde?"

"Dert etme, artık bir aracımız var."

"Var mı?"

"Var ya!" Sonra elindeki araba anahtarını sallayarak sevgilisine gösterdi. "Bu herifin arabası. Uzaklaşmak için onu kullanabiliriz. Herhalde buralarda bir yere park etmiştir."

"Nereye gideceğiz?"

"Henüz bir fikrim yok; belki senin daha önce söylediğin gibi basit bir otele, ama aklımın almadığı nokta izimizi nasıl buldukları."

"Fark eder mi? Sonuçta buldular işte. Peki bu adamı ne yapacağız?"

"Bilmem, henüz düşünmedim. Dışarıda bir yere bırakırız. Yakında sabah olacak, nasıl olsa sokaktan geçen biri görür, kurtarır. Hadi git, giyin sen. Bavulları da hazırla."

"Ya sen? Sen ne yapacaksın?"

216

"Bu herif kendine geliyor, onunla biraz sohbet etmekte yarar var."

Neslihan oyalanmadı ve doğru yatak odasına çıktı. Karanlıkta biraz da el yordamıyla eşyalarını toplamaya ve bavullara tıkmaya başladı. Feridun aşağıda hâlâ yataktan kalktığında üzerinde olan bisiklet yakalı fanilas ve külotuyla duruyordu.

Antreye açılan mutfak kapısının ağzında Feridun yerde yatan Ömer'i silkeledi. Gırtlığına yediği sert el darbesinin şokuyla kendinden geçmişti; bunun baygınlıktan ziyade kısa süreli nefes alamamanın yarattığı sersemlikten ileri geldiğini bilirdi.

"Hadi, numara yapmayı bırak ve sorularıma cevap vermeye hazırlan artık!" diye gürledi.

Yanılmamıştı. Gözlerini aralayan Ömer büyük bir hınç ve öfkeyle bilgine baktı. "Allah kahretsin. Bu yaptıklarını fitil fitil burnundan getireceğim!" diye homurciandı.

"Bc« versene sen. Daha önce gelen de aynı şeyleri söyle-

mişti. Ama onu senden daha berbat bir halde hastanedeki klozetin üstüne bırakmıştım. Sen daha şanslı sayılırsın."

"Lanet olsun! Beni konuşturamazsın."

"Öyle mi sanıyorsun? İkiniz de beni öldürmeye kalkıştınız, başaramadınız. Benim de sabrımın bir haddi var. Sorularıma cevap vermezsen seni kendi silahınla geberdirim."

Feridun gayet sakin ama son derece kararlı konuşmuştu. Sonra Ömer'den aldığı Browning'in namlusunu adamın tam alnının ortasına dayadı. "Hiç şakam yok. Cevap akmazsam tetiği çekeceğim ve bir pisliği temizleyeceğim. Gücü yetiyorsa, efendiin gelip seni kurtarsın."

217

"Kaçabileceğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun ahbap! Sarıyer'den dışarıya adımını atamazsın. Her taraf acaamlarımız tarafından kontrol ediliyor."

"Palavra atma! Sarıyer'de olduğumuzu nasıl öğrendiniz?"

Ömer sırttı. "Ahmet Bey'i ne sandın. Yanındaki kadının evine gelip taşıdığı bavulları götüren taksinin plakasını almış. Çarşı içindeki manavı taksi şoförü vasıtasıyla bulduk. Ama biraz geç kalmışız ve bizden önce bavulları oradan almışsınız. Yine de Sarıyer civarında bir yerde saklandığınızı anladık. Beni öldürsen bile buradan kaçamazsınız. Her tarafı tuttuk."

Ömer, bilgini korkutacağını sanmıştı. Ama Feridun'un hiç telaşlanmadığını görünce irkildi,

"Demek öyle, ha?"

"Ne sandın? Patron leşini akbabalara yedirecek namussuz herif."

"Belki," diye sırttı Feridun. "Ama ne yazık ki, bunu sen göremeyeceksin. Çünkü az sonra beynine bir kurşun sıkacağım,"

Ömer ilk kez korkuyla karşısındaki adama baktı. Fakat antrenin karanlığı nedeniyle yüz hadarını tam olarak seçemediğinden ne clerece ciddi olduğunu kavrayamadı. Buna karşın ses tonunda hiç de blöf yapan birinin edası yoktu. Ölümün soğuk korkusu işte o an tüm benliğini kavradı. Bu adam galiba tetiğe asılacaktı. Çok تنها bir yerdeydiler ve bütün villalar boştu; nitekim boğuşurlarken padayan silah sesini de kimse duymamıştı. İçini müthiş bir eziklik kapladı, o turistlerin peşine takılıp buralara kadar geldiği için kendine lanetler

okudu. Ayrıca aptal gibi de tuzağa düşmüştü.

218

Birden yalvarmaya başladı.

"Ağabey, ben ettim, sen etme. Gençliğime acı. Ne yapa-

yım, emir kuluyum. Bulun dediler biz de aramaya başladık."

"Peki, burada olduğumu nasıl anladın?"

"Sırf bir rasdantı, O lanet turistlerin peşine takılmıştım, O kadınla bir adamın seni kovaladıklarını gördüm. Seni önce tanıyamadım ama şüphelendim, bu kez onların peşine takıldım ve buraya kadar geldim. İçeriye girinceye kadar da buracı okluğundan emin değilciim."

Feridun içinden İngilizlere küfür etti. Başına dert açmışlardı. Ama bunu belli etmetii.

"Arkadaşlarına peşime takıldığını bildirdin mi?"

"Ağabey, yemin ederim söylemedim. Vurma beni."

Feridun silahın emniyetini kapattı. "Dur bakalım, bunu düşünceğim," dedi. Sonra sımsıkı bağladığı adamı yerde bırakarak yukarıya giyinmeye çıktı. Her ne olursa olsun, artık

buralarda duramazlardı, Ömer'e güvenmiyordu, doğru bile söylemiş olsa, ortadan kaybolduğunu anlayınca adamı aramaya kalkışırılar ve de er veya geç arabasını bulurlardı. Buradan uzaklaşmalıydılar.

*~>Ck«4«i\$>£~>

i

Sabah olmak üzereydi. Az sonra güneş doğacaktı, Kenan Sofuoğlu Kandilli'deki köşkünün denize bakan perdelerini ardına kadar açtı. Henüz yatağa girmemişti. Oturduğu salon bütün gece boyunca içtiği puroların kesif kokusuyla kaplıydı. Antika sedef kakmalı sehpanın üzerindeki büyük sigara tablası sonuna kadar içilmiş puro artıklarıyla doluydu.

Gerinerek camın kenarına yaklaştı,

219

önünde uzanan şehir gri bir silüet halindeydi. Dişlerini devamlı kenedediğinden çene kemikleri ağrımaya başlamıştı. İçindeki kini bir türlü söndüremiyordu. Sevgili karısının ölümüne sebebiyet veren o adamı ortadan kaldırmaya kadar bu dünyada ona rahat yoktu.

O iblis mutlaka öldürülmeliydi.

Pencereyi açıp sabahın serin havasını ciğerlerine çekti. Ah-

met'e de kızılıyordu; nedense onların hâlâ Sarıyer'de bir evde yuvalandıklarını düşünmek artık ona çok saçma gelmeye başlamıştı. Geçen bunca güne rağmen hâlâ müspet bir haber alamamıştı. Yatağa girinceye kadar uyumayan hizmetçisi kapıyı tıklatarak sessizce içeri girip daima içtiği sade Türk kahvesini sehpanın üstüne bıraktı ve hayalet gibi dışarıya çıktı.

Kenan Sofuoğlu arkasını bile dönmemişti. Gözleri yavaş yavaş ağaran günün ilk ışıklarıyla şekillenmeye başlayan şehrin panoramasına takılıp kalmıştı. Salonun açık penceresinden soğuk sabah rüzgârı içeriye dolmaya devam ediyordu. Kollarını göğsünde çaprazlayıp purosundan bir nefes çekti. Leyla'yı unutamıyordu bir türlü. Hiç unutamayacaktı da. Yüzüne çarpan serin rüzgâr akında yine hayallere daldı.

Leyla'yı kaybettiği o elim kazanın üzerinden uzun zaman geçmişti. Lakin yüreğindeki o derin sızıyı bir türlü bastıramıyordu. Leyla'sız hayat onun için çekilmez bir külfet olmuştu âdeta. Damarlarının kanı çekilmiş, yaşayan bir kadavra dönmüşmüş, her geçen gün yaşamla bağlantısı biraz daha kopmaya başlamıştı. Böyle devam edemeyeceğini en iyi bilen kişi kendisiydi. O bütün servetine, erişilmez imkânlarına rağmen günbegün kudret ve gücünü kaybettiğini hissediyordu. Onun

220 dünyası güç ve kuvvet isterdi, müsamahanın, içine kapanmanın yeri ve lüksü yoktu bu hayatta. Ancak güçlü olanlar devam ederdi yola. Leyla'nın ölümüyle birlikte bütün hayatı karmıştı.

Pencerenin önünden çekilip karısının duvarda asılı olan büyük yağlıboya tablosunun önüne geldi ve huşu ile seyretmeye başladı resmi. Aslına bakılırsa, onun pis bir fahişe olduğunu, hoşlandığı her erkekle yatıp kalktığını çok iyi bilirdi. Ama herkesin karşısında titrediği, salavadâ yanma çıkıldığı bu adam, karısının karşısında sessiz, sakın, bir kuzu kadar uy-

saldı. Ne yaparsa yapsın, karısını kendisine hağlayamamıştı. Karısının hayatına giren iki erkeği öldürtmüştü, hatta bunlardan birini bizzat kendi vurmıştu. Leyla'nın açgözlü, haris, pa-

ra düşkünü biri olduğunu da bilirdi. Sevgililerini öldürmek de onu yıldırmamıştı. Onun zaaflarından yararlanmayı çok iyi bilirdi Leyla. Başkalarına komik gelebilirdi ama karısını tanıdıktan sonra hayatına hiçbir kadın girmemişti.

Portreye bakarken, "Sen bir orospuydun, Leyla!" diye fısıldadı. Ama bu iç çekiş bile ruhundaki acıyı kesinlikle dindirmiyordu. Onun mevkiindeki bir adam için büyük handikap olmasına rağmen bundan hiç şikâyeti olmamıştı. Yalnız bunu dile getiren rakiplerinden birini öldürtüp Marmara'nın derin sularına artırmıştı. Hatta onun ufak tefek kaçamaklarına bile razıydı, yeter ki kurduğu ilişkiler geçici olsun ve elâlemin dili ne düşmesin. Servetinin imkânlarını sonuna kadar onun için açmıştı; bir dediğini iki etmezdi. Amerika'da ona muhteşem bir daire almış, hatta resim yapmaya düşkünlüğünden dolayı orada çalışmaya gitmesine bile rıza göstermişti. Ama Leyla'nın

221

orada Feridun denen zibidiye âşık olacağını nereden bilebilirdi? Çulsuz herifin tekiydi Feridun, üstelik ahım şahım yakışıklı biri de sayılmazdı. Ama önce karısının kalbini çalmış ve sonra da o meşum kazada ölümüne sebebiyet vermişti. Oysa kaza gecesi Leyla ile sert tartışmayı yapmasa, adamlarına Feri-

dun'un bacaklarını kırdırarak uyaracak, yine olmazsa vücudunu ortadan kaldıracaktı. Ama kötü kader Leyla'ya önüne geçilmez bir son hazırlamış ve o araba kazası olmuştu.

Kenan yüzünü buruşturdu acıyla.

O adamı ortadan kaldırmadıkça rahat etmeyecekti asla. Dünyanın hangi ucuna giderse gitsin Feridun denen iblis intikam hissinin soğuk nefret soluğunu daima ensesinde hissedecekti.

Bundan kaçması imkânsızdı.

Onu aramaktan hiç vazgeçmemişti ve yine de vazgeçmeyecekti, İngiltere'de, sonra da Moskova'da olduğunu öğrenmiş ve nihayet Rusya'daki dostları vasıtasıyla ona ulaşmıştı, iblis herif son anda denize adayarak kaçmayı, sonra da hastaneden

fıranı başarmıştı. Ama şimdi Türkiye'de, kendi hâkimiyet alanı içindeydi. Hem bu sefer damarlarında yanan intikam ate-

şini onu bulduktan sonra çok farklı bir şekilde tatmine ulaşarak söndürecekti.

Hiçbir şekilde elinden kurtaramazdı artık. Nereye saklanırsa saklansın, önünde sonunda onu bulacak ve işkenceyle öldürecekti.

Gözleri nefretle ışıldadı, sonra soğumaya yüz tutan kahvesinden bir yudum aldı.

222

6. Şafak vakti Maden sırtları

"Ben hazırım," diye mırıldandı Neslihan.

Feridun buraya getirdikleri iki bavula ve yerde yatan adama son bir kere daha baktıktan sonra, "Acele etme, önce şu herifin arabasını bulup ön kapıya çekeyim," dedi. Genç kadının korkuyla, "Beni onunla yalnız bırakma," dedi. Feridun gülümsemekle yetindi. "Onu öyle sıkı bağladım ki, kendi değil, sokakta onu bulanlar bile zor çözer, hiç endişelenme.

Gün ağarmak üzereydi. Batı ufku hâlâ karanlıktı ama doğu semalarını kaplayan gri buludların arasından güneşin ilk kızıl belirtileri görünmeye başlamıştı ve insanı donduran soğuk bir

rüzgâr genç adamın sokağa çıkar çıkmaz yüzünü yaladı.

. 223

Sokak bomboştu. Aşağıya uzanan yokuş boyımca Feridun başıboş dolaşan bir köpekten başka bir şey göremedi. Ömer ağzı bir tıkaçla kapatılmadan önce arabasını nereye bıraktığını söylemişti. Feridun tarif üzerine biraz ileri gidip iki boş villa arasında duran aracı buldu. Emin olmak içinde elindeki anahtarın otomatik kilit açma düğmesine bastı. Kilitlerin açılırken çıkardığı sesi duymuştu. Hemen içine adayıp arabayı çalıştırdı. Az sonra kaldıkları villanın önündeydi.

Feridun önce Ömer'i ceketinin ense bölümünclen kavrayıp yerde sürükleyerek sokağa taşıdı ve villanın önündeki toprak bölümün üstüne bıraktı. Ömer debelenmeyi bırakmış, neticeyi çoktan kabullenmişti. Her ne kadar aranan adamı elden kaçırmışsa da, sonuçta izini buUçu için büyük patronun veya Ahmet beyin gazabına uğramayacağına emindi.

Bu arada korkusunu biraz yenen ve çevrede başka saldırganın olmadığına kanaat getiren Neslihan evin ışıklarını ya-

karak etrafı acele ile toplamaya ve kapıları kilitlemeye çalışıyordu; akrabası da olsa alt tarafı bu eve arızı bir misafir olarak gelmişlerdi, giderken de eve bir zarar vermelerini istemiyordu haliyle. Sonunda nefes nefese arabaya binip ön koltuğa ilişti, son olarak da toprağın üzerinde yatan adama şöyle bir baktı. Yaşadıkları kâbus henüz biteceğe benzemiyordu. O kapıyı kapar kapamaz Feridun arabayı vitese taktı ve gazladı. Sarıyer'in merkezine doğru inmediklerini görünce sordu: "Nereye gidiyoruz?"

Feridun sakın bir şekilde mırıldandı. "Sarıyer'e inmeyeceğiz, orası tehlikeli. Yolu biraz uzatacağız. Kilyos yolundan gitmeyi düşünüyorum."

m .

Hiç sesini çıkarmadı genç kadın. Sevgilisinin mutlaka bir bildiği vardı. Zaten pek konuşacak hali de yoktu. Bu gece yaşadıkları moralini bir hayli bozmuştu. Düşüneceği o kadar çok şey vardı ki, doğru dürüst bir sıralama dahi yapamıyordu. Doğrusu Feridun'un yeniden hayatına girişinin bu kaciar mesele yaratacağını hiç mi hiç tahmin etmemişti. Bir ara göz ucuyla sevgilisine baktı. Durgun fakat endişeli görünüyordu Feridun. Dayanamayıp sordu:

"Ne düşünüyorsun?"

"Önce şu arabadan kurtulmayı. Şehir merkezine bu araçla gitmeyi istemiyorum."

"Neden?"

"Muhtemelen bizi yine bu arabayı bıraktığınız yerde arayacaklardır."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Sarıyer'deki izimizi nasıl bulduklarını sen henüz bilmiyorsun. Arkadaşın Nebahat'ın bindiği taksiyi bulmuşlar, şöförü konuşturmuşlar. O da bavul taşıyan kadımı ve çocuğunu Sarıyer'de çarşı içindeki bir manavın önünde indirdim, demiş. Böylece Sarıyer'de bir yerde kaldığımıza hükmetmişler.

giz

"Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Otele mi gidece-

"Henüz karar vermiş değilim. Geceyi bir yerde geçirmeliyiz. Ama bana sorarsan önce şu elimizdeki bavuUarcian kur-

tulalım, bize yük oluyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Norveç'e giysisiz mi gideyim?"

225

Feridun her şeye rağmen gülümsedi. "Dert erme, sana orada çok daha mükemmellerini alırım," dedi.

' r'.uttiugg^

Ömer'i ancak sokağa bıraktıklarından yirmi dakika sonra yoldan geçen biri bulmuştu. O çevrede oturan mahalle sakini, Ömer'i çözmüş, kimin kendisini bu hale getirdiğini sormuştu. O da üç kişinin üstüne saldırdığı ve kendisini soydukları yalanını uydurmuştu. Adamın inanıp inanmaması hiç önemli değildi. Sanyer'in içine vardığında ilk işi Halil'i bulmak olmuştu. Tabii başına gelenleri biraz farklı nakletmişti Halil'e. Beş dakika sonra da Ahmet durumdan haberdar olmuştu.

Büyük patron Kenan Sofuoğlu'na olaylar ancak Ahmet kanalıyla nakledildi. Telefonla haberi alan Kenan hiçbir reaksiyon göstermemişti. Önce gayet sakin dinlemiş, sonra da ikisini de bana diri olarak getirin, demişti sadece* Telefonu kapatan Ahmet ise yatağından cioğruldu, yorganı üzerinden atarak karyolanın kenarından bacaklarını aşağıya sarkıttı. Uykusu çoktan kaçmıştı, endişeli bir şekilde başını kaşımaya başladı. Büyük patronun olayı bu kaçlar sessiz ve bağırmadan karşılaması hiç de hayra alamet değildi. En azından bu yeni başarısızlığın vebalini adamlarına yüklemek için söylenip durması gerekirdi. Oysa sadece ikisini de bana diri getirin, demekle yetinmişti.

Yanında telefon konuşmalarını duyarak uyanan karısı, "Hayrola, kötü bir haber mi?" diye sorunca Ahmet karısına

226

rısı-

çıkıştı: "Uyuşana sen. Elinin hamuruyla, işlerime ne karışır sen. Seni ilgilendirir mi." Karısı sorduğuna pişman oldu ve arkasını dönüp uyumaya devam etti.

Yataktan kalkan Ahmet ise, şimdi durumun çok daha kötü bir hal aldığına inanmaya başlamıştı. Bu sabaha kadar o ikilinin Sarıyer'de bir yerde gizlendiğini düşünmüş ve tahmini de doğru çıkmıştı, ama bundan sonra koca şehirde izlerini yeniden bulmak çok zaman alacaktı. Patron onları bulma-

ları bir yana, bir de diri istiyordu. "Yandık!" diye söylendi. Sonra da içinden keşke o herif Karadeniz'in azgın sularında boğulsaydı, diye geçirdi. Ve ilk defa Feridun denen adamın tahmininden çok daha zeki ve becerikli olduğunu kabullendi. Çingene soğukkanlı ve profesyonel bir katildi ama fizik olarak cılız bir adamdı, oysa Ömer iriyarı, güçlü kuvvetli bir Anadolu çocuğuydu. Onu nasıl etkisiz hale getirdiğini bir türlü an laya iniyordu, üstelik yanında daima silah taşırdı.

Suratı asıldı, keyfi kaçtı.

Fhzla giyinmeye başladı. Önündeki günler çc^k zor geçece-
ğe benziyordu.

«~;a)*»«*»<-»

Feridun, Ömer'in arabasını Dikilitaş'taki bir fottîğrafçı dükkânının önünde durdurdu. "Hadi, şu fotoğraf işini de bi-tirelim artık," dedi. Tam arabadan inecekleri sırada Ömer'den aldığı telefon çalmaya başlamıştı. Ürken Neslihan, "Sakın açma!" dedi. "Arayan mudak onlardır. Yerimizi bul-maya çalışacaklardır."

227

Feridun gülümsedi. "Öyle bir niyetim yok zaten," diye mırıldandı.

On beş dakika sonra pasaportlarına yapıştırılacak fotoğraf-ları almışlardı yanlarına. "Şimdi doğru Fındıklı'ya, Norveç Konsolosluğu'na gidiyoruz," dedi.

"Ya sonra?"

"Sonrasını ben de bilmiyorum. Bundan sonrası pasaport-lanmızın ne zaman teslim edileceğine bağlı. Sanırım yarın uç-maya hazır hale geliriz."

Neslihan, "Umarım öyle olur," diye bezgin bir sesle mırıl-dandı.

I

DÖRDÜNCÜ BOLUM

\»@9@9

i

228

1. Norveç

Airbus'm tekerlekleri Atatürk Havaalanı'nın kalkış pistine gelip durunca Feridun nihayet derin bir nefes aldı. Pilot uça-

ğın frenlerine basıp kalkış hızına ulaşmak için motoru amb-
le etmişti; az sonra frenden ayağını çekecek ve devasa uçak
hızla piste kayarak uçuş hızına ulaşınca tekerlekleri yerden
kalkacaktı. Cam kenarında oturan Neslihan'a gülümsedi.

"Kâbus bitti nihayet," diye fısıldadı ve uzanarak onun kes-
tane rengi saçlarına bir öpücük kondurdu. Genç kadın, kâbu-
sun şimdilik bitip bitmediği konusunda gerçekten kuşkuluy-
du. Şimdilik öyle görünüyordu, dün pasaportları için gittikle-
ri Fmdıklı'daki Konsolosluk binasında tahmininin ötesinde
ilgi görmüşler ve Fericiun'un çaresizliğini bilen Konsolos Jo-

229

han Haakon, Feridun talepte bulunmadan geceyi Konsolos-
luk binasında geçirmelerini teklif etmişti. Konsolos
gülümseyerek artık o andan itibaren ikisinin de Norveç va-
tandaşı sayılacağını ve buncia yasalara aykırı bir yan
olmadığı-

nı söylemişti. O zaman Neslihan, sevgilisine yabancıların ne
kadar önem verdiklerini bir kere daha anlamıştı. Kuşkusuz
bu bir menfaat savaşıydı ve yabancılar onun ne önemli biri
olduğunu iyi biliyorlardı.-

Johan Haakon ertesi gün de havaalanına kadar yabancı
plakalı arabasıyla onları bizzat getirmiş ve uçağa bininceye ka-
dar da meydandan ayrılmamıştı. Oslo'da onları Feridun'un
çalışacağı Olav VakfVndan birinin karşılayacağını ve her tür-
lü kolaylığı göstereceğini söylemişti.

Uçak havalanınca genç bilgin gözleri ışıldayarak sordu.

"Rahatladın mı artık"

"Kısmen," diye mırıldandı Neslihan.

"Neden tamamen değil? Bak artık Kenan Softioğlu'ndan
kurtulduk sayılır."

içini çekti Neslihan. "Umarım, öyledir."

"Ne demek istiyorsun? Adam nereye gittiğimizi bilmiyor
ki? AvTupa'nın en kuzeyine uçuyoruz, bizi orada aramak akılı-
nın ucuna bile gelmez."

"Bundan pek emin olma. Londra'ya, Moskova'ya gittiğini
de bilmiyordu ama sc:ınunda seni buldu, hatta Moskova'dan
kaçırmayı bile başardı. Biz Oslo'ya gitmiyor muyuz? Bergen
de neresi, hiç adını duymadım."

"Norveç'in ikinci büyük kenti. Çalışacağım Olav Vakfı

orada.

230

"Sen daha önce gördün mü?"

Feridun içtenlikle başını olumsuzca salladı. "Hayır, görmedim. Ama ufak bir sahil kenti olduğunu biliyorum, hepsi o kadar. Orada bize bir ev tahsis edecekler ve her türlü ihtiyacımızı karşılayacaklar. AyTica çok yüksek bir de maaş teklif ettiler. En önemlisi de Kartopu projem onaylanırsa büyük bir bedelle mükâfatlandırılacağım."

"Norveç'e gideceğini hiç kimse bilmiyor, değil mi?"

Kısa bir an duraklayan Feridun, "Hemen hemen kimse bilmiyor sayılır," dedi.

"Ne demek hemen hemen? Birine söyledin mi?"

Genç adamın mavi gözleri biraz buğulanır gibi oldu. "Yaşlı bir ingiliz tüccara ağzımdan kaçırmıştım bir ara."

"Nerecie?" diye sordu Neslihan.

"Moskova'da. Sarhoştum ve sinirlerim çok gergindi."

"Sarhoctö rnuytlun? Ama sen içki içmezsin ki. Hele sarhoş olacak derecede."

"Doğru. Ama o gece berbat bir haldeydim."

"Neden?"

Feridun sevgilisinin saçlarına bir öpücük daha kondururken en içli sesiyle mırıUandı; "Belki inanmayacaksın ama o gece seni çok özlemiştim, burnumda tütüyordun ve senden ayrılmakla ne büyük bir hata yaptığımı düşünüyordum. Karşımdaki adam Leonard Miller adında yaşlı bir işadamıydı ve yıllar önce ölen karısını bir türlü unutamamıştı. Fazla duygusal bir sohbe dalmıştık, ben de hayatımın en büyük hatasının senden ayrılmak olduğunu ve seni bir türlü unutamadığımı anlatmıştım ona."

231

"Bunun Norveç'le ne ilgisi var?"

"O sırada ona Norveç'e gitmeyi planladığımı ve yakında Moskova'yı terk edeceğimi söylemiştim. Ama endişelenme, o adam bir tüccardı ve söylediklerimi pek ciddiye alacağını sanmam."

"Acaba." Bak, İstanbul'a gelir gelmez Londra'daki çalıştığın yerin mensupları da seni buracla bulmaya kalkıştılar. Belki de onların niyetleri de seni kaçırmaktı."

"O kadar trajik boyutta düşü^inme. O söylediklerin casus filmlerinde olur, gerçek hayatta değil. Boşuna endişeleniyorsun.

"Sen de çok rahatsın."

Feridun sevgilisinin hâlâ çok gergin olduğunu ciüşünerek susmayı yeğledi. Ona biraz hak da verdi. Neslihan gerçekten de sevgisi uğruna bir anda ani bir kararla kurulu düzenini terk etmiş ve gerçekten gerilimli yeni bir hayatın içinde buluvermişti kendini. Yeterince fedakârlık yaptığı su götürmezdi, aşkı uğruna hayatını dahi tehlikeye atmıştı. Diğer yandan da Neslihan'ın ileri sürdüğü fikrin gerçeğe yakın olup olmadığını düşünüyordu. Hatırladığı kadarıyla Leonard Miller zararsız bir yaşlı adamdı, o geceki sohbetleri sırasında ağzından kaçan Norveç lafını muhtemelen çoktan unutmuş olmalıydı, ayrıca İngiltere'cie çalıştığı müessese ile ilgisi olduğunu hiç sanmıyordu.

Sevgilisinin elini avuçlarının içine aldı, kolağünü geriye itti ve hayale daldı. Şu anclan itibaren yaşamında yeni bir sayfa açılıyordu.

Artık yaşamından sorumlu olduğu bir sevgilisi, heyecanla merak ettiği yeni çalışma ortamı ve kendilerini bekleyen

232

evlilik hayatı vardı. Hepsini bütün olarak düşünürse yaşamı için büyük değişiklik sayılırdı. Neslihan'ın parmaklarını okşamaya devam ederken gözlerini kap'adı. Biraz uyumaya ihtiyacı vardı.

Oslo Norveç'in güneydoğusunda, denizden yaklaşık 100 km. içeriye uzanan Oslo Fiyordunun başında, çamlık tepeler arasına yerleşmiş bir liman kentiydi. Nüfusu beş yüz bini geçmeyen, diğer Avrupa başkenderiyle karşılaştırıldığında ufak ve sönük sayılabilecek bir şehir sayılırdı. Havaalanında uçaktan indikleri sırada onları ilk etkileyen şey yağın kar ve soğuk olmuştu. Pasaportlarında Schengen vizesine de sahip olduklarından gümrükten hiç oyalanmadan geçmişlerdi. Neslihan hâlâ elindeki pasaportun o ülkenin vatandaşına ait olduğunu unuttuğundan tedirgindi. Belki de hükümet yetkilileri gümrükçülerin bile kulağını bükmüş olabilirlerdi. Gümrükten çıkarak çıkmaz elinde Feridun'un adı yazılı bir yaftayı tutan adama doğru yürüdüler. Karşılایıcıları orta yaşlı, kısaca boylu, yanaklarında kılcal damarların barizleştığı, güler yüzlü bir

adamdı. Sirtında uzun siyah deri bir palto, başında da kalpak vardı. Düzgün bir İngilizce ile Feridun'un elini sıkıp hoş geldiniz dedi. Genç bilim adamına saygısı çok belliydi. Kibar bir jesse de Neslihan'ın elini öptü.

Az sonra getirdikleri iki bavulu alıp havaalanı terminalinin hemen önüne park edilmiş Saab marka arabaya bindiler. Karşılığının adı Edvard Heyerdahl'di ve bilim vakfının idari işler bölüm başkanlığını yürütüyordu. Araba hareket edin-

233 | /

ce, "Şimdi sizi doğru Bergen'e götürüyorum," dedi. "Önce size tahsis edilen evi görün. Lütfen ihtiyaçlarınızın bir listesini tanzim edip bana bildirin, Vakfımız bu ay bunları size temin edecektir. Ayrıca bu araba da burada kaldığınız sürece size tahsis edilecektir. Çalışacağınız yer Bergen'in biraz dışında, çam ormanları içinde modern bir binadır. Her türlü imkân emrinize verilecektir," dedi.

Feridun zevkle gülümsemişti. Galiba Norveç'i seçmekle en isabedi kararı vermişti. Şimdiye kadar hiçbir ülkede ona bu kadar geniş imkânlar sunulmamıştı. Her ne kadar iklimin serdiği, devamlı yağan kar biraz düşündürücü ise de zamanla buna da alışarlardı.

Bergen ülkenin batısına düşüyordu, bu nedenle uzun bir araba yolculuğu yaptılar. Önce uçak, arkasından da arabada geçirilen zaman Neslihan'ı yormuştu. Genelde dağlık ve ormanlık manzaraya bakarken bir ara içi geçip başını Feridun'un omzuna yasladı. Edvard Heyerdahl onun uyuduğunu görünce uyandırmamak için konuşmayı kesmişti. Neslihan tam Bergen'e girmek üzerelerken gözlerini açtı. Önce suçlu bir çocuk gibi etrafına bakıncı ama bu ufak sahil şehrini daha ilk bakışta sevmişti. Karanın bağrına dalan derin fiyordun ağzında kurulmuş ufak bir kasaba görünümündeyci. Yine de işlek bir liman kenti olduğu hemen belli oluyordu. Göz alan renkli boyalı evleri, ciik çatılı ambarları ve sahildeki balıkçı teknelerinin fazlalığı göze çarpıyordu. Feridun, sevgilisine bakar bakmaz buradan hoşlandığını anlayarak sevindi. Saab sahil şeridinden ayrılarak kentin kuzey doğusuna doğru ilerledi ve açık sarıya boyanmış iki kadı bir evin önünde durdu. Ed-

vard gülümseyerek, "Eviniz burası, umarım beğenirsiniz," dedi.

Arabadan indiler. Feridun bavulları çıkarırken Edvard da elindeki anahtarla kapıyı açıyordu. Küçük fakat sevimli bir binaydı. Daha sonraki günlerde buranın şehrin en mutena yerlerinden biri ve evin de orası için oldukça büyük ve konforlu olduğunu anlayacaklardı. Burası dayalı döşeli ve mobilyalı bir evdi. Binanın iç yapısı Neslihan'ı hemen sarmıştı. Memnuniyeti daha şimdiden yüzünden okunuyordu.

Edvard Heyerdahl, arzu ederse, kendisine çalışacağı vakıf binasını da gösterebileceğini söyledi. Tercihi Feridun'a bırakmıştı. Şayet yorgunsa yarın sabah gelip alabileceğini de ilave etti. Feridun, Neslihan'a bir bakış attı. Aslında çalışacağı yeri de bir an önce görmeye can atıyordu. Fakat yeni eve uyum sağlayıncaya kadar genç kadını da yalnız bırakmak istememiş-

ti. Neslihan onun heyecanını anlayınca gülümsedi. "Hadi sen git ama fazla oyalanma. Ben de o arada eşyaları yerleştirir, evi tanırım," demişti.

Az sonra iki erkek Saab'a döndüler. Edvard, bu defa direksiyona Feridun'un geçmesini önerdi, "Yolu size tarif ederim," dedi.

Gümüş renkli Saab dik dağ yolunu döne döne tırmanarak Olav Vakfı'nın kapılarına geldi. Kapının yanındaki bölmede bekleyen bir güvenlik görevlisi dışarı çıktı, Edvard Heyerdahl'i görünce saygıyla, "Hoş geldiniz, efendim," dedi. Kim-

lik istemek zahmetine katlanmadı. Vakfın personel şefinin hemen içeri alınması doğaldı. Araba eğimli bir meydanlık-taki dairesel yolu döndü. Bakımlı çimlerle budanmış çamların yeşili toz toz uçuşan karlarla hoş bir çelişki yaratıyordu. Ormanın nihayetindeki dağın olağanüstü güzellikteki dik kayalar-ıyla yassı ve ağaçlarla kaplı tepeleri göz alıyordu. Araba sık bir porsuk ağacı kümesinin etrafında dönerek gizli olan ikinci bir güvenlik bölmesine yöneldi. Personel yetkilisinin gelciğini ilk giriş kapısından öğrenen görevli, çelik kolu kaldıran düğmeye bastı, aynı zamanda da asfalta gömülü çelik kazıkla-nı indiren şaltire dokundu. Bunlar, kendisine yol verilmeden buraya girecek herhangi bir aracın lastiklerini mahvederdi.

Olav Vakfı binası iki katlı fakat enine uzanan son derece bakımlı ve yeni bir binaydı. İçeri girince Heyerdahl, Feridun'u tanıştırmak üzere doğruca Vakıf Müdürü ve tüm araştırmaların sorumlusu Dr. Thor Eriksson'un odasına götürdü. Fazla büyük bir oda değildi fakat odanın üç duvarı da tepelere kadar yükselen raflardaki silme kitaplarla doluydu. Camın önündeki abanozdan yapılma çalışma masasının arkasında oturan Dr. Eriksson onların geldiğini görünce koltuğundan kalkarak aralarına yeni katılan bilim adamıyla tolaşmak üzere ilerledi.

Feridun, Vakıf Müdürü'nü umduğundan da genç bulmuştu. Kırk yaşlarında tipik bir İskandinav erkeğiydi doktor. İnce, uzun, sapsarı saçlı, mavi gözlü, ince metal çerçeveli gözlük takan donuk bakışlı biriydi. Thor Eriksson'da ırkına has bir soğukluk görür gibi oldu Feridun. Gerçi düzgün İngilizcesiyle belirli nezaket ölçüleri içinde ona hoş geldiniz demişti ama ne-

236

dense yüzünün ifadesinden soğuk ve ilgisiz bir hava yakalamış-

tı Feridun. Belki yanıhyorum, diye düşündü, ilk intibalar her zaman sağlıklı ve doğru olmayabilirdi, fakat Edvard Heyerdahl'de bulduğu sıcak ve yakın ilgiyi kesinlikle doktorda yakalayamamıştı. Daha da kötüsü soğuk mavi gözlerinde küçümseyen bir ifadenin izlerini görür gibi olmuştu. Bir anlamda bu duyguya pek yabancı sayılmazdı, Amerika'da da, ingiltere'de de aynı davranışlara, küçümsemelere tanık olmuştu. Başarısını hep kuşkuyla karşılamışlardı, ta ki bilimsel niteliğini, sahasında.ne denli başarılı olduğunu kesin anlayıncaya kadar.

Feridun'un elinde değildi, biraz da mizacının yapısıydı bu; kendisini küçümseyen tavırlar gösteren bir kişiye karşı asla anlayışlı ve müsamahalı davranamazdı. Ayrıca kendisini bu raya onlar çağırmıştı, gereken saygıyı da en azından bilim adı-

na göstermek zorundaydılar. O da Dr. Thor Eriksson'a karşı soğuk davranmaya, hatta tepeclen bakmaya başladı.

İlk toparlanan yine Dr. Eriksson olmuştu. Kendisine buradaki çalışmalarını için başarılar diledi ve Edvard Heyerdahl'den Feridun'a vakfı ve çalışacağı laboratuvarı gezdirme-

sini rica etti. Konuşmayı ve tanışma merasimini kısa kesmek istediği belli oluyordu..

*"3»**t**wr»

Yarım saat sonra Feridun kendisine tahsis edilen Saab'la vakıftan ayrılmış eve dönüyordu. Kendisine yardımcı olacak üç bilim adamıyla tanışmıştı laboratuvarı. Onlal- da genelde soğuk kişilerdi; galiba biraz da ülkenin ikliminden kaynakla- • 237

I

nan bir şeydi bu ve zaman içinde buna alışacaktı. Akcieniz in-

sanmm sıcaklığı asla iskandinav ülkelerinin insanlarında yoktu. Pek fazla da umursamadı, buraya insanlarla yakın ilişki kurmaya değil. Kartopu projesini geliştirmeye gelmişti. Yine de yardımcılarının tieğil de Dr. Eriksson'un mesafeli davranışına bir anlam verememişti.

Bergen cidden küçük bir kentti. Lakin çok temiz, trafiği inanılmaz ölçüde rahat, yolları bakımlı ve genişti. Kendilerine verilen evi bulmakta hiç zorlanmadı. Saab'ı kapının önüne bırakıp zili çaldı, kısa bir bekleyişten sonra eşikte beliren Neslihan'ı görünce şaşırdı. Sırtına bir eşofman geçirmiş, harıl harıl çalıştığını gördü. Girişin hemen önündeki ufak halının üzerinde duran elektrikli süpürge'nin kordonunu toplamakla meşguldü.

"iyi, çabuk döndün sevgilim," diye mırıldandı.

"Ne yapayım, seni çok özledim," dedi Feridun gülerek.

"Artık sensiz yaşayamıyorum."

Alnına düşen saçlarını geriye atan Neslihan yorgun bir edayla sordu:

"Nasıl bulciun çalışacağın yeri.""

"Güzel. Oldukça da gelişmiş bir laboratuvar var. Bana yeterli. Ya sen ne yaptın.""

"Biraz temizlik. Mutfak baştan aşağı yiyeceklerle cionatmışlar. Belli ki misafirlerine özel ihtimam gösteriyorlar. Dolapların içini bir görsen, aklına ne gelirse var. Konserve, taze sebzeler, dondurulmuş balıklar, her türlü peynirler ve içkiler

^,|,,: A J - 1-11

tabii. Adını bile duymadığı

İğim şarap ve biralar

var.

Feridun'un beyni, özel ihtimam gösteriyorlar cümlesine takılmıştı. Olav Vakfı'nın baş sorumlusu nedense az evvel kendisine hiç de yakın bir ilgi göstermediği gibi oldukça da so-

ğuk davranmıştı ama Feridun şimclilik bundan Neslihan'a hiç söz etmemeyi ciahâ uygun buldu. Daha şimdiden sevgilisini karamsarlığa boğmasının hiç anlamı yoktu. Yaklaşıp belinden kavrayarak kendisine çekti ve göğsüne bastırdı. Boyuna bir öpücük kondururken kulağına fısıldadı:

"Biliyor musun, artık kendimi evli bir erkek gibi hissediyorum. Tek isteğim hayran seninle paylaşmak."

"Ben de aynı duygular içinde yüzüyorum," diye karşılık verdi Neslihan.

Feridun sıkı sıkıya kavradığı sevgilisini birden kucaklayarak ayaklamı yerden kesti. "Yatak odasını inceledin mi." diye sordu.

"Tabii. Önce bavulları açıp eşyalarımızı yerleştirdim."

"Onu kastetmedim. Yatağa baktın mı."

Neslihan saf saf sorclu: "Ne var ki yatakta' Geniş kocaman bir yatak işte."

"Acaba biz sevişirken gıcırta çıkaracak mı."

Feridun'un niyetini anlayan genç kadın yalancılıktan serzenişte buluncHu. "ilahi, Feridun. O kadarını incelemedim tabii."

„ "Bence anلمانın tam zamanı."

"Olur mu canım? Daha yapacak bir sürü işim var."

"Hepsine boş ver. Şimdi tam sevişme zamanı. Unuttun mu, halayımızı Norveç'te kutlayacağız demiştin sana. Kutlamaya başlayabiliriz artık."

Neslihan göz kırptı. "Ama henüz evlenmedik ki?"

| 239 |

"Buraya gelmekle benimle evlenmeyi kabul ettin sayılır. Gerisi bürokratik işlem sadece, hele şuraya bir alışalım, Elçiliğe gider evleniriz."

Genç adam kucağında sevgiliyle rahatlıkla üst kata çıkıp yatak odasına girmişti. Edvard Heyerdahl'le ilk gelişlerinde üst katı görme şansı olmamıştı Feridun'un. Neslihan'ı kuca-

ğmdan indirmeden odayı şöyle bir gözden geçirdi. Fazla kar yağışı olduğu için bu evin çatısı da sivriydi ve köşelere doğru tavan alçalıyordu. İkisi de bu tür çatısı olan bir evde ilk defa kalacaklardı.

Neslihan fısıldadı: "Odayı beğendin mi."

"Sen içinde olduktan sonra ben her odayı beğenirim," diye karşılık verdi Feridun. Sonra sevgilisini usulca yatağa bırakırken acele ile soyunmaya başladı. Neslihan yattığı yerde mırıldandı:

"Sahi şimdi mi sevişmek istiyorsun.""

"Elbette."

"Bu saatte mi?"

"Sevişmenin saati mi olurmuş, tabii şimdi istiyorum."

Feridun hızla soyunmaya başlarken, Neslihan da yattığı yerde eşofmanının altını seri bir şekilde çıkarıp gülererek sevgilisine doğru savurmuştu. Bir an duraklayan genç adam onun çıplak uzun bacaklarına, dantelli beyaz külotuna gözü takılıcı. Sonra soyunmasına ara vererek yatağa yaklaştı, ellerini mevzun bacaklar üzerinde dolaştırırken dantelli külotun örtemediği göbeğinin altını öpmeye başladı. Neslihan'ın karnı son derece gergin ve düzdü. Genç kadın, erkeğini yatağa doğru çe-

kip en ateşli ve arzulu haliyle öpmeye başladı.

240

Evin içi çok sıcaktı. Duştan çıkan Neslihan üzerini üstün-körü kurulandıktan sonra, yatak odasındaki koltuklardan birine gömüldü, çıplak ayaklarını kalçalarının altına aldı ve ıslak saçlarını taramaya başladı. O banyodan çıkınca Feridun girmişti. Odada yalnızken düşüncelere daldı. Araya giren ayrılık yıllarının hiçbir şey değiştirmediyini artık çok iyi anlıyordu. Ona eskisi gibi âşıkı ve fazla düşünmeden peşine takılıp buralara kadar geldiği için de pişman değildi. Geride çok şey bırakmıştı ama Feridun bunlara değermi. Az önceki sevişme anlarını düşündükçe içi ürperdi yeniden. Elleri güçlü ama bir o kadar da nazık ve müşfikti. Kaslı geniş göğsü gerçekten bir sığınak olmuştu. Kendisini kolları arasına alıp içine girdiğinde, ten kokusunu almıştı. Bedeni terli, tuzlu, sıcak ve müthiş erkeksiydi. Aynı zamanda kışkırtıcı ve bir o kadar da rahatlatıcı ve yatıştırıcıydı.

Şimdi kalp atışları yatışmıştı, ama banyoya bırakılan ve Feridun'a biraz küçük gelen bornozu giyip odaya gelinceye kadar. Onun da saçları ıslaktı. Neslihan'ın onunla bağdaştırdığı o temiz, erkeksi kokusu burnuna kadar geliyordu ve vücudundaki bütün erojen noktalara etki ediyordu. Yanına gelip yeniden sevişmeye başlasa hiç itiraz etmeyeceğini hayretle fark etti.

l»g@»#

241

2. İstanbul

The Marmara Otel'i'nin lobisinin cam kenarındaki koltuklara oturan Evelyn ve Bili çaylarını yudumlarken ajan Dan Harris'in verdiği bilgileri sakın bir şekilde dinliyorlardı. Harris her zamanki nazik ifadesiyle mırıldandı. "Size sevineceğiniz bir haberim var. Artık buradan ayrılabilirsiniz, İstanbul'da daha fazla kalmanız için sebep yok."

Bili Murray merakla sordu: "Yoksa onu İngiltere'ye postalamadınız mı?"

Dan Harris olumsuzca başını salladı. "Hayır, bizim işimiz bitti sadece."

"Ne demek bu? Yani Feridun Yalaz'ı aramayacak mısınız?"

.| 243

Ajan koltuğa yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Onun izini bulduk ama benim yetki alanımdan çıktı artık. Merkez'den gelen haberlere göre aradığımız kişi Norveç'e kaçmış."

"Buna hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Evelyn. "Moskova'daki yaşlı adam haklıymış. Yanında bir de kadın var mıymış:

Dan Harris hüzünlü bir sesle cevapladı: "Evet Miss Joyce, varmış. Norveç'teki adamlarımız ufak bir araştırma da yapmışlar. Bilirsiniz, bizim Norveç'le ilişkilerimiz diğer ülkelere kıyasla daha üst düzeydedir. Bazı şaşırtıcı bilgilere ulaşmışlar."

"Ne gibi?" diye homurdandı Bili.

"Ülkeye Norveç vatandaşı olarak giriş yapmışlar."

Evelyn ile Bili şaşırarak bakiştılar. Bili tekrar söyledi: "Bu çok zor değil mi?"

Harris başını salladı. "Evet, zor. Londra Feridun Yalaz'ın daha önceden Norveç vatandaşlığına geçmek için müracaatta bulunduğunu da sanmıyor."

"Yani?"

"Merkez'in kanaatine göre Norveç hükümeti onu kendi safına çekebilmek için vatandaşlık teklifinde bulunmuş olabileceklerini ve Türk bilginin de bunu derhal kabul ettiğini söylüyor. Tabii yasal formaliteler sonradan tamamlanacakmış.

Evelyn sevinmişti: "Bu iyi haber. Öyleyse bizim buradaki işimiz bitti sayılır. Hemen Londra'ya dönebiliriz artık."

Bili Murray ise düşünceli bir şekilde ajana baktı.

"Şimdi ne olacak, Mr. Harris? Türk bilginden vaz mı geçeceğiz?" diye sordu.

244

Dan Harris ilgisizce omuz silkti. "Bu sizin Enstitü'nüzle M16 merkezinin vereceği müşterek karara bağlı bir konu. Şayet enstitünüz hâlâ onu istemekte ısrar edecekse bu sefer Norveç'teki ajanlarımız bilginin kaçtırmaya çalışacaklardır."

Bili elindeki çay fincanını masaya bırakıp kısa bir an düşündü. "Demek bu sefer de Norveç'e gitti ha?" diye kendi kendine söylendi. "Çok ilginç. Onun faaliyet sahasına giren Norveç'te iki önemli kuruluş var. Biri Oslo'daki Kraliyet Akademisi, diğeri de Bergen'deki Olav Vakfı. Bergen'deki vakıfta çalışma olasılığı daha yüksek. Oslo küçük bir şehirdir, Bergen ise adeta büyücek bir kasaba. Sanırım oradaki ajanlarınız kısa sürede onu bulurlar."

mı:

Jl^fis, Bill'e dönerek sordu: "O kuruluşları bilir

"Evet," dedi Murray. "Her ikisini de gördüm. Yaklaşık dört-beş sene evvel sekiz-on kişilik bir akademisyen grubu ile konferanslar vermek üzere çağırılmıştık. Bizim Enstitü'den de iki doçent davet almıştı. Ben de o grubun idare amiriydim, yani sizin anlayacağınız katile başkanı gibi bir şey. Kraliyet Akademisi daha ziyade bir okuldur; her ne kadar bilimsel araştırmalar yapılırsa da, Olav Vakfı tam bir araştırma merkezidir. Oraya gitmiş olması çok daha mümkündür."

Harris anladığını belli etmek için başını salladı. Evelyn ise artık konuşmaları takip etmekten vazgeçmiş gibiydi, içindeki hayal kırıklığı yerini sadece meraka bırakmıştı. Acaba eski âşı-

ğının sevgilisi nasıl bir kadın diye düşünüyordu.

||4Ş

Evin içinde bile güneş gözlüğünü kullanıyordu Kenan Sofuoğlu. İnce beyaz derili yüzünde, odanın oldukça serin olmasına rağmen ter tanecikleri görür gibi olmuştı Ahmet.

"Evet, efencim," diye mırıldandı. "Emriniz üzerine Sarıyer'deki evi üç defa araştırdık. Üçüne de ben nezaret ettim. İşe yarar hiçbir bulguya rastlayamadık. Çöp bidonunu bile arattım."

Kenan köşkünün geniş penceresine doğru yürüdü. Bir süre sessizce manzarayı seyretti. Ahmet de açıklama yapmaya devam etti:

"Şehirdeki bütün otelleri araştırıyoruz. Beş yıldızlısıntan, iki yıldızsına kadar. Ama henüz izlerine rastlamadık. Kanımca bir otelde kalmıyorlar."

"Mümkündür. O iblis otellerde izini bulacağımızı düşünmüştür."

"Hepsi bu kadar da değil, Beyefendi. Kadınla ilgili şaşırtıcı bir haberim cıaha var."

"Söyle çabuk," diye homurdandı Kenan.

"Bugün kadının çalıştığı işyerine gittim, sanki bir yakını ya da arkadaşı gibi..."

"Eee." Ne öğrendin?"

"İşinden istifa etmiş. Şaşırmış gönündüm, bilmiyormuş gibi nedenini sordum. Oradakilerin de hiç bilgisi yok, işinden çok memnundu, neden böyle bir karar aldı diye hayrete düştüklerini gördüm."

"Mesele şimdi anlaşılıyor galiba," diye söylendi Sofuoğlu. "Muhakkak yurtdışına kaçmış olmalılar."

246

"Ama nasıl? Adamın üzerinde nüfus kâğıdı bile yoktu. Bu kadar zamanda bunca evrakı nasıl temin edebilirler? Sahte pasaport bile çıkarmaları zaman alır."

"Onu fazla hafife alıyorsun, Ahmet. Bu cıa senin hatan. Kurt kadar zeki o namussuz. Mutlaka bir yolunu bulmuştur. Belki de çoktan yurtdışına kaçmışlardır bile. Şu bizim Ömer'in peşine takıldığı turistleri araştırdın mı?"

"Yabancılar Dairesi'ncieki polislerden birinin kulağına büküm. Bizim için araştıracak. Pek bir sonuç çıkacağını sanmıyorum ama bekleyeceğiz. Ne de olsa şimdi turizm mevsimi değil, en ölü sezon ama kimi arayacağımız hakkında hiçbir

fikrimiz yok. Memura söyleyebildiğim tek şey aranan kadının çok güzel olduğundan fazla bir şey değildi."

"Ya yanındaki diğer iki erkek?"

"Üzgünüm, efendim. Ömer onlarla hiç ilgilenmemiş."

"İngiliz okluklarını nasıl anlamış?"

"Kısa bir süre konuştuklarını duymuş."

"Amerikalı da olabilirler."

"Bu da ihtimal dahilinde."

"Ama ilginç bir nokta da var, değil mi?" diye homurcian-
dı Sofuoğlu.

"Nedir o, efendim?"

"Ömer, Feridun'un o turistlerden kaçtığını söylemiş, yanı-
lıyor muyum?"

"Doğru, Beyefendi. Onlardan kaçıyormuş."

"Niye peki? O yabancılar tanıdıkları ise neden kaçmaya ça-
lıştı onlardan?"

"Bunu bilemeyiz," diye mırıldandı Ahmet.

247

Kenan sinsice gülümsedi. "Kim bilir, belki de onu arayan
sadece biz değiliz."

Ahmet kuşkuyla bir şekilde patronunu süzdü. "Ne demek
istiyorsunuz, beyefendi?"

"Baksana adam gittiği hiçbir ülkede barmamıyor ve bir sü-
re sonra kaçmaya başlıyor. Amerika'dan firar etti, İngiltere'ye
gitti, oradan da kaçtı. Kaçış sebebini bilmiyoruz. Eminim ki
Rusya'da onu yakalatmasaydık oradan da kaçırdı."

"Fakat necien?"

"Bilmiyorum Ahmet, ama mutlaka bir nedeni vardır. O
İngilizleri bana bulun."

"Şey," diye kekeleydi Ahmet. "Yabancılar neden ona bu ka-
dar önem veriyorlar? Galiba önemli bir keşif peşindeymiş, de-
ğil mi? Öyle söylemişsiniz."

"Ben değil, Leyla söylemişti. Deniz suyu ile ilgili bir çalış-
ması varmış galiba. Deniz suyunu içme suyuna mı
çevirecek-
miş nedir, öyle bir şey işte."

"Benim o işlere pek aklım ermez ama bu zaten yapılan bir
şey değil mi?"

Kenan ters ters adamına baktı. "Onun yaptığı bilimsel ça-

lışıma hiç umrumda değil Ahmet. Bana o lazım, tabii bir de yanındaki kadın. Gerisi beni hiç ilgilendirmmez."

Ahmet sustu.

Gece on bire doğru Evelyn, The Marmara Oteli'ndeki kapısının vurulması ile uyandı. Hafif bir baş ağrısıyla yatağa gir-

248

misti az önce ve hemen uyumuştı. Kalkıp sabahlığını sırtına geçirdi ve kapıyı açmadan önce sordu. "Kim o?"

"Benim, Bili. Kapıyı açar mısın, lütfen?"

Evelyn yorgun ve sıkıntılı bir çehreyle kapıyı araladı. "Ne var Bili? Yorgunum ve uyumak istiyorum. Başım ağrıyor."

"Üzgünüm Evelyn, ama az önce Cedric Chataway'den yeni bir talimat aldım."

Sarışın kadın ani bir öfkeyle Bili Murray'a baktı. "Sakin bana Norveç'e gitmemizi istediğini söyleme. Ben artık bu işte yokum."

"Haklı olabilirsin fakat Chataway'in talimatı kesin, gideceksiniz diyor."

"Ona artık, benim bir şey yapamayacağımı anlatmadın mı? Adam, belki de evlenmiş. Bili. Benim elimden ne gelir? Bizi görünce konuşmadı bile, kaçtı. Feridun'u belki zorla Loncira'ya götürebilirsiniz, ama benim yapabileceğim bir şey yok. Hem artık fena halde sıkıldım bu işten. Önce Moskova, ardından İstanbul, şimdi de Oslo, ha? Ben yokum."

Murray anlayışlı bir şekilde genç kadını süzdü. "Sana hak veriyorum, Evelyn. Lakin Chataway çok kararlı. Onu alıp gelmezseniz işinize son vereceğim, dedi."

Bili Murray sözlerine ufak bir yalanı ilave etmekte sakınca görmemişti. Aslında Londra'dan aldığı talimatta işinize son vereceğim kaydı yoktu. Fakat bunu genç kadına söylemekte bir sakınca görmemişti. Zira işsizliğin kol gezdiği Londra'da kimse şu sıralar işsiz kalmak istemezdi, ayrıca Evelyn'in kolay kolay vazgeçemeyeceği bir ücretle çalıştığını da biliyordu

"Lanet olsun," diye homurdandı Evelyn.

249

"Böyle diyeceğini biliyordum."

Genç kadın burnundan solurcasına sordu. "Ne zaman gidiyoruz Norveç'e?"

"Yarın sabah saat onda uçacağız. Otelin resepsiyonundan uçak rezervasyonunu ayarladılar bile. Şimdi uyumaya bak. Yarın sabah erkenden seni uyandırırım."

Evelyn başka tek kelime söylemeden kapıyı BiU'in yüzüne kapattı.

r^au***^"^^*

Ahmet, patronunun Kandilli'deki köşküne dönerken saat on ikiye çeyrek vardı. Kenan Sofuoğlu hâlâ büyük salonunda puro kokusunun kesifleştiği, birbiri ardına içtiği kahve fincanları arasında bitkin bir haldeydi. Tıraş olmamış, çünkü gömleğini üzerinden çıkarmamıştı. Giyim kuşamına her zaman itina gösteren patronunun pantolonu da bumburuşuktu. Bu geceyi de hiç uyumadan geçirciği belli oluyordu.

Ahmet elinde olmadan acıdı Kenan'a. Bu sonu gelmeyen nefretin bir şekilde noktalanması gerekirdi. Aksi halde illeti onun sonunu hazırlayacaktı. Bu denli bir nefreti anlamakta zorlanıycudu Ahmet. Üstelik deli gibi sevdiği kansının hafifmeşrep mizacını ve hayatına Feridun'dan başka bir sürü erkeğin girdiğini bilmesine rağmen, sabit fikir haline ciönüşen intikam duygusunu anlamak çok zordu.

Salona girince hafifçe öksürdü.

Kenan ona bakmadan homurdandı: "İyi haberler getirmedin, değil mi?"

250

"Hem iyi hem kötü, efendim."

"Anlat."

"Yabancılar Dairesi'ndeki adamımızdan ingilizlerin izini bulduk. The Marmara Otelinde kaldıklarını da öğrendik. Ömer'i yanıma alarak otele gittim."

Ahmet kısa bir an durakladı.

"Devam et," diye söylendi Kenan.

"Maalesef bu sabah oteli terk etmişler."

"İngiltere'ye mi dönmüşler?"

"Hayır, beyefendi. Bu sabah Oslo'ya uçmuşlar."

"Bunu nasıl öğrendin?"

Ahmet sırtıttı. "Basit bir hileyle. Kadının adını polisten aldım. Evelyn Joyce'muş. Erkeğini bilemiyoruz. İlginç olanı kadının Moskova'dan gelmesi. Bu sabah uydurma bir paket hazırlayarak otelin resepsiyonuna gittim ve oda numarasını

sordum, kendisine bir paket teslim edeceğimi söyledim. Resepsiyondaki görevli bu sabah oteli terk ettiğini söyledi. Bozuntuya vermedim, yanında bir erkek arkadaşı vardı, paketi ona da teslim edebilirim eleyince ikisinin birlikte otelden ayrıldıklarını söyledi. Çok üzölmüş gibi yaparak hayıflandım, ingiltere'ye mi döndüler diye sorunca resepsiyon görevlisi, hayır, Norveç'e gittiler, hatta uçak rezervasyonlarını ben yaptım dedi. Türk Hava Yolları'yla gitmişler. Bizim havayolları da sadece Oslo'ya uçak kalt^ınıyor."

Kenan Sofuoğlu'nun yüzü birden renklenmişti.

"Rahat, o iblisin peşindeler. Mutlaka Norveç'e kaçtı şimdi de. Allah kahretsin, anlamıyorum bir türlü; ben bunca

251

adamımla herifi ararken iki yabancı bizden daha iyi netice alıyor, önce İstanbul'da izini buluyorlar, sonra da Norveç'e kaçtığını tespit ediyorlar. Sizler ne yapıyorsunuz, uyuyor musunuz>

Ahmet kekeledi: "Ama henüz ingilizlerin onların peşinde olduğunu kesin bilmiyoruz, efendim."

"Biraz kafanı çalıştırsana, Ahmet. Feridun kaçıyor, onlar kovalıyor. Belki Rusya'da da onun peşindeydiler ve bir şekilde Türkiye'ye geldiğini öğrendiler ve burada ilişkiye girmek istediler. Yine kaçtı ellerinden. Ama bu sefer bu işi kesin bitireceğim."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz, beyefendi"

"Gidiyoruz."

Ahmet irkilerek patronunu süzdü. "Norveç'e mi?" diye mırıldandı sonra.

"Norveç'e tabii, başka nereye olacak?"

"Uçağımı hazırlasınlar. Sen de geleceksin benimle. Halil ve Ömer'i de al, tamam mı?"

Ahmet çaresiz bir şekilde başını salladı. "Tamam, efendim."

#...*

252

3. Norveç

Daha ilk günde olumsuz bir intiba edinmişti Feridun çalıştığı işyerinde. Onun bölümünde çalışan beş kişi vardı ve

Feridun baş yetkili olarak görevlendirilmişti. Sağlanan teknik ve maddi imkânlar tahmininin de ötesinde mükemmeldi ama altındaki kadronun elemanları kendisini yeterince tanımadan sanki cephe almışlar gibi mesafeli ve soğuk duruyorlardı. Feridun önceleri bunu henüz yeni ve birbirlerini yeterince tanımamalarına vermişti. Ayrıca ırk olarak da biraz soğuktular ve yabancılara pek sıcak bakmıyorlardı.

Ama ertesi gün, özellikle başasistan gibi çalışan Henrik Svedsen'in tutumunda kendisine karşı gözle görülen bir cephe alışı sezinlemişti. Ekibinin tek kadın üyesi Sonja Nansen

253

de devamlı olumsuz davranışlar sergiliyordu. Vakıf Müdürü Dr. Thor Eriksson ile ne hikmetse menfi bir elektriklenme olmuştu. Diğer yardımcılardan fazla bir şikâyeti yoktu. Saab'la evine dönerken bunları düşünüyordu. Henüz anlamadığı bir nokta vardı, kendisini ısrarla buraya çağıran ve iyi şartlar temin eden, hatta memleketlerine bile usulsüz sokan onlardı, bu davranışlarına bir anlam veremiyordu. Gerçi bu kararı orada çalışanların üstündeki Vakıf İdare Komitesi verirdi ama bölüm başkanı olarak Dr. Eriksson'un da bu davette en azından fikri alınmış olmalıydı.

Feridun fazla kafa yormadı ve işi vakıf personeline henüz uyum sağlayamadığına bağladı; ilerleyen günlerde durum mudaka değişir, diye düşündü. Fazla büyütmenin anlamı yoktu. Her insan, örf âdet, alışkanlıklar ve davranışları itibarıyla yeni bir topluma girdiğinde, gerçek nitelikleri ortaya çıkınca ya kadar daima yadırganırdı; hele İskandinav ülkelerinde bu çok daha belirgin oluyordu.

Saab'ı yeni evinin önünde park etti. Arabanın içinden eve bir göz attı. Salondaki masa lambalarından biri yanıyordu sa-

dece. Neslihan'ın kendisini beklerken kitap okuduğunu veya annesine mektup yazdığını düşündü. Galiba yaptığı en iyi şey Norveç'e gelirken sevdiği kadını da yanına almak olmuştu. İşler rayına oturur oturmaz, Büyükelçiliğe gidip evlenmek için müracaatta bulunacaktı.

Zili çaldı, içerden yaklaşan ayak seslerini duydu. Neslihan biraz telaşlı ve sinirli görünüyordu.

Hemen, "Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu.

Genç kadın asık bir suratla, "Ördek kızartmasını becere-medim. Fırın yabancı geldi, ayar yapamadım. Ördek yandı," dedi.

"Dert etme, sevgilim. Biz de dışarıda yeriz. Seninle şehri dolaşmak imkânımız bile olmadı. Ne dersin? Hem etrafa biraz bakınırız, hem de balık yeriz."

"Vallahi çok iyi olur. Ben de sabahtan beri sıkılmıştım."

"Hadi giyin çıkalım."

Az sonra arabaya adayıp şehirde tur almaya başladılar. İki-si de kente yabancı olduklarından önce bildikleri sahil kesimine gittiler. Bergen gerçekten ufak bir şehirdi. Gezecek fazla bir yeri de yoktu. Biraz iç kısımlara girince Om adlı büyük bir alışveriş merkezine rastladılar. Hem dükkânlara bakmak hem de bir şey yemek için arabayı alışveriş merkezinin alt katı-garajına bıraktılar. Neslihan hayatından memnundu; bunca yıl sonra ilk defa birlikte, el ele, tıpkı eski günlerdeki gibi gezme, hayatı paylaşma imkânını bulduğu için seviniyor-du. Feridun bu kez hayatına gerçek bir fırtına gibi girmişti ve bir anda kendini hayal bile edemeyeceği binbir tehlikenin içinde bulmuştu. Ama yine de mutluydu, geride bıraktıkları için üzüntü duymuyordu. Tek endişesi İstanbul'daki annesi-y-di; ona da telefon etmiş, iş için çok ani Norveç'e gitmek zo-runda kaldığını söylemiş, bir ay kadar memleketten uzak ka-lacağını anlatmıştı. Daha sonra münasip bir dille herhalde gerçekleri ona anlatırım, diye düşünmüştü.

Alışveriş merkezi tahminlerinden de büyük çıkmıştı. Nes-lihan her kadın gibi parlak, albenili giyim kuşam mağazaları-nın vitrinleri önünde oyalanmaya başladı. Soğuk bir ülke ol-255

duğu için kürkler, deri mantolar, kaztüyü kabanlar özellikle dikkatini çekti. Onun ilgisini Feridun da hissetmişti. Hatta bir mağazaya girip genç kadının çok beğendiği yarım bir kür-kü denediler. Neslihan'a çok yakışmıştı. Maddi durumları o an kürkü satın almaya müsait değildi, para sorunları vardı. İleride alırsız, demişti Neslihan, ama Feridun o an karar verip yarın işyerinden avans çekerek o kürkü satın almayı kafasına koydu. Yarın iş dönüşü mağazaya uğrayıp satın alacaktı.

Sonra yemek yiyip karınlarını doyurdular, mutlulukları

her hallerinden belli oluyordu. Yemekten sonra da büyük alışveriş merkezinin içinde biraz daha dolaştılar. Bergen'in eğlence hayatı pek yoktu, insanlar ancak hafta sonlarını değerlendiriyor, hafta içinde de hemen evlerine çekiliyorlardı. Eğlence yerleri bile oldukça erken saatlerde kapanıyordu. Onlar da evlerine erken döndüler, ikisinin de huzura ihtiyaçları vardı; özellikle Neslihan yalnız olduğu zaman kalkıştığı mace-ranın sakıncalarını sık sık düşünüyordu ama sevgiliyle beraber olduğu anlarda her şeyi unutmaya çok kolay oluyordu. Feridun onun hayattaki en ciddi aşkıydı, sıcak, müşfik ve yakıcı bir sevgi. Yatak odalarına girip soyunmaya başladıklarında Neslihan bir ara sordu:

"Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Feridun ırkılmıştı. "Yoksa daha şimdiden sıkıldın mı?"

"Hayır, hayatım. Sen yanımda olduğun sürece asla sıkılmam. Ama bilmiyorum, belki ileride annemi ve memleketi de özleyebilirim."

"Tabii, bunlar gayet doğal. Evlendikten sonra anneni de yanımıza çağırabiliriz."

256 / .

Genç kadının bir an gözleri ışıldadı. "Ne'iyi olur. O buralarda fazla kalmaz, yerinden yurdundan ayrılacağını pek sanmam ama bir süre kızının mutluluğunu da görmesini isterim doğrusu."

Feridun ona sarılıp öptü. "Biraz sabırlı ol. İnan bana her şey ilerde düzelecek," dedi.

1 r^asEibkMiâiE^lı

Ertesi gün Feridun Olav Vakfı'ndan çıktığında saat altıyı on geçiyordu. Kar yağışı yoktu ama dondurucu soğuk yerli yerindeydi. Vakıf binasından ayrılıp orman içindeki anayola çıktığımcia peşindeki arabayı gördü ama onun sadece anayolda seyreden bir araba okluğunu düşündü önce. Norveç genelde az nüfuslu ve trafiği son derece rahat bir ülkeydi. Fakat peşindeki araba fazla hız yapmadan âdetâ onu takip ediyordu. Her gittiği yerde kuşku içine işlediğinden bir süre sonra takip edilip edilmediğini anlamak istedi. Arabaya biraz hız verdi.

Dikiz aynasından baktı. Peşindeki araba hızlanmamıştı. Rahat bir nefes aldı. Boşuna tedirgin olmuştu, takip edilmi-

yordu. Ayrıca daha iki-üç gün önce geldiği bu şehirde kim onu takip ederdi ki? Fakat az sonra arkasındaki arabanın hızını artırmamasının hiç de şaşılacak bir şey olmadığını fark etti, zira çalıştığı yer ile Bergen'in içi arasındaki anayol son derece tenhaydı. Saab'm gözden kaybolması söz konusu olamaz-

dı. Bu nedenle tekrar yavaşladı. Hatta bir ara peşindeki arabanın önüne geçmesi için hızını iyice düşürdü fakat o araba da yavaşlamıştı. Vakıf binası orman içindeki bir tepenin üs-

257

tüne kurulmuştu. Bu nedenle yol boyunca yokuş aşağı iniliyordu ve devamlı virajlıydı. Aralarındaki mesafe direksiyon başındaki kişiyi net görmesine mani idi.

Feridun doğru evine gitmedi. Sahile indi. Haliyle burada trafik yoğundu ve Bergen'in en canlı ve kalabalık yerlerinden biriydi. Balıkçı teknelerinin bulunduğu yol üzerinde arabadan indi ve takip edildiğinin farkında değilmiş gibi davrandı. Peşindeki araba da az ilerisinde durmuştu şimdi. Ama sürücü arabadan çıkmamıştı. Bir süre oradan denizi seyretti Feridun. Bu arada da bir yabancı olarak etrafa bakmıyordu. Belli etmemeye çalışarak arabanın içindeki adama da kısa bir an baktı. Hiç tanıımıyordu onu, daha önce bir yerde görmüşlüğü de yoktu, bundan emindi, işin ilginç yanı şayet kendisini takip ediyorsa, bunu pek belli etmişti. Feridun bakışlarını adamdan uzaklaştırdı, yine gri denize döndü. Az sonra bir araba kapısının kapandığını duydu. Arkasına dönüp bakmakla beraber kapanan araba kapısının kendisini takip eden araçtan geldiğini düşündü.

Az sonra da hemen yanı başındaki birinin kendisine tipik İngiliz aksanıyla hitap ettiğini duydu.

"Burada denizin maviliği hiç görünmez, sular daima griye çalar, Mr. Yalaz."

Feridun ağır ağır başını çevirip yanındaki adama baktı. Orta yaşlı, sert hatlı, koyu renk saçlı sıradan görünümlü bir adamdı. Sırtında uzun deri bir palto vardı. Feridun bir süre adamı süzdükten sonra mırıldandı: "Sizinle tanışıyor muyuz?"

"Hayır," dedi adam. "Resmen tanıştırılmadık. Ama ben sizi tanıyorum. İzin verirsiniz size kenclimi tanıtayım. Adım

258

Benjamin Cooper. İngiliz'im. Buradaki İngiliz-Norveç ortaklı bir balıkçılık şirketinde çalışıyorum. Ama gerçek işimin bu olmadığını da size söyleyebilirim."

Feridun gergin bir şekilde homurdandı: "Sadede gelin. Ne istiyorsunuz benden?"

"Londra'daki eski çalıştığınız Enstitü'ye dönmenizi. Bunun için Enstitü size istediğiniz her türlü imkânı sağlayacaktır. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. En azından size Olav Vakfı'ndan daha iyi şartları sunmaya hazırız."

Feridun soğuk bir şekilde adama baktı. "O enstitüde çalışanları tanırım. Siz o enstitüden biri değilsiniz, yanılıyor muyum:

"Haklısınız. Ben bir bilim adamı değilim. Mlö'ya mensubum."

"Pek anlayamadım. Enstitü Londra'ya dönmem için istihbarat örgütünden yardım mı istedi?"

"Komik gelebilir, ama Majestelerinin hükümeti size çok önem veriyor ve mutlaka eski işinize dönmenizi istiyor."

"Evet, cidden komik. Zorla mı?"

"isterseniz bu işin tartışmasını sonraya bırakalım. Ama burada sizinle görüşmek isteyen iki Enstitü çalışanı var."

"Durun ben tahmin edeyim. Miss Evelyn Joyce ve Mr. Bili Murray. Yanılıyor muyum? Zira onlar benle İstanbul'da da görüşmek istediler."

"Doğru. Ama onlara İstanbul'da bu şansı tanımadıysınız. En azından sizinle konuşma fırsatı verseydiniz."

"Üzgünüm ama kesinlikle Londra'ya dönmek niyetinde değilim. Şimdi gidip onlara bu niyetimi anlatabilirsiniz."

259

I

"Korkarım, beni iyi anlamadınız. Bu mesele artık uluslararası bir rekabete dönüştü ve biz sizi mutlaka kendi saflarımızda görmek istiyoruz. Sizin anlayacağınız bu bir hükümet sorunu haline dönüştü."

"Anlamasına anlıyorum da, teklifinizi reddedersem ne olacak?"

Benjamin Cooper soğuk bir şekilde sırtıttı. "Ne olacağını tam kestiremem ama belki de siyasi bir skandala sebebiyet verebilirsiniz."

"Ya şimdi hemen Norveç polisine başvurursam ne yaparsınız? Ben buraya o vakfın özel davetlisi olarak çağrıldım."

"Bunu yapmanızı hiç tavsiye etmem. Norveç polisi sizi kesinlikle koruyamaz."

"Kimden? Sizden mi?"

"Oyvm oynamayı bırakın Mr. Yalaz. Çünkü sizin hakkınızda M16 derin bir araştırma yaptı. Rusya'dan kaçırıldığınızı ve bir Türk mafya liderinin peşinizde olduğunu bile öğrendik. Aslında özel hayatınız bizi hiç ilgilendirmiyor ama sizi o mafya liderincHen korumayı garanti edebiliriz."

Feridun'un beti benzi birden atmıştı. Öğrendikleri karşısınca da afallamıştı.

"Bunları nereden öğrendiniz?" diye sordu.

Cooper bir kere daha sırtmıştı. "M 16 dünyanın en iyi haber alma servisi olarak bilinir," dedi. "Gerektiğinde her türlü bilgiye ulaşabiliriz."

"Fakat konuşma tarzınız hiç hoşuma gitmedi. Beni İngiltere'ye dönmem için tehdit mi ediyorsunuz?"

"Bunu sizin takdirinize bırakıyorum."

.260

"Öyleyse size cevabımı hemen vereyim. Buradan memnunuz ve Londra'ya dönmeyeceğim."

"Bu kesin kararınız mı?"

"Evet."

Benjamin Cooper omuz silkti. "Bence hata ediyorsunuz, Mr. Yalaz. Umarım bu kararınızdan pişman olmazsınız."

"olmayacağıma hiç şüphe etmeyin."

ingiliz geri döndü, başka bir şey demeden hızla arabasına bindi ve sahiliden uzaklaştı. Feridun bir süre kıınıldamadan arkasından baktı, içinden lanetler okudu. Aradığı huzur ve gıvıne bir türlü kavuşamıyordu. Nereye giderse gitsin talihi ni karartan olaylar onu takip ediyordu. Tam hayatını güvenli hissettiği anda başı yeniden derde girmek üzereydi. Hem bu defa bir de Neslihan'ı düşünmek zorundaydı.

<"W«hl44*]Br%

Kenan Sofuoğlu, uçağını Oslo Havaalanı'nda bıraktı. Yanındaki üç adamıyla birlikte bir otele kayıt yaptırdılar. İlk iş olarak bir araba kiraladılar ve araştırmaya başladılar. Oslo'da Feridun'un çalışabileceği tek yer vardı, o da Kraliyet Akade-

misi'ydi. Akademiyi ziyaretlerinde aldıkları cevap menfi olmuştu. Bünyelerinde göreve yeni başlayan herhangi bir Türk akademisyen yoktu. Yetkililer onlara daha ziyade yeni ilmi ve teknik araştırmalar yapan Bergen'deki Olav Vakfı'ndan bahsetmişler ve belki de aradıkları kişiyi orada bulabileceklerini söylemişlerdi.

261

I

Bergen'e gitmeleri fazla zaman almadı. Kenan yanılmadığına emindi. Feridun'u burada bulacağı içine doğuyordu sanki. Bu kez işi adamlarına da bırakmayacak ve bizzat kendi halledecek ve alacağı intikamın hazzına doya doya erişecekti. Sadece onu bulduktan sonra iyi bir plan yapması gerekiyordu. Bergen'de yerleştikleri otelin resepsiyonu görevlisinden Olav Vakfı'nın nerede olduğunu öğrendi. Vakfın şehir dışında olması büyük avantaj gibi gelcii ona. Beklemeye hiç tahammülü yoktu, intikam duygusu hâlâ bütün benliğini yakıp tutuşturuyordu. Aldığı tarife rağmen dışarıya çıkıp kentin bir planıyla iyi bir dürbün tedarik etti. Bu kez çok ihtiyatlı davranacaktı. Artık tek bir hataya dahi tahammülü yoktu. İş şansla bırakmamaya kesin kararlıydı.

Kiraladıkları büyük Amerikan arabasını Ahmet kullanıyordu. Kenan onun yanmca, Halil ile Ömer ise arkada oturuyorlardı. Ormanın tepeye yükselen karlı yollarında bir süre ilerlediler. Şehir planını gösteren harita Kenan'ın elindeydi ve Ahmet'e yolu o gösteriyordu. Bergen'den ayrıldıktan takriben yirmi dakika sonra yol üzerinde vakıfa sapılacak yolu gösteren levhayı gördüler. Büyük araba sapağa daldı. Çok geçmeden modern binayı karşılarında buldular.

"Dur!" diye mırıldandı Kenan.

Şimdilik bundan ileri gitmeleri doğru olmayacaktı. Ahmet frene basarak arabayı durdurdu ve patronuna döndü. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Kenan gayet sakin bir şekilde, "Bekleyeceğiz," diye mırıldandı. Ahmet'in itiraz etme şansı yoktu, ayrıca bu defa patronu aklından geçenleri kesinlikle söylemiyordu. Daima tedbir-

262

li olan Ahmet, Kenan'ın çılgınca bir hamle yapmasından korkuyordu. Burası kendi ülkeleri değildi ve sıkıştıklarında yar-

dım isteyecek imkânları yoktu ama susmayı tercih etti. Bununla birlikte patronunda adeta sabit fikir haline gelen bu intikam duygusundan da bezmeye başlamıştı. Kendi vicdanında ise aylardır peşinde koştukları Feridun'u suçlamıyordu. Amerika'daki Leyla'nın ölümüne sebebiyet veren kazada arabayı kadının kullantığını biliyordu. Leyla her zaman sürat yapmayı severdi; o kaza anında tia kim bilir nasıl çılgınca araba sürüyordu. Ayrıca dişi köpek kuyruk sallamaclıkça erkek peşinden gitmezdi. Ne yazık ki Leyla aşıftenin tekiydi; kim bilir Feridun'u da baştan çıkarmak için neler yapmıştı. Aclamı suçlamıyordu aslında ama patronunun emirlerine de uymak zorundaydı.

Arabayı ağaçların yolu maskeleydiği bir yere çekip beklemeye başladılar. Bunun uzunca bir bekleyiş olacağı kesindi. Saat 18:00'e doğru vakıf yolunda ilk hareket başladı. Önce siyah bir araba hızla anayola çıktı ve şehir istikametinde yol aldı. Altıyı on geçe ise kalabalık bir otobüs anayola çıktı. Kenan ve arahadakiler bunun servis aracı olduğunu hemen anladılar. Feridun'un da bunun içinde olması mümkündü, Kenan Sofuoğlu'nun surati asılmıştı birden.

"Otobüsü takip edeyim mi, efendim?" diye sordu Ahmet.

Bir süre düşünen Kenan, "Hayır," diye mırıldandı. "Biraz daha bekleyelim. Otobüste ise onu yarın da izleriz. Bence başka ülkeden davet ettikleri bir bilgine araba tahsis etmeleri gerekir. Acele etmeye gerek yok. Bu akşam sadece planımızı hazırlayacağız. Yarın ise planı uygularız."

263

Aradan yarım saat geçti.

Bu süre içinde dört araba daha vakıf binasını terk ederek şehre doğru gitmişti. On koltuktan elinde dürbünle onları teşhise çalışan Kenan sürücülerini rahatlıkla görmüştü. O araçların içindekiler beklediği kişi değildi.

Ama mesainin bitişinden tam kırk beş dakika sonra Feridun'a tahsis edilen Saab sapağın başında görülünce bir an Kenan'ın nutku tutulur gibi oldu. Nefreti bütün benliğini titretti.

"İşte, o!" diye fısıldadı.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz, Beyefendi?"

Kenan gayet sakin bir şekilde mırıldandı. "Takip et. Ama sakın yaklaşma. Bizi görmemesi lazım. Şüphelenmemeli de. izlediğimizi anlamamak. "

Kenan'ın kiraladığı araba Saab'm peşine takıldı...

Feridun bir akşam evvel sahil şeridinde İngiliz ajanla yaptığı konuşmayı Neslihan'a nakletmemişti henüz. Genç kadının tam rahatladığı bir anda ona yeniden tedirginliğe sokmanın bir anlamı yok diye düşünüyordu. Diğer yandan da ajanın tehdidinin hiç de yabana atılacak cinsten olmachğma emindi. O akşamda işten çıktığında sapağı dönüp anayola varınca ilk iş olarak c^urup peşinde dün rastladığı ingiliz ajanın arabasının olup olmadığına baktı. O arabayı göremedi, aksi gibi o saatte daha uzaklardan Bergen'e gelen trafik biraz yoğundu. Yine de dikkatli araba sürdü ve sık sık arkasını dikiz aynasından kontrol etti. Şimdilik şüpheyi çekecek kimseye rastlamamıştı. Güzergâh üzerinde başka yerleşim birimleri olmaclığı için bütün arabalar Bergen'e gidiyorlardı. Bu biraz da Norveç gibi arazisi sarp ve dağlık olan bir memleketin yapısı icabıydı. Havanın karmasıyla beraber hafiften kar yağışı da başlamıştı. Saab'ın her ne kadar kar lastikleri varsa da bütün arabalar gibi o da temkinli sürüyordu aracını.

Feridun üç-dört araba arkasından gelen büyük Amerikan arabasını fark etmedi. Şehre geldiğinde ise yine sahilde durarak biraz oyalandı. Zira kar yağışı görüşü daha da azalttığından belki peşimde ajan varsa, benimle bir daha temas kurmayla kalkışabilir diye düşünmüştü. Sahilde durdu ve kar yağışına aldırmadan arabadan dışarı çıktı. Sıkıntılı bir şekilde deniz kenarında bekledi.

Gelen giden yoktu. Yakınında bir araba da durmamıştı.

Ama bu durum Feridun'u rahatlatacağına büsbütün tedirgin etmişti, ingiliz ajanın tehdidin bu kadarla kalmayacağına emindi. Dün bütün gece, hele Neslihan uykuya daldıktan sonra ajanla aralarında geçen konuşmayı düşünmüştü hep. ingilizlerin böyle bir eyleme geçeceklerine ihtimal vermek istemiyordu; Batı dünyasında zorla bir bilim adamını kaçırmanın uluslararası bir skandala yol açacağı kesindi. M16 kolay kolay böyle bir şeye teşebbüs edemezdi. Yakın müttefiki olan ve aralarında büyük ticari ilişkileri mevcut bir devletle ihtilafa düşmek istemezlerdi. Ayrıca bu yolla kendisincen bekle-

nen randımanı almaları da meselenin başka bir boyutu idi. Fakat Feridun'u tek düşündüren husus hile ve tehdit ile sevgilisine tuzak hazırlayıp bunu koz olarak kullanmalarıydı. Va-
264

265

kıfta çalıştığı saatlerde Neslihan'dan tamamen uzak kalıyordu. Ona dışarıya çıkma veya eve kim gelirse gelsin kapıyı açma diyemezdi. Kızcağız haklı olarak bunun sebebini soracaktı; belki İngilizlerden bahsetmeyip Kenan'ın peşlerine takılabileceğinden söz edebilirdi ama o da kızı üzmemek ve tedirgin etmekten başka bir işe yaramazdı.

Tekrar arabasına bindi ve evin yolunu tuttu. Şehir içine girdikten sonra peşinden herhangi bir arabanın gelip gelmediğini kontrol gereği duymamıştı. O nedenle de, sokağa girdiği zaman epey geride kalan büyük Amerikan arabasının farkına bile varmadı...

»....

266

4. Bergen

Benjamin Cooper Thon Otel'in 234 nolu odasının kapısını tıkırdattı. Az sonra kapı Bili Murray tarafından aralanmıştı. Bili, ajanın soğuktan kızarmış yüzünü görünce, "İçeri girin," diye mırıldandı.

Cooper derin bir soluk alarak odaya girerken bir yandan da eldivenlerini çıkarıyordu. Hemen konuya girmeyi tercih etti ajan.

"Moskova, İstanbul ve tabii Londra'dan yeni bilgiler geldi. Durum biraz daha karışıyor şimdi. Bergen'de artık bir de rakibimiz var."

Bili Murray bön bön ajana baktı. "Rakibimiz mi." diye sordu.

267

"Evet. Sizin şu bilgininizin peşinde onu yakalamaya çalışan bir grup daha var."

Bili şaşkın bir şekilde sordu: "Ruslar mı?"

"Hayır. Kendi vatandaşları."

"Ama Türklerin onun projesiyle ilgilendiklerini hiç duymamıştım."

"Zaten peşindekilerin onun projesiyle bir ilgileri yok."
BiU'nin şaşkınlığı daha da artmıştı. "Neyin peşindeler öyleyse?"

Cooper sıırttı. "Demek sizin haberiniz yok. Meğer sizin bilgin çok yaramaz ve çapkın bir adammış."

Bili Murray bir an dikkat kesildi. Evelyn ile aralarında kısa bir süre ilişkisi olduğundan başka Feridun'un özel hayatı hakkında bir bilgisi yoktu. "Bu konuda ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Adamınızın Londra'ya gelmeden önce Amerika'da çalıştığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bunu biliyoruz."

"Orada Türk mafyasından birinin karısı ile bir ilişkisi olmuş. Edindiğimiz bilgiye göre kadın bir araba kazasında ölmüş. Arabanın içinde Feridun Yalaz da varmış ve o mafya liderinden kaçmaya çalışıyorlarmış. Adam karısının ölümüne onun neden olduğunu düşünerek peşine takılmış. Belki haberiniz yok ama Londra'dan kaçmasının sebebi de adamın orada izini bulmuş olması."

BiU'nin kaşları çatılmıştı. "Devam edin," diye mırıldandı.

"Moskova'dan bazı bilgiler aldık. Rus mafyası, Türk mafya lideri ile anlaşıp onun İstanbul'a getirilmesini sağlamış.

268

Ama bu sırada Yalaz denize adayarak kurtulmayı başarmış. Adamlar onu Karadeniz sahilinde bir daha yakalamışlar ama ellerinden tekrar kurtulmuş. Sizin anlayacağınız intikam ateşiyle yanan koca ve adamları şimdi burada."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Haber bana ulaşınca kısa bir araştırma yaptım. Grand Terminus Otel'i'nde kalıyorlar ve tam dört kişiler."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Ben de durumu Londra'ya sordum. Acele cevap bekliyorum.

"Onunla konuşacaktınız, irtibat kurdunuz mu?"

"Evet, dün akşam kendisiyle konuştum ve her şeyi bildiğimizi anlattım."

"Türk mafya liderinin de burada olduğunu söylediniz mu

"Bu haber bugün öğleden sonra geldi. Bence en iyi çare hep beraber gidip onu ikna etmek. Akıllı bir aclama benziyor, hatta hafif yollu şiddet kullanacağımızı dahi ima ettim, ama pek oralı olmadı."

"Doğrudur. Tanıdığım kadarıyla oldukça dik başlı biridir. Kafasına koyduğu şeyden kolay kolay vazgeçmez. Ama anladı-

ğım kadarıyla durum şimdi biraz kritik. Bu mafya hikâyesinin doğru olduğuna emin misiniz?"

Cooper bu defa ters ters baktı Bill'e. "Kaynaklarımız bize yalan yanlış bilgi nakletmez. Tek sorun Norveç'le aramızda bir ihtilafın doğmaması. Bu nedenle Londra'dan nihai bir emir gelinceye kadar sorunu ikna yoluyla çözersek çok iyi ola-

269

'l
çaktır. Bunun için de onunla sizin konuşmanızı öneririm ve kesinlikle bu işe Miss Evelyn Joyce'u karıştırmayın."

Başını kaşıyan Bili, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Fakat onu ikna etmek için İstanbul'da bir teşebbüsümüz oldu ama bizimle konuşmak bile istemeyip kaçtı."

"Bunu biliyorum. Lakin şimdi durum farklı. Henüz içinde bulunduğu tehlikeden habersiz. Vaziyeti öğrenince belki sizinle anlaşarak Londra'ya dönmeyi kabul eder."

Bir süre daha düşünen Bili sordu: "Ona garanti verebilir miyim?"

"Ne tür bir garanti?"

"Londra'ya dönerse örgütünüz tarafından korunacağı garantisini."

"Hiç tereddüt etmeyin. Onu memlekette koruruz."

"Ya burada? Yani Londra'ya dönünceye kadar ne olacak?"

"Bu hususta kesin bir garanti veremem. Buradaki kadromuz çok kısıtlı. Elimizden geleni yapmaya çalışırız kuşkusuz. Ayrıca Norveç istihbaratı ve polisiyle aramızda tatsızlık çıkmasını istemeyiz. Zaten sizi yine reddederse, bir sürü tatsız olay doğacak demektir."

Bir süre daha düşünen Bili Murray, "Tamam," diye fısıldadı. "Adresini verin gidip konuşayım."

Daha sonra iki İngiliz baş başa verip kısa bir plan yaptılar.

Bili hâlâ ümitsizdi ama başka alternatif de yoktu...

kak lambalarının arabanın içine yansıyan soluk ışıkları altında yanınca oturan Kenan Sofuoğlu'na yan gözle baktı. Patronunun hırs ve kini adeta yüzünde somutlaşmıştı. Sadece susarak az ilercieki bahçe içindeki küçük eve bakıyordu. Gözleri sabitleşmiş, yarı cionuk bir hale girmiş, çenesi kilitlenmişti sanki. Ondan hiçbir laf alamayacağını hisseden Ahmet kontağı kapatıp arabayı stop ettirdi. Kenan evin alt katında yanan ışıklara bakmaya devam eciiyordu.

Neden sonra Kenan mırınıUandi: "Çalıştır arabayı, otele dönüyoruz."

Normalde Ahmet'in bu emre uyması gerekirdi. Fakat basit bir muhakeme yürüten Ahmet çekinerek fikrini açıklacii: "Beyefendi, bir eyleme kalkışacaksak bence en uygun zaman şimdidir. Varlığımızdan habersizler ve savunmasızlar. Yeterince zamanımız var. Eve girip işimizi hallettikten sonra hemen Oslo'ya döneriz. Onların cesetlerini ancak sabah, hatta belki de yarın akşama doğru bulurlar. Bir sonraki güne bile sarkması mümkündür. Biz de rahat rahat Gardermoen Havaalanında bekleyen uçağımıza dönebiliriz, isterseniz pilot Ercial'a hemen telefon edip uçağı hazırlamasını söyleyebilirim."

"Hayır," diye söylendi Kenan. "Şimdi değil. Bekleyeceğiz."

Cesaretini toplayan Ahmet son defa direndi. "Beyefendi, daha neyi bekleyeceğiz? Hedefler savunmasız olarak o evde-

Büyük Amerikan arabası sokağın başında farlarını söndürmüş olarak duruyordu. Direksiyon başındaki Ahmet so-

"Bundan emin olamayız. Şu İngilizler, hani bizden evvel buraya gelenler, onları unutuyorsun galiba. O iblisin ve yanındaki kadının izini onlar sayesinde bulduk. Amaçlarımız ne kadar farklı da olsa aynı avın peşinde koşan iki grubuz. Bu

kez bu işi çok temiz halletmek istiyorum. Sen ne diyorsam onu yap. Otele dönüyoruz, hadi çalıştır arabayı. Bu gece herhangi bir eyleme kalkışmayacağız."

Ahmet mecburen arabayı çalıştırdı...

r^««fcı.«»K->

Kapıyı sevgilisine açan Neslihan onun yüzündeki solgun ve düşünceli hali görünce hemen sordu: "Ne var hayatım?"

Yüzün pek asık."

Feridun suali geçiştirmek istedi. "Yok bir şey, tadım, işteki yorgunluktan olsa gerek. Bugün gerçekten zor ve uğraştıncı geçti."

Genç kadın sevgilisinin yüzüne biraz merak, biraz da endişeyle baktı. Gariptir ama bunca yıllık tanışıklıklarına rağmen Feridun'un iş hayatıulaki yorgunluğuna hiç şahit olmamıştı. Önce anlayış göstermek istedi; ne de olsa kendisi de çok yakın bir tarihe kadar çalışan bir elemandı ve bazı günler aynı yorgunluğu, gün sonuncia bedenine çöken kasveti bilirdi.

"Yemekten önce sıcak bir cluş almak ister misin? Yorgunluğunu alır," dedi. Fakat Feridun kesin bir dille, "Gerek yok. Çok açım. Hemen bir şeyler atıştırırsak iyi olur," diye karşılık verdi. İşte, o zaman Neslihan kuşkuya düştü. Sanki Feridun'un sinirli ve gergin görünüşü iş yorgunluğundan kaynaklanmıyormuş gibi gelmişti.

Önce nedenini öğrenmek için ısrar etmedi. Sofraya oturdular. Feridun eski canlılığını ve konuşkanlığını kaybetmiş gibiydi, sessizce yemeğini bitirmeye çalışıyordu.

272

Nihayet dayanamayan genç kadın mırıldandı: "Ne olduğunu bana anlatmayacak mısın?"

Aslında dün geceden beri Feridun'un beyni, ingiliz ajanla yaptığı konuşmaya kilitlenmişti. Önce bunu sevgilisine açıklamak istememişse de, sonuçta buna hakkı olmadığına kanaat getirmişti. Bundan böyle Neslihan da aynı tehlikenin içinde sayılırdı ve en önemlisi yaptığı firar planı tutmamış, izini çabucak bulmuşlardı. Ondan da sorumluydu ve en azından bir açıklama yapmak zorunluluğu doğmuştu. Çatalını bıçağını tabağa bırakıp sevgilisini süzdü bir an.

"Sana tatsız bir haberim var," diyebilirdi nihayet.

"Kenan Sofuoğlu mu?"

Feridun düşünceli bir şekilde homurdandı. "Henüz o değil..."

"Ya kim peki?"

"İngilizler. Şu eski çalıştığım Enstitü'nün adamları. Ve bir de M16 ajanı."

Şaşkınlıkla kekeleydi Neslihan. "M 16 ajanı mı? Pek anlamam ama o casusluk teşkilatı değil mi? Seninle ne ilgisi var

onların?"

"Mesele düşündüğünden daha önemli, ingilizler benim Kartopu projemi çok önemsiyorlar ve bunu hükümet meselesi haline getirdiler. Onlar için birinci derecede önemde bir proje ve sanırım her halükârda bu projenin tamamlanması için beni istiyorlar. Ama mesele bu kadarla bitmiyor. M16 hakkımda çok geniş bir araştırma yapmış ve özel hayatımdaki her şeyi öğrenmiş. Kısacası Kenan Sofuoğlu tarafından

273

arandığımı da. Dün akşam bir M16 ajanı beni sokakta çevirdi."

Neslihan korkuyla yutkundu. Gözleri irileşti.

"Ve beni tehdit etti," diye fısıldadı Feridun.

"Ne tehdidi?"

"Gerekirse bizi zorla Londra'ya götürmekten dem vurdu."

Neslihan'ın tepesi atmıştı. "Daha da neler? Ayol Avrupa'nın en medeni ve demokratik ülkelerinden birindeyiz. Dağ başı mı burası, nasıl yapabilirler? Norveçliler seni bura yalvar yakar çağırdılar, hiç buna izin verirler mi?"

"Anlamıyorsun, sevgilim. Ben artık basit ve sıradan bir bilim adamı değilim. Keşfimi henüz hiçbir ülkede kesin olarak açıklamadımsa da bu işle birinci derecede ilgilenen ülkeler çok önemli bir buluşa eriştiğimi sezinlediler. Bu keşif insanlık tarihi için çok önemli sayılır. Dünyanın en önemli sc^runlanndan biri olan susuzluğu ortadan kaldırabileceğim anlamına geliyor bu."

Neslihaa homurdandı.

"Gerçekten anlamıyorum galiba. Ne var ki buncia? Alt tarafı gizli ve ölümcül bir silah keşfetmedin ya; bütün insanlığın hayrına bir buluş bu. Herkes buluşundan istifade etmeli."

"Aslında haklısın ama kazm ayağı o kadar da basit değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerektiğinde bu keşfim çok önemli bir silah haline de dönüşebilir. Bu kadar hayati bir buluşu bazı kötü niyetli hükümetler kendi çıkarları için kullanabilirler."

274

Genç kadının kalp atışları hızlanmıştı. Meraklı bakışlarını

sevgilisinin gözlerine dikti. "Peki, ne düşünüyorsun?" diye

sordu. "Londra'ya dönmek mi?"

"Bilmiyorum. Artık oraya dönmek istemem."

"Ama..."

"İngilizler beni kaçırmakla tehdit ediyorlar. Tehditleri blöf olmayabilir."

Neslihan bir an durakladı, sonra aklına geleni büyük bir içtenlikle söyledi. "Niye Türkiye'de çalışmak istemiyorsun? Sana orada destek olacak bu tür bir kurum veya vakıf yok mu:

"Var. Kapısını çalacağım ve bana yardımcı olacaklarını sandığım bir-iki kurum mevcut ama kendi memleketimde hayatım tehlikeye. Kenan denen o manyak adam yaşadığı süreçte memleketime dönemem. Yoksa bu işi çok düşündüm."

"Polise, savcılığa başvur, şikâyetçi ol. O zaman sana yaklaştıramaz. Hatta dava aç, hayatım tehlikeye de. iyi bir avukat meselenin üstesinden gelebilir."

Feridun acı bir şekilde gülümsedi. "Sevgilim, sen bu adamı hiç tanımıyorsun. Değil memleket içinde, yurtdışında bile nüfuzu var. Dilediği gibi at oynatıyor, en kötüsü de intikam hissi onda sabit fikir haline dönüşmüş, beni öldürmedikçe rahata kavuşmayacaktır. Türkiye'ye dönemem."

"Acaba buraya geldiğimizi de öğrenmiş midir?"

"Belki henüz değil, fakat önünde sonunda izimizi bulacaktır."

İkisi de konuşmanın ağırlığı altında ezilmiş gibi sustular bir süre. Ümitleri kırılmış, yeni yeni düzelmeye başlayan mo-

275

raileri bozulmuştu. İkisinin de iştahları kaçtığımdan mutfaktaki ufak yemek masasından tam kalktıkları anda kapının çalınmasıyla ürperdiler bir an.

Henüz kendilerini ziyarete gelebilecek tanıdıkları yoktu. Neslihan korkuyla Feridun'a baktı. Genç adam kapıyı açmaya yönelirken kendini tutamayan Neslihan, "İstersen açma kapıyı, çalar çalar giclerler," diye fısıldadı.

"Sen burada bekle," diyen Feridun kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hafifçe araladı. Kapının ağzında Bili Murray ile M16 ajanı duruyorlardı.

Bili, "Lütfen içeri girmemize izin ver. Konuşacak çok şey var," diye mırıldandı. Ses tonu oldukça yumuşak, kibar ve tehditten uzaktı. Kısa bir tereddüt geçiren Feridun kapıyı ardına kadar açtı. Soğuk bir ifadeyle, "Geçin içeri," dedi.

İkisi de paltolarını çıkarmadan küçük salona doğru yürüdüler. Neslihan mutfak kapısının önünde tanımadığı bu iki yabancıya bakıyordu.

Bili Murray'in bakışları kısa bir an genç kadına takıldı ama görmemiş gibi davrandı. İkisi de ayakta durmuş ev sahibinin oturun demesini bekliyorlardı ama Feridun böyle bir şey demeden hemen konuya girdi.

"Ne istiyorsunuz? Evime neden geldiniz?" diye sordu.

Bili kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. "Bize niye düşman gibi davrandığınızı anlamakta zorluk çekiyorum, Mr. Yalaz. Londra'daki günlerimizi düşünün, aramızda hiçbir ihtilaf olmamıştı, sizinle daima dostane ilişkiler yürütmüştük. Şimdi neden bize karşı cephe aldınız? Bütün amacımız size yeni bir teklif sunmak, daha rahat ve daha iyi bir ücretle çalışma imkânı sağlamak, hepsi o kadar."

Feridun ters ters iki adama bakmaya devam etti. Sonra, "O halde yanınızda bir de M16 ajanı getirmeye ne gerek duyduunuz? Gerçek niyetiniz nedir? Bizi zorla Londra'ya götürmek mi? Yanınızdaki ajan dün akşam beni tehdit etti."

Cooper'dan hiç ses çıkmamıştı. Bili Murray anlayışla başını salladı. "Pekâlâ, o zaman her şeyi açık açık konuşalım. Siz artık kendisinden çok şey beklenen bir bilim adamısınız. Bunu herkes biliyor ve istediğiniz ülkede iş bulma şansınız var. Nitekim Amerika'da, bizde ve Rusya'da bir müddet çalıştınız. Ama çalışma hayatınızdaki istikrarsızlık hemen dikkat çekiyor, çünkü hiçbir ülkele devamlı çalışamıyorsunuz. Haliyle projeniz çok önemli olduğu için yalnız bilim çevrelerinin değil, hükümetlerin de ilgisini çekmeye başladınız. Nitekim Majestelerinin Hükümeti de projenize özel bir ilgi duydu. Bundan sonra da özel hayatınızdaki istikrarsızlığın nedeni araştırıldı." Bili kısa bir an durup yavaş yavaş salona yaklaşan Neslihan'a bir göz attı. Sonra kararlı bir şekilde ama mümkün olduğunca üstü kapalı bir ifade ile devam etti: "Amerika'da yaşadığınız olayı öğrendik ve belirli kimseler tarafından arandığınızı ve Londra'daki Enstitümüzün de izini buldukla-

rını biliyoruz artık. Bizi neden bırakıp Moskova'ya gittiğiniz de böylece anlaşıldı. Gelişen olayların ondan sonrasını da biliyoruz. Hatta istihbaratımıza göre o kişiler Norveç'e geldiğini de öğrenmişler."

Feridun'un gözlerinde bir an şimşekler çaktı, inanmayan bakışlarla iki İngiliz'i süzdü.

276

277

"Hayır, bu imkânsız. Beni korkutmaya çalışıyorsunuz," diye homurdandı.

Bili, başını çevirerek Cooper'a baktı. "İstersen edindiğin bilgileri Mr. Yalaz'a sen anlat," dedi.

Cooper soğuk ve kendinden emin bir tarzda konuştu: "Ne yazık ki durum sandığınızdan da kötü, Mr. Yalaz. Sadece izinizi bulmakla kalmadılar, buraya da geldiler. Onları sınırlı imkânlarımızla izliyoruz. Dün Kenan Sofuoğlu'na ait özel bir uçak Oslo'nun Gardermoen Havaalanı'na indi. Pilot hariç uçakta dört kişi vardı. Hepsinin kimliklerini bile saptadık. İsterseniz isimlerini bile verebilirim."

Bu iddia Feridun'un kanını dondurmuştu.

Taş kesilmiş gibi Cooper'a baktı. Ajan yeterli korkuyu saldığına emin olduktan sonra isimleri tane tane söyledi, hem de ezberinden. "Başta sizi asıl ele geçirmeye çalışan Sofuoğlu var. Diğerlerinin adları da şöyle. Ahmet Erikli, Halil Akyüz ve Ömer Bozhöyük." Cooper omuz silkti. "Belki adlarını okurken telaffuz hatası yapmış olabilirim."

Feridun'un şaşkınlığı had safhadaydı. Ama ajanın doğru söylediğine aklı kesmişti. Zira Ömer Bozhöyük'ü Sarıyer'deki evde yapakları boğuşmadan sonra adamın cebinden çıkardığı cüzdanındaki bilgilerden biliyordu.

İlk şaşkınlığı geçer geçmez sordu: "Şimdi neredeler?"

"Sahildeki Grand Terminus Oteli'ndeler."

"Çalıştığım yeri de tespit ettiler mi?"

Cooper soğuk bir şekilde sıırım. "Bergen'de Olav Vakfı'ndan başka öyle bir yer yok," dedi.

278

Neslihan'ın İngilizcesi salondaki erkeklerin hızlı konuşmalarını takip edecek kadar iyi değildi ama Türkçe söylenen isimlerden ve biraz da bildiği basit kelimelerden konuşulan-

ların içeriğini kavradı. Ağır adımlarla salona ilerledi. Erkekler onu görünce susmuşlardı. Yüzü bembeyaz kesilen Feridun önce Neslihan'ı onlara tanıttı. Tanışma faslından sonra, "Evlenmeyi planladığım arkadaşım," diye ilave etti. Murray ile Cooper hafifçe tebessüm ettiler.

Neslihan, sevgilisine dönerek, "Galiba Kenan ve adamları buraya gelmişler, değil mi?" diye sordu. Feridun başını sallayarak soruya cevap vermek zorunda kalmıştı. Genç kadın telaşa kapılarak, "Ne yapacağız şimdi?" diye mırıldandı.

"Endişelenme, bir yolunu bulacağım," diye söylendi Feridun.

"Sana İngiltere'ye gitmeni teklif ediyorlar, yanılıyor muyum:

Kendi aralarında Türkçe konuşuyorlardı. "Evet," diye karşılık verci genç bilgin.

"Bizi orada koruyacaklarsa hemen kabul et. İngiltere veya Norveç, senin için fark ediyor mu?"

"Henüz bilmiyorum. Bu Mlô'nın ince bir tuzağı da olabilir.

"Belki ama bunu araştırarak zamanın yok. Onlara tekliflerini kabul ettiğini söyle."

"Hemen paniğe kapılma sevgilim. Meseleyi enine boyuna bir daha düşünmeliyiz."

İki sevgili kendi aralarında tartışma tarzında konuşmalarına girince İngilizler konuyu anlamamakla beraber, genç kadının

279

İngiltere'ye gitmekten yana olduğunu sezinlemişlerdi. Hatta Bili gayelerine erişmek üzere olduklarını ifade eden bir tebessümle dudaklarını kıvrırdı.

"Daha neyi düşüneceğiz, hayatım? Baksana, adamlar bizden hızlı hareket ediyorlar," diye söylencii Neslihan. Feridun da zor durumda olduklarını biliyordu; yaşamı boyunca daima her şıkkı beyninde tartarak karar vermeye alışmış olan genç bilgin, oldu bittiye dayanan acele bir hükümle önemli bir hata yapmamak için İngilizlere döndü.

"Şayet teklifinize evet dersem, İngiltere hükümeti yaşamımı garanti edecek mi?" dedi.

Cooper kendinden emin bir şekilde mırıldandı: "En azın-

dan Kenan Sofuoğlu ve adamları kesinlikle İngiltere'ye giremeyecekler. Ama bunun dışında bir hayat garantisi veremeyiz.

"Anlıyorum," diye başını salladı Feridun.

"O halde anlaştık," diyen Bili Murray'in gözleri sevinçle parıldamıştı.

Sahte bir tebessümle Feridun Bill'e baktı.

"Korkanın başka çaremiz kalmadı. Fakat yarın Olav Vakfı'na gidip işi terk ettiğimi bildirmek zorundayım." Aslında bu Feridun'un nihai kararı değildi ama durumu enine boyuna düşünmesi için sakın bir ortama ihtiyacı vardı.

"Öyleyse anlaştık," dedi Cooper. "Yarın sizi İngiltere'ye giden bir balıkçı teknesine bindireceğiz gizlice. Teknede her türlü güvenliğinizi sağlayacağız, emin olabilirsiniz. Yalnız ufak bir sorun daha var."

"Nedir o?" diye söylendi genç bilgin.

i !

"Bu geceyi nasıl geçireceğiniz. Sizi koruma altına almak zorundayız fakat Bergen'deki eleman sayımız çok yetersiz. Yardım isteyebileceğim en yakın elemanlarımız Oslo'da. Onların buraya gelmesi ise üç-dört saati alabilir."

Neslihan hemen sordu, ajanın söylediklerini anlamamıştı.

"Ne diyorlar?"

Feridun Türkçe karşılık verdi. "Önemli değil, sonra sana açıklayım." Genç kadın huzursuzdu, konuşulan her şeyi anlamak istiyordu. Feridun yeniden düşünmeye başladı; şayet bu durum M16 ajanının sinsice uyguladığı bir korkutma taktiği değilse, adam hakikaten Kenan'ın saldırıya geçeceğinden endişeleniyordu. Cooper son kararını vermiş gibi konuştu:

"Bir adamım şu anda Thon Otelinde onları izliyor. Bana yardım edecek tek kişi o. Şayet kabul ederseniz onunla beraber bu geceyi burada geçirelim."

Feridun irkilerek sordu: "Bu evde mi?"

Cooper omuz silkti. Rahat ve pervasız bir şekilde, "Evet," dedi. "Şayet kabul etmezseniz dışarıda araba içinde de nöbet tutabiliriz."

Şüphelerini daha sonra da süzgeçten geçirebilirdi Feridun, ama bu istek karşısında acele bir cevap vermek zorundaydı. Ajanın önerisini kabul etti, en mantıklı çözüm buydu. Zira

söyledikleri gerçekse Kenan Süfüt:)ğlu durmayacak ve hemen kendisini ortadan kaldırmak için teşebbüse geçecekti. "Tamam," diye fısıldadı. "Geceyi burada geçirebilirsiniz."

Cooper izni aklıktan sonra Bill'e dönlü. "Siz artık otelinize dönebilirsiniz. Şimdi ben bir-iki telefon konuşması yapmak zorundayım. Yarın Oslo'dan gelen ajanlarımızdan biri

280

281

sizi ve Miss Joyce'u otelinizden alarak gidecek balıkçı teknesi-ne getirir. Yarın sabah hazır olun."

"Peki," diyen Bili, Feridun'a yaklaşıarak elini sıktı ve, "En isabedi kararı verdiğine emin olabilirsiniz," dedi. "Londra'ya varınca her şeyi unutacak ve güvenli bir hayata başlayacaksınız. Akıllı bir adam olduğunuzu zaten bildim; keşke bizi istanbul'da dinleseydiniz." Sonra Neslihan'a dönüp içten bir gülümsemeyle veda etti ve evden çıktı.

Cooper hiç beklemeden cebinden telefonunu çıkarmış, önce Grand Terminus Oteli'ndeki adamına, daha sonra da Oslo'daki ajanlarına durumu bildirmişti. Konuşmalarını bitirince Fericlun'a döndü ve mırıldandı.

"Silah kullanmasını bilir misiniz, Mr. Yalaz."

"Pek sayılmaz. Ayrıca silahlardan nefret ecierim."

"Olsun," dedi ajan. Sonra pantolonunun paçasını kaldırarak bir kayışla bacağına bağlı kılıftan çıkardığı Baretta'yı Feridun'a uzattı. "Bu gece bunu yanınızda bulundursanız fena olmaz," diye mırıldandı.

Feridun silaha ürkererek bakmıştı. Olumsuzca başını salladı. "Hayır, istemem."

"Tedbirli olmak daima iyidir, Mr. Yalaz. Ben almanızı öneririm."

"Teşekkür ederim. Ama gerekirse ben kendimi silahsız da savunabilirim."

Cooper müstehzi bir şekilde bilgini süzdü, fakat ısrar da etmecİL

>

Yarım saat sonra eve gelen Benjamin Cooper'm yardımcısı Peter Hunt otuz yaşlarında irikiyim, kızıl saçlı bir gençti. M16 elemanından ziyade sahilde volta atan Norveçli balıkçılara benziyordu, ayrıca utangaç ve az konuşan bir tipti. İçeri

girince Neslihan'la Feridun'u sadece selamlamış, sonra amirinden aldığı direktif üzerine evin arka bölümüne geçerek ışıkları söndürmüştü ve beklemeye başlamıştı. Cooper iki sevgiliye de yatak odalarına çekilmelerini ve uyumaya çalışmalarını tavsiye etmişti. O da ön kapıdan gelebilecek bir saldırıya karşı hazırlanıyordu.

Neslihan ile Feridun da yatak odalarına çekilmişler, ışığı söndürmüşler ama gerginlikten yatağa girmemişlerdi. Feridun perdeyi aralayarak sokağa baktı. Gördüğü tek şey, lapa lapa yağan kardi...

•i

282

283

İm»

5. Bergen

Odanın içi sıcaktı fakat Neslihan'ın sırtından soğuk terler boşanıyordu. Cam kenarında duran sevgilisinin yanma gelecek elini tuttu, "Korkuyorum," diye fısıldadı. Genç adam kolunu omzuna sararken, "Farkındayım," dedi. "Ama anlamadığım bir şeyler oluyor."

Neslihan kendi ağzından çıkan kelimeleri bile zor duyuyordu: "Ne gibi?"

"Kenan'ın izimizi bu kadar çabuk bulmasını hâlâ anlamış değilim."

"Ben hiç şaşırmadım. Sarıyer'de de bizi ne kadar çabuk buldu, unuttun mu?"

Feridun karşılık vermeyince Neslihan yine kısık sesle fısıldadı: "Şu aşağıdaki ingilizlere güveniyor musun?"

285

«

"En azından onlar bizi öldürmeye kalkışacak kişiler değil. Çünkü onlar beni sağlam olarak Londra'ya götürmek zorundalar."

"Ama bana öyle geliyor ki sen Londra'ya gitmek istemiyorsun. Yanılıyor muyum?"

"Doğru, ama bu şartlar altımcia başka çaremiz yok gibi görünüyor. Şimdi sen bunları boş ver ve yatıp uyumaya bak. Yarın bizi zor bir gün bekliyor olacak."

"Çok tuhafsin, Feridun. Bu şartlar altında nasıl uyurum.' Ödüm kopuyor. Gerçekten Kenan ve adamları bu gece evi basarlar mı dersin?"

Feridun içini çekti. "O hasta beyinli bir adamdır. Ne zaman ne yapacağı hiç belli olmaz. Gerçekten buraya gelmişse her şeyi yapması mümkündür. Hele İstanbul'daki olaylardan sonra hırsı büsbütün artmıştır. İki defa elinden kurtulmam onu iyice çıldırtmış olmalı."

"Buraya gelmişse demekle neyi kast ediyorsun."" Şüpheni var? Aşağıdaki İngiliz ajan adamlarının adlarına varıncaya kadar her şeyi öğrenmiş."

"Bu bir blöf de olabilir. Beni korkutarak Londra'ya götürmek için başvuracakları bir oyun."

"Hiç sanmam," diye mırıldandı genç katlin.

"Tamam, artık bunları konuşmayalım ve sen yat, biraz uyumaya çalış."

"Sen ne yapacaksın."

"Ben biraz aşağıya inmek istiyorum. Şu ajan Cooper'la konuşmam lazım."

286

"Ne konuşacaksın.' Lütfen beni yalnız bırakma, korkuyorum."

"Korkma, fazla uzun sürmez."

" "Peki, fakat çabuk gel yanıma."

"Olur hayatım, çabuk dönerim."

İ Fericiun ışıkları yakmacları odadan çıktı ve merdiveni inerek karanlıkta oturan ajanın karşısındaki koltuğa yerleşti. Cooper saygılı bir sesle, "Galiba uyıyamadınız," diye fısıldadı.

"Evet, kafamı kurcalayan bazı noktalar var."

"Bildiğim konularsa cevaplamaya hazırım."

Salonun içi camlardaki perdeler sıkı sıkıya kapalı olduğundan çok karanlıktı. Feridun karşısındaki ajanın yüzünü göremiyordu. "Bizi İngiltere'ye götürecek balıkçı teknesi limanın neresinden kalkıyor?"

Cooper hemen cevap verdi: "Fridtjof ambarının önünden. Endişelenmeyin, yarın sabah yanınıza Oslo'dan gelecek olan adamlarımızdan birini katacağım. Duruma göre belki de daha fazla aklam veririm ya da bizim Peter'i alırsınız yanınıza. Bütün sorunumuz bu gece. Burası çok sakın bir kenttir, gün-

düz saldırıya uğrayacağınızı pek tahmin etmiyorum. Düşman lannız muhtemelen bu gece eyleme geçeceklerdir. Bu geceyi adatarsak epey rahatlamış olacağız."

Feridun, ajanla aynı kanıda değildi. Kenan Sofuoğlu'nun ne derece çılgın biri olduğunu bilemezdi ingiliz. "Bir isteğim var," dedi.

"Söyleyin, elimden geleni yapmaya çalışırım."

"Ben Olav Vakfı'ndan dönmeden kız arkadaşımı balıkçı teknesine götürmeyin. Şu an korku içinde ve dilinizi yeterin-

287

ce konuşmıyor. Balıkçı teknesine gidiş sırasında onunla beraber olmak istiyorum."

Cooper birkaç saniye düşündü. "Bir çaresine bakarız. İki-üç saat sonra Oslo'dan gelecek ajanlarla adam sayımız artacak. Onu rahatlıkla koruyabiliriz. Sizi nerede beklemesini istersiniz?"

"Bence burada beklesin daha iyi."

"Bu gece olay yaşamazsak, sorun yok. Başka bir sorunuz var mı:

Feridun dilinin ucuna kadar gelen soruyu kendini zorlayarak yuttu. Şimdilik Mlö'nün ajanını huylandırmanın anlamı yoktu. Önce Kenan Sofuoğlu belasından kurtulmalıydı.

"Hayır, yok," dedi.

"İzin verirseniz, bir soru da ben size sormak istiyorum." labu.

"Olav Vakfı'na gitmek zorunda mısınız." Bu gidiş bizim işimizi hem zorlaştıracak hem de gecikmemize neden olacak."

"Üzgünüm ama gitmek zorundayım."

Cooper, onu fikrinden caydırmak için başka bir laf etmedi.

r^aiMkMATfKra

Gece oldukça sakin geçmişti, tabii ilerleyen saatlerde eve Oslo'dan gelen üç M16 ajanı sayılmazsa. Feridun yatak odasına çıktığında Neslihan giyimli olarak yatakta kıvrılmış uyuyordu. Üstünü battaniye ile örttü, genç kadın uyanmadı. Yorgun düşmüştü.

Gün ağarırken hiçbir hadisenin patlak vermemesi Feridun'u biraz rahatlatmıştı. Yeniden salona indiğinde ajanların hepsini uykusuzluktan kızarmış gözlerle buldu. Yeni gelenler-

le o zaman tanıştı. İkisi genç, biri nispeten yaşlıydı. Mutfağa girip onlara çay yaptı, yiyecek bir şeyler hazırladı. Ajanların hepsi silahlıydı ve bu genç bilgini tedirgin ediyordu.

Çaylarını içerlerken Cooper sordu: "Evden normal çıkma saatiniz kaç, Mr. Yalaz?"

"Yaklaşık bir saat sonra."

"Tamam, öyleyse programınızı aynen uygulayın. Rutin bir iş günü gibi olsun. Vakıfta ne kadar oyalanırsınız?"

"Yaklaşık iki saat kadar."

Cooper rahatsız olmuş gibi mırıldandı: "Biraz fazla değil

"İşyerindeki şahsi" eşyalarımı da toplamak zorundayım."

Ajan itiraz etmedi. Tam o sırada Neslihan ağır adımlarla 'merdivenden iniyordu. Evdeki yeni yabancıları-görünce irkil-di önce. Oslo'dan gelen ajanlar da hafif baş selamlarıyla genç kadına gülümsemişlerdi. Doğruca sevgilisinin yanına yakla-şan Neslihan mırıldandı: "Vakfa gidecek misin?"

"Mecburum, hayatım."

"Ben ne olacağım?"

"Sen burada dönüşümü bekleyeceksin. Korkacak bir-şey yok, ajan Cooper ve adamları senin yanında olacaklar."

Yüzü asılan Neslihan, "Lütfen, çabuk dön," dedi sadece.

288

289

•J

Büyük Amerikan arabası Feridun'un evinin bulunduğu sokağın başındaki yerini çoktan almıştı.

Ahmet bezgin bir edayla mırıldandı; "Herhalde şu saatler-de evden çıkacaktır."

Kenan parmağının ucuyla güneş gözlüğünü burun köprüsü-nün üstüne iterken cevap vermeye gerek duymamıştı. Avı çık-a-

caktı elbette ve kendi ayağıyla eceline yürüyecekti. İntikam ate-

şi bütün vücudunu sarmaya başlamıştı. Bunca zamandır bekle-

yen ve ruhunu saran nefreti az sonra nihayete erecekti. Dişleri-

ni gıcırdatmakla yetindi. Arabanın arkasında oturan Halil'le

Ömer de tüm dikkatlerini uzaktaki eve yoğunlaştırmışlardı.

Nihayet bekledikleri an geldi.

Feridun kapıda göründü.

Ama aynı ciakikada arabada bekleyenler irkilmişlerdi.

Çünkü Feridun'un yanında kızıl saçlı genç bir adam daha vardı.. Ahmet, "Bu da kim." Yoksa Norveçliler bir de koruma mı verdiler herife?" diye sordu.

"Hiç önemli değil," diye homurdandı Kenan. "İşimize karışırsa tereddüt etmeden kurşun sıkın."

Feridun ve Peter evin önünde duran Saab'a binmişlerdi. Araba hareket etti. Yolun öbür yanından gidince Ahmet de gaza bastı. Kısa bir süre sonra Saab'a arada belirli bir mesafe bırakarak yaklaşmışlardı. İlk şaşkınlık belirtisi arkada oturan Halil'den geldi.

"Beyefendi," diye mırıldandı, "işyerine gitmiyor. Farklı bir caddeye saptı."

290

Ahmet de irkilmişti. "Evet, bu dün takip ettiğimiz yol değil. Hangi cehenneme gidiyor bu herif?" diye homurdandı.

Kenan'ın yüzü bir ancla allak bullak olmuştu. Planının bir daha sekteye uğramasına tahammül edemezdi. Feridun'u öldürmek için planladığı en uygun yer son derece تنها ve ormanlık olan Olav Vakfı yoluydu. Döne döne çıkılarak tepeye giden yol normal mesai başlangıç ve bitiş saatlerinin dışında fazlasıyla تنها ve trafiğin olmadığı bir güzergâhtı. Karısının ölümüne sebebiyet veren o adamı ormanın içinde önünü keserek ortadan kaldırmayı düşünmüştü. Sonradan da hiç durmaksızın karayoluyla Oslo'ya dönmeyi düşünmüştü.

Bir an hırsından köpürür gibi oldu. Elleri titremeye başladı. Bu şansı mudaka kullanmalıydı ama şimdi önüne bir pürüz çıkmış. "Bu herif nereye gidiyor acaba?" diye söylendi.

, Hiçbirinin fikri yoktu. Ama işine gitmediği muhakkaktı.

, Ahmet, "Ne yapmamı istersiniz, beyefendi?" diye sordu.

Ağzı köpüren Kenan, "İzle," demekle yetindi sadece...

\ ^>3!l^ğj*İSK~*

Saab'ın içinde oturan ajan Peter şehrin merkezine doğru yöneldiklerini görünce Feridun'u ikaz etmek zorunda kaldı:

"Yanlış yola girdiniz. Buradan vakfın olduğu yere gidemeyiz."

"Biliyorum," diye söylendi Feridun.

.' "Affedersiniz ama nereye gittiğinizi sorabilir miyim?"

.' "Om Alışveriş Merkezi'ne."

.' "Oma mı? Ne yapacaksınız orada?"

"Sevgilime almayı vaat ettiğim bir kürkü alacağım."

291

Ajan telaşlanmıştı. "Bu bir şaka mı?" ;

"Kesinlikle değil."

"Bu kadar tehlike içinde olduğunuz bir sırada alışveriş yapmayı nasıl düşünüyorsunuz?"

"Ben hâlâ kesin bir tehlike içinde olduğumdan emin değilim. Düşmanımı iyi tanırım, burada olsaydı dün gece çoktan evi basardı."

"Sizi anlamakta zorlanıyorum. Bizler istihbarat elemanlarıyız, topladığımız bilgilere inanmıyor musunuz yoksa? Lütfen vazgeçin bu alışverişten. Om çok kalabalık bir merkezdir, hatı diyebilirim ki şehrin her saatte en hareketli olan yeri. O kalabalıktan sizi korumam daha zor olur. İstedığınızı Londra'cia da alabilirsiniz."

"İşim çabuk bitecek, endişelenmeyin."

Peter daha fazla ısrar etmedi. Ama bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Bu kez arabayı kapalı garaja sokmadı. Feridun. Cadde üzerinde boş bulunduğu ilk yere bıraktı ve hızla arabadan çıktı. Peter de peşincien fırlamıştı.

Kar yağışı hafiflemekle birlikte devam ediyordu. Büyük Amerikan arabasının ön tarafında oturan Kenan Sofuoğlu kاپیyı açıp karlı caddeye çıktı. Zangır zangır titriyordu. Daha önceden tasarladığı plan beyninden silinip gitmişti. Caddeleri, kalabalığı, müsait olmayan şartları umursadığı yoktu o anda. Patronunun bir çılgınlık nöbetine kapıldığını hisseden Ahmet onu durdurmak için, arkasından, "Beyefendi, beyefendi..." di-

292

ye seslendi ama Kenan onu duymamıştı bile. İntikam hissi adamı âdeta nöbete sürüklemişti. İçgüdülerinden kaynaklanan titremeleri, ruhunun derinliklerinde her şeyin daha kötüye gidebileceğini gösterse de aldırdığı yoktu. Dünyasını yok edecek kadar güçlü bir kasırganın ortasına sıkışıp kalmıştı. Öylesine büyük bir nefretle doluydu ki kontrolünü çoktan kaybetmişti. Bilinçli kalmak için de çaba harcamaya gerek duymuyordu. Dehşet verici deliliğinin içinde ruhu çökmüştü âdeta.

Adaleleri kasıldığı için gerinmeye çalışıyordu. Gırtlakım kanatacak, kulak zarını patlatacak türden çılgınlık atmak istiyordu. Her tehlike silinmişti beyninden, nihayet o anı yakalamıştı ve karısının mahvına sebep olan iblisi şimdi öldürecekti; artık şartlar ve içinde bulunduğu ortam önemli değildi. Onu sadece öldürmek değil, tanınmayacak hale gelene kadar parçalamak, zerrelere bölerek toz etmek geçiyordu içinden.

O sırada Feridun da hızlı adımlarla Om Alışveriş Merkezi'ne cıoğru yürümeye başlamıştı. Cadde sabah olmasına rağmen bir hayli kalabalıktı. Peter de arkasından geliyordu. Sabah'ı park ettiği yerle alışveriş merkezinin arasında en fazla otuz metrelik bir mesafe vardı. Bakışlarını kısa bir an cadde de yürüyen, gelip geçen tanımadığı insanlara çevirdi. Başına kalpak geçirmiş bir adam cep telefonu ile avaz avaz konuşuyordu. Kırmızı paltolu bir kadın bebek arabasını itiyordu. Biraz gerisinde kır saçlarını başının hemen arkasında atkuyruğu biçiminde toplamış bir adam yağın kara aldirmeden vitrinlere bakmakla meşguldü. Siyah üniforma giymiş bir delikanlı da elinde kesilmiş çiçeklerle koşturmaktaydı. Hepsisi kendisine yabancı, sıradan insanlardı.

293

Ama her şey o an başladı.

Feridun görmüştü onu. Bir an gördüğüne inanmak istemedi. Fakat yanılmasına imkân yoktu ve bu kesinlikle bir hayal, fazla düşünmekten dolayı beyninin oynadığı bir oyun değildi.

Kenan Sotuoğlu'yu yaklaştı.

Bir an yerine mıhlınır gibi durakladı. Yılan görmüş tavşan gibi donakalmıştı. Ne ileri ne geri gidebiliyordu o an. Yanındaki ajan Peter hâlâ bir şeyin farkında değildi. Kenan yaklaşıyordu.

Adamın yüzünün ne kadar tuhaf ve gergin olduğunu ancak fark edebildi Feridun. Koyu renk güneş gözlüğünden gözlerindeki kini seçemiyordu ama yüzünün kasıldığını, dudaklarının mosmor kesildiğini ve çenesinin seğirdiğini gördü. Aynı anda siyah paltosunun cebinden çıkardığı elinde madeni bir tüpün uzandığını görünce nefesi kesilir gibi oldu Feridun'un.

Bu, ucuna susturucu geçirilmiş bir tabancaydı.

Kenan caddenin kalabalığında fütursuzca ateş edecekti.

Birden daldığı şaşkınlıktan sıyrılan genç adam kurşuna hedef olmamak için sağa sola zikzaklar çizerek hamle yapmaya

başladı. Aralarında üzerine atılamayacak kadar mesafe vardı, di. Kenan'ın elindeki silah hedef tespiti için sağa sola kayı-yordu.

Bundan sonra olanlar bir saniyeden daha az sürdü, ama zaman hemen duracak kadar yavaşlamıştı sanki. Bir saniye sonra patlamayı duydu. Mermi sadece birkaç adım uzağmclaki vitrini tuzla buz edince de cam kırıkları yağmur gibi üzerine yağmaya başlamıştı.

/ | 294 ||||, •',!••'

Peter ancak o zaman tehlikeyi fark etmiş ve belindeki silaha sarılmaya kalkışmıştı. Fakat onun silahına davrandığını hisseden Kenan hiç duraksamadan ikinci mermiyi İngiliz ajana sıkıştı. Ajan durumu geç fark ettiğinden daha kimin ateş ettiğini göremeden kurşunu bedenine yemişti bile. Acı bir çığlık atarak karlarla kaplı kaldırıma serildi kaldı. Fakat o birkaç saniye içinde yaşanan cıram Feridun'un ayılmasına yetmişti. Vitrini tuzla buz olan mağazanın önünde duran büyükçe çam saksısını yerden kapıldığı gibi Kenan'a savurdu.

Gafil avlanan Kenan dengesini kaybetti ve kafasına isabet eden saksıdan duyduğu acı ile keskin bir çığlık savurdu. Yere yuvarlanmıştı ama ucuna susturucu takılı tabanca hâlâ elindeydi. Fericiun kısa bir kararsızlık yaşadı; belki Kenan'ın kaldırıma yuvarlandığı anda aradaki mesafeyi kapatıp üzerine çullanabilirdi ama geç kalmıştı. Bunu şimdi denerse, üçüncü

- kurşunu kafasına yiyebilirdi.

Kenan'ın güneş gözlüğü suratından fırlamış, başına yediği, çam saksısı nedeniyle sol yanağı kan içinde kalmıştı. Feridun

onun toparlanıp ayağa kalkmaya çalıştığını gördü, İngiliz ajan da galiba ölmüştü. Daha fazla bekleyemezdi, Kenan elindeki tabancayla hâlâ potansiyel bir tehlikeydi. Mızla ileri atıldı ve kuvvetli bir adrenalin akımının etkisiyle koşmaya başladı.

Kenan Sofuoğlu her an arkasından kurşun sıkabilirdi.

Feridun'un koştuğu istikamet caddenin kalabalığı ve karşısına çıkan insanlarla kapanmıştı. Ayrıca cadde üzerinde bir

panik yaşıyordu. Çevresindekiler ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Genç adam kalabalığı yarmaya çalışırken bir sü-

rü kişiye çarptı ve arkasından bağırdıklarını duydu. Daha da
295

kötüsü etrafta Kenan'm adamlannm olduğu gerçeğiydi, henüz onları görememişti ama her an bilinmeyen, daha doğrusu göremediği bir istikametten ateş açılması mümkündü. Yarışa kalkmış bir atlet gibi koşuyordu ve temposunu hızlandırmaya çalışıyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyor, ser-seri bir kurşuna hedef olmamak için zikzaklar çiziyor, düzensiz yolunun kendisini zor bir hedef yapacağını umuyordu.

Çılgınlıktı bu, düpedüz çılgınlık.

Gündüz vakti, insanların bu kadar yoğun olduğu bir yerde ateş etmeye kalkmanın başka açıklaması olamazdı. Koşar-

ken arkasına bakmak yanılışına düştü. Böyle yapmakla istemeyerek koşu temposunu düşürmüş, yüzü yeniden, intikam ateşiyle tutuşan düşmanına yol göstermişti. Kendisinden daha yaşlı olan Kenan'ın yetişeceğine ihtimal vermemişti ama birden yarım metre ilerisindeki genç bir kadının karnını tutarak acı ile kıvTanıp yere kapaklandığını gördü. Kenan yeniden ateş etmiş olmalıydı. Susturucu takılı silahtan çıkan sesi cad-denin gürültüsü boğup yok etmiş olmalıycı.

Feridun duyduğu dehşetten tıkanır gibi oldu.

"Aman Allah'ım," diye inledi.

Böyle bir şey olamazdı, bu gerçek değil garip bir karaba-sandı.

Başka bir mermi önünden koşarak geçtiği bir işhanının mermer yüzünü delerken taş parçacıklarının yere döküldüğünü gördü. Bir yanağı kıpkızıl kana bulanmış Kenan da ayağa kalkmıştı ve Feridun'un sadece on beş-yirmi metre gerisindeydi. Kendisinden en az on beş yaş daha yaşlı olan adamın bu kadar hızlı koşmasına şaşırıp kalmıştı.

296

Duruma inanmak istemiyordu bir türlü. Böyle medeni bir ülkede bir çılgının günün hareketli bir saatinde ve en mute-na yerinde etrafa ateş saçarken hâlâ duruma müdahale edecek

bir polisin çıkmaması olacak şey değildi. Bu kovalamaca biraz daha devam ederse sırtına veya ense köküne bir kurşun yemesi kaçınılmaz olacaktı.

Bu adamın gözü dönmüştü veya gerçekten çıldırmıştı. Akli başında bir katil böylesine aptalca bir şeye kalkışmazdı. Sayısını bilmiyordu ama daha şimdiden iki-üç kişi ölmüş veya ağır şekilde yaralanmış olmalıydı. Feridun bir an can düşmanının elinden kaçamayacağı korkusu ile paniğe kapıldı. Hayatta kalmak için tek şansım içindeki hız dürtüsünü canlandırmak olduğunu biliyordu. Ayaklarındaki ayakkabılar da karlı caddelerde koşmaya elverişli değildi, bir yandan da kayıp düşme endişesi içindeydi. Şayet tökezleyip düşerse mahvolurdu.

Aslında bütün bu olup bitenler elli metrelik bir mesafe içinde cereyan etmişti. Birden yan sokağa saptı. Om Alışveriş Merkezi'nin o sokaktaki girişini hatırlamıştı. Buraya dalarsa karlı caddelerde sürdürdüğü koşudan daha hızlı yol alabilirdi. Neslihan'la evvelki gün birlikte girdikleri büyük çarşının girişini, yürüyen merdivenleri hatırladı. Oraya girip alışveriş merkezinin geniş ve hareketli kdarında ilerlemekle yukarıdaki sokakları dolduran kalabalıkları yarmaya çalışmaktan hem daha hızlı yol alabilir hem de izini kaybettirebilirdi.

Feridun, Om'un yan kapısından yıldıırım hızıyla içeriye daldı. Sıcak bir hava dalgası yüzüne çarptı. Soluğu kesilen ve kasları oksijen sıkıntısı çeken genç adam kadara inen ve çı-

kan yürüyen merdivenlerin başında durdu. Vakit kaybetmeden bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu. Acaba aşağıya mı inmeliydi, yoksa üst katlara mı çıkmalıydı. O sırada gözü tluvardaki tabelaya takıldı. Birinci zemin kat yazıyordu. Aşağıya inen merdiven, torbalarla yüklü ve alışveriş arabaları süren insanlarla doluydu. Feridun yukarıya çıkan nispeten تنها merdiveni kullanmak zorundaydı. Genç adam o tarafa hamle yaptı ve el ele tutuşarak yolu tıkayan genç çifti iterek geçti. Davranışının yol açtığı bakışları fark etti; yılgınlıkla küçümseme birbirine karışıyordu bu bakışlarda.

Ama şimdi bunları önemseyecek halde değildi.

Merdiveni bir solukta tırmanmıştı, basamakları ikişer üçer

adayaarak bir üst kata varmıştı nihayet. Tam umuda kapılacak- ken yapağı hatanın birden farkına vardı. Etrafında feryatlar, panik bağırırşları duyuyordu.

Kenan Sofuoğu'nun bu kapalı alana kadar kendisini izlediğini anlamıştı. Haliyle elinde susturucu takılı bir tabancay- la koridorda koşan bir insanı gormek çevredeki insanların ür- küp korkmalarına neden oluyordu. Genç adam tam bunları düşünürken bir kuyumcunun ayna kaplı vitrininde namlu- dan püsküren sarımsı beyaz ateşi fark etti. Aynı anda da yan taraftaki bir kitapçı dükkânının cilalı maun kaplamalarının parçalandığını gördü.

Peşindeki çılgın yeniden ateşe başlamıştı.

Etrafta tekrar panik baş gösterdi. Birkaç adım ilerdeki yaş- lı bir adam elini boğazına götürerek yere yıldı. Feridun yine iskalamış, tabancasından çıkan kurşun başka bir günahsız a isabet etmişti. Kenan'ın çılğınlık nöbeti devam ediyordu. Bu 298

koalamaca ölümüneydi; "Anlaşılan benim de beynime bir kurşun sıkmadan durmayacak," diye düşünüyü.

Çaresizlik genç adam'ı fena halde eziyordu. Silahlardan nef-

ret etmesine rağmen o an yanında bir tabanca olsa, hiç tered- dü etmeden o da Kenan'a kurşun sıkardı. Artık hayatı söz ko-

nusuydu. Kendisini koruyacak bir yer arıyordu. Birden danış- ma kulübesini gördü. Yaklaşık bir buçuk metre eninde, uzun- ca, beton ve camdan oluşan sütunun siyah zemin üstüne şık beyaz bir yazıyla o kattaki dükkânların listesi ve üç ayrı dilde ya-

zılmış alışveriş rehberi monte edilmişti. Hemen betonun arka- sına sındı ve belki beni görmemiştir diye içinden dua etti.

Öndeki camın şangır şungur kırılması danışma kulübesi- nin isabet aldığını anlamasına yetti. Yarım saniye sonra sert bir

çatırtı oldu ve bir beton parçası sütundan koparak genç ada- mın ayaklarının dibine düştü. Sadece birkaç santim ileriye.

Bu inanılmaz bir kâbustu. Feridun yavaş yavaş düşmanı- nın gerçekten delirliğine inanmaya başlamıştı artık. İçi ne ka-

dar nefret ve intikam ateşiyle dolu olursa olsun, akli başında bir katil bunu yapmazdı. Etraf mezbahaya dönüşmüştü. Ölen veya yaralananların sayısını toparlayamıyordu artık. Bu gidişle olay küçük ve sakin Bergen kentinin yaşadığı en büyük katliama dönüşmek üzereydi. Anlaşılan silahındaki mermiler ya da yeciek şarjörü bitinceye kadar bu durum clevam edeceğı benziyordu.

Hâlâ beton duvarın arkasına sinmiş durumdaydı Feridun.

Yeniden bir vınlama duydu ve aynı hattaki başka biri boğuk bir çığlık atarak yere yuvarlandı. Bulunduğı yerden zeminde debelenen genci görebiliyordu. O zaman kesin kanaat

299

getirdi. Kenan çıldırmıştı ve rasgele ateş ediyordu. Çevrede hareket halinde gördüğü herkese.

Kapalı mekândan çığlıklar, ağlama sesleri, feryatlar yükseliyordu artık. Az ilerideki pasaj, haykıran, isteri nöbetinin pençesine düşen, çömelen, büzülen insanlarla doluydu. Bunların pek çoğı başlarını, kollarının altında gizlemeye çalışıyordu. Korku krizine kapılmış insanların dehşet dolu yüz ifadelerinden Kenan'ın bulunduğı yere gittikçe yaklaştığını anlamıştı.

Feridun bu kaosun içinde Kenan'ın yaklaşan ayak seslerini duyamıyordu.

Çok yaklaşmış olmalıydı artık.

Katilin kendisine ulaşmasına bir dakikadan fazla zaman kalmadığının farkındaydı. Kenan nereye saklandığını biliyordu, danışma panosunu döndüğü anda yüz yüze geleceklerci. Feridun panik halintie sığınabileceğı yeni bir yer arıyordu. Beş-altı metre ileride ikinci üst kata çıkan yürüyen merdivenler yer alıyordu. Vurulmadan bu mesafeyi aşabildiğı takdirde belki bir kurtuluş şansı olabilirdi. Fakat hemen yanı başında yatan kanlı cesedi görünce fikrini değiştirdi. Aradaki mesafeyi aşmasının hiçbir yolu yoktu.

Düşünmek zorundaydı. Ama ne kadar?

Manyak katil adım adım yaklaşıyordu. Belki otuz saniye sonra yüz yüze geleceklerdi. Fena halde sıkıştığını hissetti Fe-

ridun. Bir kurtuluş yolu bulmak için dakikaları değil, sadece saniyeleri vardı. Soğuk soğuk akan terler alnını kaplamıştı.

Tam o sırada hemen ilerisinde yatan ceset gözüne çarptı.
O hengâme esnasında adamın ne zaman vurulduğunu bile

300

görmemişti; görse bile hamlamıyordu. Bir an çılgınca bir fikre kapıldı; aklına bir ihtimal gelmişti, ne kadar tutardı bilmiyordu ama denemek zorundaydı, zaten başka yapacağı bir şey de yoktu.

Yerde yatan ölü adamın kolunu yakalayıp kendine doğru çekti. Aklına geleni gerçekleştirmek için belki de beş-on saniyesi kalmıştı. Ölü'nün gri paltosunu üzerinden çekip çıkarttı, vücudundan sızan kan gölünün biraz ötesine yuvarlanmış şapkasını da çekip aldı. Kaçma fırsatı bulamayıp yerlere serile-

rek kımıldamadan bu kıyametin sona ermesini bekleyen insanlardan bazıları Feridun'a kötü kötü bakmaya başlamışlardı. Onların, fırsattan istifade edip bir ölü soyucu gibi kendisine baktıklarını hissetmişti. Ama böyle ahlaki değerleri düşünecek zaman değildi şimdi, o hayatta kalmak için mücadele veriyordu. Aslında kendisine küçümseyerek bakan insanlar o çılgın katilin gerçek hedefinin kendisi olduğundan haberleri bile yoktu. Yaşamak ve hayatta kalmak için zamanla yarışlıyordu.

Adamın bol paltosunu sırtına geçirdi, şapkeyi de başına geçirdi. Şapka kulaklarına kadar inmişti. Merdivenlere koşma dürtüsünü güçlükle bastırdı. Çok dikkatli olmalıydı, merdivene koşarsa, ani hareket eden her kişiye kurşun sıktığını biliyordu Kenan'ın. Ağır ve temkinli davranmalıydı ve en önemlisi suratını Kenan'a göstermemeliydi. Yavaşça doğruldu, kan kaybetmiş ihtiyar bir adam gibi sırtını kamburlaştırdı ve sendelemeye başladı. Arkasına hiç bakmıyordu.

Takip boyunca Kenan hep devetüyü rengi avını kovalamıştı, oysa şimdi sırtında bol gri bir palto ve şapka vardı. Hilesi

301

ne kadar geçerli olacaktı bilmiyordu, ama yapacağı tek şey şimdi buydu. Şimdi göz önünde ve çok tehlikeli bir konumdaydı. Fark ederse Kenan her an sırtından vurabilirdi. Bu hileyi yürüten merdivene kadar sürdürmek zorundaydı.

Kenan onun yaralı bir yabancı olduğunu düşünürse ateş etmeyebilirdi. Feridun'un kalbi göğsünün içinde zonklıyor, tüm içgüçlülere onu koşmaya zorluyordu. Fakat acele etmek

için hentız çok erkendi. Feridun omuzlarını kısararak, sırtını daha da kamburlaştırarak yaralı bir adam gibi yürümeye devam etti.

Hâlâ sırtına kurşun yememişti.

Beş saniye geçti. Altı saniye... Yedi saniye...

Ölü adamın bol gri paltosunu sırtına geçiren Feridun, panik halindeki yayalar tarafından terk edilmiş merdivende öne yığılır gibi yaptı, ama hemen arkasından merdivenin hareketi onu aşağıdakilerin görüş açısından uzaklaştırdı.

İçini bir sevinç dalgası kaplamıştı genç bilginin. Galiba başarmış ve numarası tutmuştu. İçinden, "Hadi, fırla! Koş!" diye bağırdı.

Müracaat panosunun altıncıaki kahredici bekleyiş sırasındaki hareketsizlik Feridun'u çabalamak kadar yormuştu. Kalan basamaklarda elinden geldiği kadar hızlı olarak yukarıya koşmaya başladı. Fakat aşağıdan öfkeli bir böğürme kulağına geldi. Erken sevinmişti, Kenan yaptığı numarayı biraz geç de olsa anlamıştı. Her saniyenin büyük önemi vardı yine.

Feridun bir koşucu gibi hızlandı. Om'un bu katı tam bir labirentti. Bu katı hiç hatırlamıyordu. Belki de Neslihan'la gel-

302

A

dikleri gün burayı adamışlardı. Mimari olarak diğer kadarın aksine öbür uca ulaşan düz bir hat yerine, bir dizi dolaşık yol vardı. Hangi yola sapacağını şaşırdı. Sonra fazla düşünmeden koşarak birine girdi. Bu dar yol üzerinde, cep telefonları, puro ve sigaralar, envai çeşit saatler ve kitapçı dükkânları vardı.

O yolu aştı. T biçimli başka bir koridora varmıştı şimdi. içinden lanetler okudu. Hangi yöne koşacağını, sokağa nereden ulaşacağını kestiremiyordu. Uzun koridor üzerinde butikler, ayakkabıcılar, kürkçüler vardı. Yan tarafta bir banka şubesi, onun yanında da deri bavullar satan bir mağaza.

Kenan hemen peşinde ve bu civarlarda bir yerlerde olmalıydı ama henüz onu göremiyordu. Alt kadardaki çıgıllıklar ve avazlar buradan da duyulmuş olmalıydı ki, insanlar ne olduğunu anlamamakla beraber koşuşuyorlar, merakla neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Hemen yakınındaki biri bir an durup acayip kıyafetine baktı, iki paltoyu üst üste giymesi dikkatini çekmişti. Feridun daha fazla bu garip kıyafede ilgi çek-

memek için hemen üstündeki gri paltoyu ve şapkayı çıkarıp yere bıraktı.

. Feridun soluklanıp koridorun iki ucuna baktı. Hangi tarafa yönelmesi gerektiği hususunda karar veremedi. Rasgele bir seçimle sağa kıvrıldı ama aynı anda tuvaletlere giden ufak yol üzerinde Kenan'la karşılaştı.

Aralarında ancak üç metrelik bir mesafe vardı.

İkisinin gözleri karşılaştı. Kenan'ın nefret dolu gözleri birden keyifle ışıldadı.

"Sonunda seni yakaladım, iblis!" diye homurdandı. "Sonun geldi artık."

303

Feridun kımıldayamamıştı. Son bir cesaretle üstüne atlamak istedi. Ama onu yere yıkmak için ancak uçması gerekirdi. Bir an çaresizliğin bütün acısını içinde hissetti. Kenan da artık onun kaçamayacağını anladığı için mutluydu. Elindeki silah bedenine çevrilmişti şimdi.

Dikkatle Kenan'a baktı bir daha. Adamın belki de neden bu kadar rahat dolaştığını daha iyi anlar gibi oldu. Sokakta yüzüne fırlattığı çam saksısından dolayı bütün yüzü gözü kan içindeydi ve başındaki yara hâlâ kanıyordu. Sırtındaki paltoda akan kanlarla ıslanmıştı. Onu bu halde gören insanların çoğu muhtemelen saldırıya uğramış ama ölmemiş olay kurbanlarından biri gibi düşünmüş olabilirlerdi. Feridun sonunun geldiğini düşündü. Ama neticeyi bir türlü kabullenemiyordu. Bu ilahi bir adaletsizlikti. Onun karısının ölümünde hiçbir günahı olmamıştı, Leyla'yı ne baştan çıkarmaya kalkışmış ne de bir vaatte bulunmuştu. Karısının ölümüne ise sadece aşırı hızla sürdüğü araba neden olmuştu, yani her şey bir kazaya dayanıyordu.

Kenan sarsak iki adım daha attı.

Alnından akan kan gözlerinden birini adeta örtmüştü. Pıhtılaşma nedeniyle devamlı boş eliyle sızan kanın gözünü örtmesine çalışıyordu.

"Bu anı çok bekledim!" diye homurdandı. "Şimdi seni köpek gibi öldüreceğim. Bütün vücucunu kurşunlarla dolduracağım."

Boğuk, isterik bir kahkaha yükseldi ağzından.

Aynı anda da arkalarına rasdayan bölümde ayak sesleri ve

Norveç dilinden sert emir tarzında haykırışlar geldi. Feridun
304

ancak göz ucuyla sesin geldiği yana baktı. Üniformalı iki Norveç polisi silahlarını Kenan'a çevirmiş vaziyette duruyorlardı.

Feridun sevinemedi.

Zira Kenan yakalandığını anlasa da ilk iş olarak silahını ateşleyecek ve can düşmanını vuracaktı. Kenan ölümü çoktan göze almış olmalıydı. Ama yanılmıştı Feridun; zira Kenan o zevki bir tehdit altında değil, ruhunun bütün coşkusuyla tatmin etmek istiyordu. O nedenle de susturuculu tabancasını hiç düşünmeden polislere çevirdi ve ateşlemeye çalıştı.

Koridor bir anda barut kokularıyla doldu. Onun ateş edeceğini anlayan polisler bir anda yayılım ateşe geçerek karşılık vermişlerdi.

Kenan bir süre vücuduna isabet eden kurşunlarla titredi ve sonra cansız olarak Om'un parlak cilalı zeminine yuvarlanıp kaldı...

305

beşinci bolum

i. Bergen

' Halil dehşete kapılmıştı. Daha caddenin ortasında patronun silaha sarılıp ateş ettiğini görünce donakaldı ve her şeyin o anda sarpa sardığını anladı. O da deneyimli biriydi, fakat patronun yaptığının hiç de akıllı bir iş olmadığını derhal anlamıştı. Üstelik Kenan Sofuoğlu yanlış birini vurmuştu. Sadakat duygusu baskın çıktı ve patronunu izlemeye başladı. Ona yardım etmek zorundaydı. Üstelik daha şimdiden kan revan içinde kalmıştı.

Fakat Om Alışveriş Merkezi'ne girdikten sonra gördükleri tüylerini diken diken etti. Patronu rasgele ateş ediyor ve he-definin dışındaki bir sürü insanın ölümüne veya yaralanmasına neden oluyordu. Adeta çıldırmış gibiydi. Mantiğı baskın

307

çıktı. Bu bir cinnettir. Hele yabancı bir ülkede asla yapılmaması gereken bir şeydi. Ani bir kararla geri döndü ve en azından fikir danışmak için arabada bekleyen Ahmet'in yanına koştu.

Ahmet'le Ömer de sokakta patlayan silah seslerini duymuşlardı tabii. Daha ne olduğunu anlamadan iki polis arabasının hızla belirerek mağazanın ana kapısına geldiğini gördü-

ler. Dört polis arabadan fırlamış ve Om'un içine dalmışlardı.

"Allah kahretsin!" diye homurdandı Ahmet.

Bunca yıllık patronunun sonunun geldiğini o anda hissetmişti. Az sonra yanma gelen Halil ise dehşete kapılmış bir şekilde Kenan Sofuoğlu'nun yaptıklarını anlatıyordu. Hiç kuşku kalmamıştı artık. Bu gerçek bir cinnettir; zaten kaç zamandır Kenan'ın akli dengesinin bozulduğundan kuşkulananmaya başlamıştı, Feridun hakkındaki değişmeyen, sabit fikri aslında kendi sonunu hazırlamıştı.

Halil, "Ne yapacağız Ahmet Bey?" diye soruyordu devamlı.

Ahmet bir süre düşündü. "Dönüyoruz," diye homurdandı sonra. Halil ile Ömer aynı anda ve saflıkla sordulan "Nereye?" "İstanbul'a."

Halil, "Patronu burada mı bırakacağız?" diye kekeleydi.

"Artık yapacağımız bir şey yok. Patron yalnız kendini değil, bizi de harcadı. Polis er geç onun yardımcılarını olarak bizi de tutuklayacaktır. Buncian sonra başımızın çaresine bakmak zorundayız. Otele bile uğramadan doğru Oslo'ya gidiyoruz. Yoldan pilota telefon edeceğim, uçağı hazırlasın. Umanm paçamızı kurtarız."

Halil inler gibi mırıldandı: "Fakat Ahmet Bey, patronu nasıl bırakırız burada?"

308

Ahmet, "Onu burada canlı bıraktığımızı hiç sanmıyorum," diye mırıldandı.

Halil ile Ömer, Ahmet'in yüzüne bakular endişeyle. Ahmet'in gözlerinde uzun yıllar efendisine sadakarie hizmet etmiş bir dostun gerçek hüznü okunuyordu. Susmak zorunda kaldılar.

Saatler sonra Kenan Sofuoğlu'nun özel uçağı Gardermoen Havaalanı'ndan ayrılırken uçtakiler bir imparatorluğun başsız kaldığına inanıyorlardı artık. Bundan sonra Kenan Sofuoğlu olmayacaktı ama daha şimdiden uçtakiler onun koltuğuna yerleşen Ahmet yeni imparatorluğun başkanı gibi görünüyordu.

Kenan'ın purolarından birini yaktı Ahmet.

Evet, hazır bir imparatorluğa el koyacaktı artık ve çok şükür onun Feridun Yalaz diye bir derdi olmayacaktı...

Feridun sanki senelerdir görmemiş gibi kucaklamıştı Neslihan'ı. Norveç polisi yaptığı ilk tahkikatta Feridun'unun da

o sırada alışveriş merkezinde tesadüfen bulunan biri olduğunu ve etrafa ölüm saçan katille aralarında hiçbir ilişki olmadığını düşünmüştü haliyle. Ayrıca Norveç tebaalı bir bilim adamı olduğunu da öğrenince bir özür dilemedikleri kalmıştı. Kenan'ın kimliği ilk araştırmada tespit edilememişti, çünkü üzerinde hiçbir kimlik çıkmamıştı. Ama polis tahkikatı derinleştirdiğinde pek çok gerçek ortaya çıkacaktı kuşkusuz. İlk kanıları ülkelerine gelmiş bir turistin bilinmeyen bir nedenle cinnet geçirdiği merkezindeydi.

309

Feridun eve döner dönmez Kenan'ın öldüğünü müjdeledi Neslihan'a. Artık büyük bir beladan kurtulmuş sayılırdı. Neslihan'ın ilk sorusu ise, ne yapacağız şimdi, İngiltere'ye gidecek miyiz, olmuştu.

Aslında büyük ümitlerle geldikleri Norveç çok kısa bir sürede onlar için bir kâbus ülkesi haline dönüşmüştü. Burada daha fazla kalmaları için bir neden yoktu. Norveçli yetkililerin gösterdikleri anlayış için onlara müteşekkirdi Feridun ama diğer yandan Olav Vakfı'nın genel müdürü Dr. Thor Eriksson'dan ve mesai arkadaşları Henrik Svedsen ile Sonja Ransen'den hiç memnun değildi. Belli etmemeye çalışsalar da onu kıskandıklarını anlamıştı. Ayrıca Lx)ndra'ya da gitmek istemiyordu, İngilizlerin teklifini mecburiyetten kabul etmişti.

Sevgilisinin sorusu üzerine bir süre cevap vermeden ona baktı.

Neslihan kısık sesle fısıldamıştı: "Artık memlekete dönmemen için bir sebep kalmadı, değil mi?" Genç kadının yüzünde olumlu bir karşılığı beklemenin heyecanı okunuyordu.

"Evet," diye fısıldadı Feridun. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

"İngilizlere ne diyeceğiz?"

"Yeni sorunumuz bu sevgilim. Bakalım şimdi tutumları ne olacak?"

Neslihan'ın gözleri irileşmişti aniden. Salonun orta yerinde Türkçe konuşuyorlardı. Genç adam kolları arasında tuttuğu sevgilisine sanki mutlu bir haber veriyormuş gibi gülerek fısıldadı:

"Belli etmemeye çalış. Sen de gülümse. Şüphelenmesinler."

310

Yapay bir gülümseme ile sordu Neslihan: "Neden şüphelenmesinler?"

"Beni baskı altında tutmalarının sebebi Kenan Sofuoğlu'ydü. Ama artık o yok. Yani ellerindeki koz ortadan kalktı."

"Yani bizi zorla mı götürmeye kalkışacaklar?"

Feridun otuz iki dişini gösterecek şekilde güldü ama o sevinç haline hiç de uymayan kelimeler döküldü ağzından.

"Mümkündür. Bunu az sonra anlayacağız, sevgilim," dedi.

Genç kadının yüzü gölgelenmişti birden.

Oturduğu koltukta dikkatle onları izleyen Cooper nihayet konuşmuştu: "Biraz acele etseniz iyi olacak Mr. Yalaz. Balıkçı teknesini daha fazla bekletmeyelim."

Feridun ajanların başına dönerek kararlı bir şekilde konuştu:

"Artık acele etmemize hiç gerek yok. Tehdit altında sayılmam. Ayrıca bildiğiniz gibi hâlâ Olav Vakfı'na gidebilmiş değilim."

Cooper ters ters Feridun'a baktı.

"Henüz açıklamadığınız bir nokta da bu zaten. Sabah buradan vakfa gidiyorum diye çıkmıştınız, oysa çok farklı bir istikamete ve şehrin merkezine gitmişsiniz. Üstelik bu bir ajanımızı kaybetmemize neden oldu. Sebebini sorabilir miyim?"

Feridun çok kısa bir an düşündü. Nasıl olsa yalanını tekiş edecek ajan Peter hayatta değildi. "Bu ajanınızın halasıydı," dedi.

"Peter'in mi demek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

311

"Sokağın başına gelir gelmez takip edildiğimizi anladık. Adamınız تنها dağ yoluna çıkmadan önce pesimizdekileri adatmak zorunda olduğumuzu söyledi ve şehrin kalabalık olan merkezine arabayı sürmemi istedi benden. Sonra da olanlar oldu. Bizi o alışveriş merkezinin önünde kıstırdılar. Arabadan inmek zorunda kaldık. Ateş açtılar, Peter de o zaman vuruldu."

Cooper bunu kuşkuyla dinlemişti ama aksini iddia edecek delil yoktu elinde.

"Bence vakfa gitmeseniz daha iyi olacak," dedi.

"Buna mecburum. Vakıfla yaptığım sözleşmeyi karşılıklı olarak iptal etmek zorundayım."

"Sabahleyin bazı özel eşyalarınızı almak için oraya gitmek zorunda olduğunuzu söylemişsiniz."

"Doğru. Bütün çalışmalarımı özetleyen notlarımı herhalde Norveçlilere bırakmamı istemezsiniz, değil mi?"

Cooper'm yüzü ekşidi, "Kuşkusuz, istemem," diye homurdandı. "O halde derhal yola çıkalım, bu kez ben de sizinle gelmek istiyorum."

Feridun şaşırmış gibi sordu: "Vakfa mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Yeni bir olay yaratılmasını istemiyorum da ondan. Her gittiğiniz yerde hadise çıkarıyorsunuz."

Feridun gülümsemekle yetindi. Sonra Neslihan'a dönüp fısıldadı: "Hadi hazırlan, fakat sakın bavulları almaya kalkışma bu sefer."

"Neden?" diye sordu genç kadın.

"Çünkü bunların elinden de kurtulmak zorundayız. Memlekete dönmeyi kafama koydum artık. Şimdi senden tek istediğim Norveçlilerin bize İstanbul'da temin ettikleri belgeleri yanına alman. O kelimeyi kullanmak istemiyorum çünkü uluslararasıdır ve bu herif işitmemeli. Buradan kaçarken şiddetle ihtiyacımız olacak."

Heyecanlanan Neslihan, "Anladım," diye mırıldandı. "Ya paralar?"

"Ne kaşlar varsa yanına al."

"Kaçmamız için yeter mi?"

Feridun gülümsedi. "Merak etme. Dün vakıftan avans almıştın. Niyetim çok başkaydı ama korkarım şimdi o parayı yol masrafları için kullanmak zorunda kalacağız."

Cooper, "Acele edelim," dedi.

Feridun ise gayet sakin bir şekilde, "Arkadaşımın hazırlanmasını bekleyeceğiz," diye söylendi.

Ajan hayretle bakakaldı bir süre. "Kız arkadaşınızın orada 7»

ne işi var."

"Bu sizi hiç ilgilendirmez Mr. Cooper. Onu oraya götürüp götürmeyeceğime ancak ben karar veririm. Hem unutmayın

ki, artık bizleri tehdit eden bir tehlikeyle karşı karşıya değiliz. Bu aceleniz niye?"

Cooper aşırı titizliğini hissetmiş gibi ağırclan almak zorunda kaldı. Pişmiş aşı su katmak istemiyordu. "Haklısınız galiba," diyebilcli isteksizce.

"Ayrıca," dedi Feridun. "Zimmetimdeki bazı malzeme ve eşyaları da vakıf yetkililerine teslim etmek zorundayım, işyerindeki bazı eşyaları, kapıdaki arabayı ve bu evin anahtarlarını. Hatta sizden bir ricam olacak."

312

313

"Söyleyin."

"Vakfa iki arabayla gidelim. Dönüşte kapıdaki Saab'ı onlara bırakmak zorundayım. Bavullarımız da lütfen sizin bulacağınız arabada kalsın."

Cooper istekleri makul karşılamıştı.

"Tamam," diye mırıldandı. "Şimdi buraya bir araba getiririz. Eşyalarınızı da ona yükleriz."

"Son bir sual," dedi Feridun.

"Evet?"

"Balıkçı tekneniz İngiltere'ye kaçta hareket edecek?"

"Herhangi bir hareket saati yok. Gemi çoktan yükünü aldı ama en değerli kargo olarak sizi bekleyeceğiz."

Feridun gülümsemekle yetindi. Sonra, "Vakıftaki işim en fazla bir saat sürer," dedi.

Cooper anlaştık der gibi başını salladı.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra White-Bjorg Balıkçılık firmasına ait bir Audi evin kapısına gelmiş, Neslihan'la Feridun'a ait eşyaların buluncuğu bavullar o arabaya yerleştirilmişti. Fakat Feridun'un anlamadığı bir nedenle ajan Benjamin Cooper o arabaya binmemiş, Oslo'dan gelen iki ajanını onlara refakat görevini vermişti, iki sevgili ise vakfın sağladığı Saab'a yerleştiler. Önde Saab, arkasından ise Audi hareket ettiler. Oslo'dan gelen ajanlar, belli ki Bergen'i de iyi biliyorlardı.

314

Yola düzülünce meraktan çatlayacak halde olan Neslihan hemen sordu: "Ne yapmayı düşünüyorsun, sevgilim? Londra'ya gitmiyoruz, değil mi?"

"Hayır, tadım. Karar verdim, memlekete dönüyoruz artık."

"İyi de, nasıl becereceğiz bu işi? Baksana bizi adım adım takip ediyorlar."

"Biliyorum. Biraz zor olacak ama katlanmak zorundayız. Bugün sıkıntılı son günümüz olacak. Çok üzgünüm, hayatına yeniden ciöndüğümden beri seni hep heyecanlandırıp kor-

kuttum, ama artık hepsi bitti sayılır. Bütün sorunumuz Oslo'ya varmak."

Neslihan içini çekti. "Bunu becerebilecek miyiz?" diye sordu.

"Bana güven. Her şeyi düşünüp planladım."

Genç kadın arkadan gelen Audi'ye yan aynadan bakarken mırıldandı.

"Peşimizdekiler herhalde silahlıdır, değil mi?"

"Öyle olmaları gerekir."

"Ya bize zor kullanmaya kalkarlarsa?"

"Korkma, bizi bir daha göremeyecekler. Onları adatacagım."

"Na

asıl.

"Çok basit. Onlar vakfa giremeyecekler. Dışarıda beklemek zorundalar. Başka bir ifade ile bizim vakıftan çıkıp geri döneceğimizi düşünecekler. Oysa biz dönmeyeceğiz."

Neslihan pek bir şey anlamamıştı ama gergin olduğunu gördüğü sevgilisine de başka sual sormamayı yeğledi.

315

i

li

ş

I

Genç kadın Olav Vakfı'nın bulunduğu geniş orman içindeki dağa ilk defa ürmanıyordu. Tabiatın güzelliği, karla kaplı ulu çam ağaçlarının heybeti, zaman zaman ağaçlar arasından karanın kalbine ok gibi uzanan deniz ve doğal manzaranın ihtişamı, büyük ve yeni bir heyecana kapılmasına rağmen çevreyle ilgilenmesine neden olmuştu. Dayanamayarak mırıldandı. "Ne güzel bir yerde çalışıyormuşsun," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Feridun. "Tesis de güzel. Ama hiç-biri bana bir şey ifade etmiyor artık. Bıktım yabancılarla uğraşmaktan. Kendi yurdum gözümde tütüyor."

"Haklısın. Ben de daha şimdiden İstanbul'u özledim."

Saab tesise giclen son virajı dönünce yavaşladı. Feridun arabayı yolun sağına alıp araçtan çıktı. Audi'nin içindekiler de aynı şeyi yapmışlardı. Bilgin ağır adımlarla onlara yaklaştı. Şoför mahallindeki ajan arabadan inmişti. Feridun akıcı İngilizcesiyle, "Siz burada bizi beklemek zorundasınız. Yabancılar içeriye giremez," dedi.

Ajan Paul Hom, "Şef de bunu söyledi ama biz şansımızı bir cıenemek istiyoruz," diye karşılık verdi. Feridun kısa bir şaşkınlık geçirdi. Böyle bir cevap alacağını beklemiyordu. Ama özel bir izin olmadıkça ziyaretçi kabul edilmediğini bildiğinden omuz silkti. "Siz bilirsiniz," demekle yetindi.

İlk kontrol noktasına geldiklerinde nöbetçi bekçi artık Feridun'u tanıdığından bariyeri kaldırdı ve Saab'ın geçmesine izin verdi. Feridun hiç duraksamadan yola devam etmişti. Di-kiz aynasından ise Audi'ye bakıyordu. Tahmin ettiği gibi nö-

316

betçi bariyeri indirdikten sonra peşinden gelen İngilizlere içeriye giremeyeceklerini anlatmakla meşguldü.

İçinden gülümsedi ve yola devam etti.

İkinci kontrol noktasındaki memura ise, Neslihan'ı göstererek sadece, "Eşim," demişti. Bekçi nazik bir selamla onları içeri aldı. Her şey umduğu gibi gerçekleşmişti. Binadan içeri girince doğru resepsiyon masasına yaklaştı. Masadaki sorumlu güzel Norveçli kız Feridun'a gülümsemişti.

"Sizden bir ricam olacak," diye mırıldandı genç bilgin.

"Tabii. Elimden gelen bir şeyse memnuniyetle yaparım."

"Bana bir kâğıt, kalem ve zarf verebilir misiniz?"

Feridun aldığı kâğıda hemen birkaç satır yazdı, sonra cebinden çıkardığı evin ve arabanın anahtarlarını kâğıtla birlikte zarfa koydu.

"Bunu lütfen Personel Müdürü Edvard Hayerdahl'e vermenizi rica edeceğim."

"Şimdi mi?"

"Hayır, acelesi yok. Akşam mesai çıkışında kendisine verebilirsiniz."

"Tabii, Mr. Yalaz."

Feridun, Neslihan'ın elinden tutmuş, uzun koridorun sonuna doğru yürümeye başlamıştı. Genç kadın telaşla sordu:

"Neydi o yazdığın yazı?"

"İstifa mektubum."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Asıl macera şimdi başlıyor. Binanın arka kapısından çıkıp ormana gireceğiz."

oonra?

"Bizi Oslo'ya götürecek bir vasıta arayacağız."

317

JE.-

Neslihan irkilmişti. "Ya bir araç bulamazsak, ormanda donar kalırız."

"Endişelenme, nasıl olsa bir vasıta buluruz. O yol sandığın kadar da تنها değil."

Neslihan bu plandan pek hoşlanmamıştı ama yapacağı bir şey de yoktu. Az sonra vakfın büyük camlı kapısından arka bahçeye geçmişlerdi bile. Olav Vakfı'nın geniş bir arazisi vardı. Arka bahçe de geniş bir alanın sonunda tel örgülerle kaplıydı. Batıya bakan uç noktada da ufak bir kapı ve bekçi kulübesi vardı. Hızla o kapıya doğru yürüdüler. Zaman altın kadar kıymetliydi onlar için. Önlerindeki şu bir saat içinde anayola çıkıp Oslo'ya giden bir vasıta bulmak zorundaydılar. Aslında Bergen'e giden anayol ta Trondheim'den buraya kadar uzanıyordu. Şimdi tek sıkıntıları karla kaplı orman içinden anayola çıkmaktı.

Audi'nin içinde oturan Paul Horn yanındaki James Step-leton'a homurdandı.

"Kaç dakika oldu herif içeri gireli?"

James kol saatine bakarak söylencJi. "Yarım saat."

"Bir insanın masasındaki özel eşyalarını toplaması bu kadar sürer mi?"

"Ne bileyim? Belki de toplayacağı eşyalara bağlıdır bu."

"Ben huylanmaya başladım. Şimdiye kadar dönmeleri lazımdı.

318

"Biraz abartmıyor musun? Bütün eşyaları bizim arabanın bagajında."

"Olsun. Zaten o heriften hiç hoşlanmadım. Daha bu sabah ölümden dönmesine karşın ne kadar soğukkanlıydı görmedin mi? Kız bile kımıldamam işti."

"Bence abartıyorsun."

"Ben, Benjamin Cooper'ı arayacağım."

"Ne diyeceksin ona? Beklemekten sıkıldığını mı?"

"Sâdece beklemekten tedirgin olduğumu, iki-üç evrakin ya da şahsi eşyanın toplanması yarım saat sürmez."

"Kim bilir, belki de herif vedalaşıyordur buradaki arkadaşlarıyla. Hem neden tedirgin oluyorsun ki; dağ başındayız ve tek araba çıkış yolu bu, adamın kaçacağını mı düşünüyorsun?"

Paul cevap vermedi, kapıyı açıp arabadan indi. James arkasından seslendi: "Nereye gidiyorsun?" Öteki sinirli bir şekilde söylendi. "Şu ilk barakadaki nöbetçiyle konuşmaya."

James sesini çıkarmamıştı. Paul yeniden yağmaya başlayan kar altında ilk kontrol noktasına kadar ilerledi. İçinden de söyleniyordu: "Ne boktan yer burası. Sanki içerde devlet sırları saklanıyor. Alt tarafı burası bir bilim merkezi."

Kontrol noktasındaki nöbetçi karşısında tekrar onu görünce kaşlarını çatıp suratını astı.

"Size özel izin olmadıkça içeriye giremeyeceğinizi söylemiştim."

"Tamam, tamam. Biliyorum. Ama burada soğuktan donduk. Acaba Mr. Yalaz'la telefon konuşması yapamaz mıyız? Çalıştığı laboratuvarı arayamaz mısınız?"

"Bu mümkün. Bekleyin biraz."

319

tU

Görevli az sonra kulübedeki telefonda ana binayı aradı ve kendi dilinden konuştu. Paul iki senedir Norveç'te görev yaptığından konuşmaları takip edebiliyordu. Bilginin laboratuvarında bulunmadığını anlamıştı. "Bir de odasından arayın," diye söylendi. Adam az sonra odası da cevap vermiyor deyince Paul iyiden iyiye huylanmıştı.

"Buranın başka çıkışı yok, değil mi."" diye sordu.

"Genel araba çıkışını soruyorsunuz, değil mi?"

Paul sert bir şekilde, "Genelini, özelini hepsini işte!" diye diklendi.

Görevli iriyarı, güçlü bir adamdı. Merkez binayla kurduğu

telefon bağlantısını kesip ters ters Paul'a bakmaya başladı.

"Buraya yabancı biri olarak fazla sual sormuyor musunuz? Bu tür sorulara cevap vermek zorunda değiliz. Şimdi, lütfen giriş noktasını terk edin."

M16 ajanı daha fazla üstelemesinin sakıncalı olduğunu kavrayarak hemen az ileride bekleyen Audi'ye doğru yürüdü. Fazla oyalanmadan cebinden telefonunu çıkarıp ajan Cooper'ı aradı.

"Burada garip şeyler oluyor, efendim," dedi.

"Garip mi? Ne gibi?"

"James'le beni içeriye sokmuyorlar. Türk ve yanındaki kadın kırk dakikadan beri dışarıya çıkmadılar. Endişeleniyorum, içeriden telefonla arattım, bulunamadı. Laboratuvar da, odasında da yok. Nereye gitmiş olabilir?"

Benjamin Cooper homurdandı.

"Arabalarını görebiliyor musunuz?" ' >'

320 . ' : ^ ^

"Hayır. Burada iki kontrol noktası var. Otopark ikinci kontrol noktasını geçtikten sonra, arabayı oraya bıraktı. Zaten görevlinin söylediğine göre başka araba çıkış yolu da yokmuş."

Kısa bir an düşünen Cooper hemen sordu: "Siz orada beklerken vakıftan hiç başka araba çıkmı mı?"

"Ne gelen oldu ne giden. Acaba arahasız vakıf binasından çıkmış olabilirler mi?"

"O dağın tepesinde, yanında bir kadınla bu çılgınlık olur."

"Fakat vakıf arazisi anayola oldukça yakın sayılır. Gizlice ve yaya olarak binayı terk etmişlerse anayola ulaşmaları çok zor olmaz, efendim."

Paul haklı olabilirdi. Cooper içinden küfretti. Böyle aptalca bir tuzağa düşmüş ise kendisini affetmeyecekti. Hemen kararını verdi. "Sen arabaya dön ve onları beklemeye devam et.

Yanılmış da olabiliriz, ama James'e söyle hemen ormana dalıp belli etmeden anayol boyunca onları arasın. Otostop yapmaya kalkışabilirler. Orada kar yağıyor mu?"

"Oldukça şiddetli efendim."

"James ayak izlerini araştırsm. Belki bir şey bulabilirsiniz.

Ayrıca devamlı telefonla birbirinizi haberdar edin."

"Anlaşıldı, efendim."

Paul telefonu kapattı.

I rvoAtmoKt

Bili Murray otel odasının kapısını vurunca içerden Evelyn'in sesini duydu:

I

321

"Bili?"

"Evet, benim."

İstanbul yolculuğundan beri daha samimi olmuşlar, artık birbirlerine Miss-Mister gibi kelimeleri kullanmadan doğrudan adlarıyla hitaba başlamışlardı. Evelyn kapıyı açarak, "Geç içeri," dedi. Kalın balıkçı yaka kazağını ve ekose eteğini giymişti, ayağında da kürklü çizmeleri vardı. "Yeni bir haber var mı?" diye sordu.

"Hem sevineceğin, hem de bozulacağın iki haberim, ilki Mr. Yalaz Londra'ya dönmeye karar verdi," dedi. Sarışın kadın bir süre alaycı bir ifade ile onu süzdü.

"Sevineceğim haber bu mu?"

"Memnun olmadın mı? Ona âşık olduğumu sanıyordum."

Evelyn küçümseyen bir eda ile gülümsedi. "O aylar önceydi, Bili. Bunu biliyorsun. O zamandan bu yana çok şey değişti."

"Hayatında yeni biri mi var?"

"Yeni biri yok ama artık kalbimde onun da yeri yok."

Bili Murray çapkınca gülümsedi. "Yoksa Yalaz'm kız arkadaşını mı kıskandın?"

"Hayır," diye mırıldandı Evelyn. Sonra umursamaz biri gibi sordu. "O kadını gördün, değil mi?"

Bili onaylar gibi başını salladı. "Gördüm."

"Nasıl biri? Güzel mi bari?"

"Bu sorun en az benim kadar güzel mi anlamına geliyorsa, kesinlikle değil. Bence çok sıradan biri. Şarklılara özgü özellikler taşıyor. Buğday tenli, kahverengi saçlı bir kadın işte, hiçbir özelliği yok."

322

"Sahi mi? Desene Feridun'a yazık olmuş. Her neyse, hoşuma gitmeyecek şu ikinci haber ne?"

Bili aslında sarışın arkadaşının bir tür kıskançlık hissiyle ezildiğini hissetmişti ama şimdi bu konu üzerinde daha fazla durmanın sırası değildi. Anlamamış gibi davranarak homurdandı:

"Londra'ya uçakla dönmüyoruz."

Evelyn şaşırarak baktı. "Neyle dönüyoruz peki?"

"Bir balıkçı teknesiyle."

"Balıkçı teknesi mi?"

"Üzgünüm ama öyle. M16 onları Norveç'ten kaçırmanın en tehlikesiz yolunun bu olduğunu söylüyor. Balıkçı tekneleri aranmıyormuş."

"Yani ben de Feridun ve o kadınla aynı teknede mi olacağım?"

"Ayrıca onlara yardımcı olacağız. Unutma, bizler Enstitü' yü temsil ediyoruz."

"Hayır!" diye isyan etti Evelyn. "Ben onlarla beraber olmak istemem o pis balık kokan teknede. Ben uçakla dönmek istiyorum."

"Yapma, Evelyn. Müşkülât çıkarma şimdi."

"Ben buna mecbur değilim."

"Mecbur sayılırsınız. Senin asıl itirazın o kadınla karşılaşmak, değil mi?"

Sarışın kadın bir an dalgımlaşdı.

"Olabilir," diye fısıldadı sonra, "ikisini de görmek istemiyorum."

"Kadını merak da etmiyor musun?"

32.3

"Hayır," demişti Evelyn, ama Bili aslında onu görmek için yanıp tutuştuğundan emindi...

.....

i

i i

324

2. Bergen

Arka bahçenin nihayetindeki bekçi biraz da meraklanarak kulübeden çıkıp yaklaşan çifte baktı. Feridun'u tesislerde daha önce bir kere görmüş, yeni gelen bir akademisyen olduğunu öğrenmişti. Nezaketle onları selamladı. Fakat normal zamanlarda kimsenin uğramadığı bu kapıya neden geldiğini

merak etmişti. "İyi günler, efendim," dedi.

Feridun da içten bir gülümsemeyle, "Eşime etrafı biraz do-laştırmak, özellikle de ormanı gezdirmek istiyorum. Şu kapı-yı açar mısınız, lütfen?" demişti.

Norveçli bekçi bu mevsimde ormanı gezmenin çok an-lamsız bir şey olduğunu düşünmekle beraber sesini çıkara-madı. Ayrıca bütün etraf orman arazisiydi zaten, isteseler ön

325

\\

kapıdan da rahatlıkla çıkabilirlerdi. Ama vakfın yeni geleni-ne kabalık etmemek için, hemen kapıyı açtı. (3nlar çıkınca da tel örgülü kapıyı arkalarından hemen örtüp asma kilidini taktı. Bunca yıldır Olav Vakfı'nda en ufak tatsız bir olay vu-ku bulmamıştı ama koruma personeli her zaman titiz dawa-nırdı.

Ormana adım atan iki sevgili bekçinin merakla arkaların-dan bakacağını düşünerek el ele karlar altında dolaşan ro-mantik bir çift gibi davranmaya gayret ettiler. Neyse ki çam ağaçları o kadar sıkı ki, az sonra ağaçlarının görüntülerini gizlediğini anladılar.

Feridun, "Hadi," ciedi. "Şimdi mümkün olduğunca hızlı anayola doğru yürür.eliyiz. Bir saate kadar binadan çıkmadı-ğımı görünce ajanlar huylanacak ve bizi aramaya kalkışacak-lardır."

"Ama onlar içeriye giremezler ki, binaclan çıktığımızı nere-den bilecekler.' Bence kuzu kuzu arabada oturup çıkmamızı bekleyeceklerdir. "

"Bundan o kadar emin olma. Onlar böyle işlerin adamı.

Biz böyle bir vakayı hayatımızda bir kere yaşarız, ama onların yaşamı sırf bu tür olaylarla geçiyor. Ayrıca Paul denen adam hiç hoşuma gitmedi, benim bir şeyler çevirdiğimden şüpheleniyordu. Bunu hissettim, aksi halde benimle birlikte binaya girmeye kalkışmazdı."

"Hadi sen öne geç. Anayola nereden varacağımızı biliyor-sun, değil mi?" diye söylendi genç kadın. Aslında Feridun da Neslihan kadar takip edeceği yoldan bihaberdi. Ama ağaçlar arasında devamlı kuzeye doğru yürürlerse anayola varacaklan-

nı umuyordu sadece. Vakıf binasının konumunu hayalinde

canlandırcı, sonra ban tarafındaki çıktıkları arka bahçe kapısını düşündü, biraz sağa kayarak yürürlerse kısa zamanda yola erişmeleri lazımdı. Sonra bir ara, acaba mı, diye geçirdi içinden. Nasıl olsa bu ormandan çıkıp anayola varırlardı, ama süre ile kısıdıldılar, eğer ajanlar uyanırsa mutlaka cılaşarda da kendilerini aramaya kalkışacaklardı.

Ve en kötüsü aldıkları emir yüzünden şiddet kullanmaya hazır silahlı iki kişiydiler.

Feridun'un içinden isyan etmek geliyordu. Aynı gün içinde bu kadar heyecan çok i'azlaydı. Daha bu sabah ölümün eşi-

ğinden dönmüş, inanılmaz bir olay yaşamıştı. Daha etkisinden kurtulup rahat bir nefes alamadan şimdi yeni bir tehlike ile yüz yüzeydi.

Üstelik bu defa hayatını korumak zorunda olduğu sevgilisi vardı yanında. Tek başına olsa çoktan daha fazla yol almış bile olurdu. Kimsenin dolaşmadığı bakir bir alanda ilerlediklerinden kar seviyesi yüksekti ve zor yürüyorlardı. Elinden tutup çekmesine rağmen derin karda yürümeye alışık olmayan Neslihan her adım atışta dengesini bulmak için kendisine yaslanıyordu.

Genç adam saatine bir göz attı.

Dakikalar hızla ilerliyc:>rciu.

«-^a3aJ>^t>*C>

Aldığı talimat üzerine James arabadan fırlayarak az e\ıve:\ saptıkları anayol ağzına doğru koştu. Yol bomboştu ve görü-
326

327

mirlerde kimsecikler yoktu. Ajan gözleriyle bir süre etrafa baktıktan sonra Audi'de bekleyen arkadaşını telefonla aradı.

"Burada yoklar, Paul."

Paul homurciandı. "Kuzeye doğru ilerle ve acele et. Kaçmışlarsa araçsız fazla uzağa gitme şansları yok. Otostop yapmaya kalkışacaklardır. On dakikada bir durumu bana rapor et."

"Anlaşıldı," diyen James telefonu cebine atarak koşmaya devam etti. Kar lapa lapa yağıyordu ama anayol açık olduğundan koşarken kardan fazla etkilenmiyordu ajan. Gözleri de\amli solunda kalan ormanın içindeydi. Ama hâlâ en ufak bir canlının izine rastlamamıştı.

On dakika sonra anlaştıkları üzere arkadaşını aradı. "Hâlâ kimseyi göremecJim. Orada durum nedir?"

"Çıkmadılar," diye söylendi Paul.

"Galiba onları kaçırdık."

"Bunu aklından bile geçirme. Bulmak zorundayız. Hâlâ kimseyi bulamacımsa ormanın içine dal ve vakfa doğru inmeye başla!" diye bağırdı Paul...

f-»ıa,ta^3yr^

"Şimdiye kadar anayola varmış olmamız gerekmez miydi?" diye sordu Neslihan nefes nefese.

Kız haklıydı. Hesaba göre çoktan varmalıydılar. Oysa Heridun ne düz bir yol görüyor ne aksetmesini umduğu araba sesleri duyuyordu. Anayol تنها olabilirdi ama yine de Bergen'e kuzeyden gelen tek büyük karayoluydu ve en azından ticari araçların geçmesi gerekirdi, içini endişe kapladı.

328

Acaba vakfın bahçesinden ilk çıktıkları anda yanlış bir yol mu saptadım, diye düşündü. Bunca badire adattıktan sonra ormanın içinde kaybolup emellerine ulaşmamak çok hazin olurdu.

Bir arı durdular. "Sen hiç kimıldama ve bekle beni," dedi sevgilisine ve sonra koşar adım önündeki hafif eğimli yolu aşarak anayolu bulma umuduyla hızla yol aldı. Ormanın içi nispeten düzleşmişti fakat bulacağını umduğu yol görünmüyordu. O zaman bir yerde hata yaptığını anladı. Neslihan haklıydı, şimciye kadar çoktan varmaları gerekiyordu. Tam kızın yanma dönmeye hazırlanıyordu ki, iri çam ağaçlarının arasında sanki hareketli bir şeyin kimıldadığını hissederek gibi oldu. Hemen durup hareket halindeki o nesneyi seçmeye çalıştı.

Damarlarındaki adrenalin azami noktaya çıkmış olmalıydı. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı heyecandan. Basit bir muhakeme yürüttü. Şayet bunlar Audi'deki ajanlarsa ormanda onları arıyor olmalıydılar; basit oyununu çözmüş oldukları belliydi. Ajanların bulundukları yer itibarıyla ormana anayokian girmeleri kaçınılmazdı, çünkü başka şansları yoktu. Bu da tayin ettiği yönün doğru olduğu ve anayola yakın olduğunun göstergesiydi.

Yeter ki, varlığını hissettiği o kimıldamanın ajanlar olma-

sındı. Şiddet gösterebilirlerdi ama vnmaya kalkışamazlardı, zira cansız bedeni ingilizlere hiçbir yarar sağlamazdı. Vardığı sonuç kendine olan güvenini artırdı. Ateş edemeyeceklerine göre iki ajan da şiddet kullanmakta yaya kalırlardı, çünkü kolay kolay kimse kendini teke tek boğuşmada alt edemezdi.

329

Gerçi bunlar eğitimli ve dövüş tekniğini bilen insanlar olmayıydı ama o hususu hiç umursamadı.

Fakat yine aynı anda hiç beklemediği başka bir olay oldu. Otuz metre kadar aşağıdan yalnız kalmaktan korkan Neslihan'ın sesi yükseldi. "Feridun!.."

Lanet olsun diye homurdandı içinden. Sevgilisinin bu kadar çabuk korkacağını sanmamıştı. Ama bu sesleniş ona beklemediği bir avantaj da sağlamıştı. Zira on metre kadar uzaktaki bir cam ağacının arkasından sesin nereden geldiğini tahmin etmeye çalışan bir baş uzandı.

Feridun adamı görür görmez tanıdı. Bu ajan James'di. Adam hâlâ merakla sesin geldiği noktayı tespiti çalışıyordu. Genç bilgin hızla adamın arkasına yönelmeye çalıştı. Yumuşak kar ayak seslerini örtebilirdi ama herhangi bir çam ağacının dallarına çarparsa derin sessizliğin hüküm sürdüğü ormanda çıkan hışırtı ajanı uyandırabilirdi. Zira o da tetikte olmayıydı.

Neslihan ikinci bir kere daha seslendi. Hem bu seferki ilkinden de güçlüydü. Bu arada Feridun da ajanla arasındaki mesafeyi biraz daha kısaltmış ve şimdi James'in siper aldığı ağacın arkasına geçmişti. Onu gayet net görebiliyordu. Şayet ajan başım arkaya çevirirse o da kendisini gayet net görecekti. Ara biraz daha kısalmıştı ve Feridun gayet sessiz yer değiştirmeyi şu ana kadar becermişti.

Birden James'in elini cebine attığını gördü.

ilk aklına gelen adamın silahına sarılacağı oldu. Ama yarıldığını çabuk anladı. Ajan cebinden tabancasını değil, cep telefonunu çıkarmıştı ve hemen kısık sesle konuşmaya başla-

di. Normal şartlar altında bu konuşmayı duymazdı ama orman öylesine sessizdi ki adamın acleta fısıltı halinde konuşması bile kulağına geliyordu.

"Onları buldum, Paul. Kızın sesini duyuyorum. Adama sesleniyor. Hayır, henüz ikisini de göremedim daha. Ama çok yakınımda olmalılar. Kızın sesini çok iyi duyuyorum. Adam yanında değil ki ona sesleniyor. Bilmiyorum. Hemen buraya gel. Onları kıstırdık sayılır. Anayoldaki otuzuncu kilometreyi gösteren trafik levhasından aşağıya sap. Ayak izlerim-

den bulunduğum yeri kolayca bulursun. Acele et biraz, kar ayak izlerimi örtmesin. Arabayı trafik levhasının altında bırak. Dedim ya herifin hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum. Fazla konuşturma beni."

Feridun rahatlamıştı. James yalnızdı ve Paul hâlâ vakfın merkez binası önünde onların çıkışını bekliyor olmalıydı ama sonuçta uyanmışlar ve bir şekilde kaçtıklarını anlayıp aramaya başlamışlardı bile. Hızla düşünmeye devam etti. Paul'ün altındaki araçla söz konusu trafik levhasının bulunduğu yere gelmesi beş dakika bile sürmezdi. Feridun kesinlikle o levhanın bulunduğu yeri bilmiyordu ama anayol üzerinde vakfa çok yakın bir yerde olması gerekirdi, belki de sapağın hemen civarında. Çünkü zaten işyeri ile Bergen arasındaki mesafe otuz kilometreydi. Silahlı da olsa James'i haklaması işten bile değildi fakat tek sorun Paul'ün de şimdi bulundukları yere gelecek olmasıydı.

Arkadan James'e bir daha baktı.

Ajan hemen gerisindeki tehlikeden habersiz hafifçe dizlerinin üzerinde yaylanıp başını daha iyi görüntü sağlamak için

330

331

iri ağaç gövdesinden çıkarıp meyilli yola baktı. Artık Neslihan'ın yakınlarda olduğunu biliyordu.

Neyse ki genç kadın da seslenmekten vazgeçmiş gibiydi.

Feridun aralarındaki mesafeyi tayine çalıştı. Üç buçuk-dört metre ya var ya yoktu. Ona biraz daha yaklaşmalıydı. Ama bundan sonra atacağı her adım tehlikeliydi ve ajan ezilen yumuşak kar seslerini dahi duyabilirdi.

Feridun, ajanın biraz daha ileriye gitmek istediğini sezinledi, zira James ayağa kalkmıştı şimdi. Eğer yürümeye başlarsa hamle yapacağı mesafe daha ela artacaktı genç bilginin, daha

fazla bekleyemezdi. Hızla fırladı, üç adım adayan bir adetin hırs ve çevikliği içinde James'e arkadan saldırdı. Ajan son anda arkasındaki ufak tefek çıkan sesleri duymuş ve hızla başını geri çevirmişti.

Feridun, ajanı hafife aklığını çabuk anladı. Zira James hemen sıçrayarak yana kaymış ve bilginin hamlesini boşa çıkarmıştı. Bir an ikisi de karlara yuvarlandılar ve top gibi aynı anda ayağa fırlacılar. James, Feridun'dan birkaç yaş daha küçük-

tü ve gerçekten iyi bir dövüş eğitimi aldığını bilgin daha ilk saldırıda anlamıştı. Ajanın nefesine güveni tamdı ve tabanca-sına sarılmak gereğini duymacJan boğaz boğaza dövüşmek için yerinde sıçramaya başlamıştı.

Karlar üstünde şimdilik birbirini tartıyor, düşürücü veya bayıltıcı bir hamle yapmak için pozisyon kolluyorlardı. James birden güçlü bir kick-boks tekmesi savurdu. Ayağı yerden doksan cJerecelik bir aç ile havalanarak Feridun'un tam çene-

sinin biraz altından boşa gitmişti. Daha o ancJa Feridun karşısındakinin ne usta bir dövüşçü olduğunu anlamakta gecik-332

medi. Böyle karla kaplı bir zeminde dengeli kalarak o hamle-yi yapmak bir amatörün işi olamazdı. Her şeye rağmen bundan haz duydu genç bilgin; bu mücadeleyi karşısındaki kişiyle spor sayılacak bir ortamda yapmayı çok isterdi ve ne yazık ki bu dövüş bir spor değil artık hayatta kalmak mücadelesiydi.

James ikinci bir hamle yapmak için fırsat kolluyordu. Asıl hayret ettiği nokta ise az önce savurduğu profesyonel işi tekmeden,, bilimle uğraşan birinin nasıl kurtulduğu olmuştu. Durum ancak şansla izah edilebilirdi. Belki de yumuşak zeminin yarattığı bir aksilik. Tabii James karşısındaki bilginin kara kuşak sahibi biri olduğunu bilmiyordu o an.

Tekrar dönerek ikinci bir tekme savurcuJu. Bu sefer tam isabet kaydedeceğini sanmıştı. Ama savurduğu tekmenin Feridun tarafından bloke edilerek ayağının hızla bükülmesi karşısında yüzü koyun karlar üzerine düşünce büyük bir şaşkınlığa uğradı. Ancak büyük bir usta bu hamlesinden kurtulabilirdi. Ayak bileği şiddetle acımişti, hatta öyle ki, ufak bir kırık

dahi olabilirdi. Yerinden kalkmaya davranırken ayağının üstüne basamadığını ve acı içinde kıvrandığını duyumsadı.

Kısa süren şaşkınlığı bir an açık vermesine yetmişti. Neden sonra sol şakağına yediği şiddetli bir yumruk ile sendele-

di. Bir başka durumda onunla boğuşmaktan zevk alabilirdi zira bu onun sporuydu. Ama şu an spor yapmıyor, karşısındakini safdışı etmeye çalışıyordu.

Daha ilk yumruğun sersemletici etkisi geçmecJen sert bir el darbesinin gırtlığına isabet etmesiyle ajan baygın olarak tekrar karların üzerine yuvarlandı...

333

Bu arada Neslihan, sevgilisinin tepeye doğru koşar adımlerlerken bıraktığı ayak izlerini takip ederek ona ulaşmaya çalışıyordu. Soğuk dayanılmayacak raddede değildi ama devamlı yağar kar ve ormanın dayanılmaz sessizliği genç kaçlının sinirlerini bozmuş ve yeniden kç^rmaya başlamıştı. Epey yürüdüğü halde hâlâ Feridun'a yetişemeyince dayanamayıp seslen-

mişti. Sesi kuytulara derin akisler yaratmasına rağmen Feridun'dan karşılık alamayınca, korkusu daha da artmıştı. Çok uzaklaşmış olduğunu sanmıyordu.

Ürkerek tekrar çevresine bakındı. Devasa çam ağaçları ve kar! Başka hiçbir şey yoktu. Hatta öyle ki, rüzgâr esmiyor, ormanın içincie uğultular yaratmıyordu. Neslihan en fazla insanın sinirlerini bozan dayanılmaz sessizlikten korkuyordu. Hayan boyunca böyle derin bir sessizliğe hiç şahit olmamıştı.

Yürümeye devam etti. Feridun'un desteği olmadan ilerlemek genç kaciını daha da yormuştu. Tırmanış hiç biteceğe benzemiyordu. Sonra birden irkilcli. Sesler duyar gibi olmuştu şimdi.

Bu kez bağırmaktan huylandı.

İngiliz ajanlar da olabilirdi. Yakalanmak korkusu yüreğine kadar işledi. Sevgilisine de kendisini bırakıp gittiği için bozulmaya başlamıştı. Önüne çıkan ilk ağacın arkasına saklanmaya çalıştı. Duyduğu sesin mahiyetini de kestirmemişti, sanki konuşmadan ziyade inleme, dudaklar arasından çıkan boğuk bir inilti gibi gelmişti ona. Bir süre daha bekledi, sonunda daya-

namayıp ağacın arkasından başını uzattı. Feridun geliyordu.
334

Sevgilisi aceleyle, "Çabuk ol, buradan uzaklaşmalıyız," diye bağırdı.

"Ne oldu?"

"James bizi buldu, ama onu etkisiz hale getirelim. Ama Paul yolda, az sonra burada olacaktır."

"Ne yapacağız şimdi."

Sorunun karşılığı Feridun'un beyrinde de yoktu henüz a-ma Sual birden zihninde yeni bir kurtuluş ümidinin ilk kıvılcımlarını yakmıştı. "Galiba bir yolunu buldum!" diye söylendi.

"Ne yolu?"

"İşler düşündüğüm gibi giderse otostop yapmamıza gerek kalmayacak."

"Hiçbir şey anlamadım söylediğinden."

"Onların Audi'sini çalacağız. Üstelik bavullarımız da içinde."

"Nasıl yapacaksın bunu."

"Paul'ü tuzağa düşürerek."

"Çok tehlikeli değil mi?"

"Evet, öyle görünüyor ama daha iyi bir teklifin var mı?"

Neslihan boş boş sevgilisinin mavi gözlerinin içine bakmıştı. "Ne bileyim ben!" diye fısılcıadı sonunda. Artık beyni durmuş gibiydi...

Paul arabayı çılgın gibi sürüyordu. James'in bir an önce yanına varmalıydı. Trafik tabelasını görür görmez arabayı durdurup içinden çıktı. Kontak anahtarını da yanma almıştı. He-
335

men telefonuna sarılıp James'i aradı. O noktaya gelinceye kadar ki süre içinde mahalden daha uzaklaşmış olmaları mümkün müydü ya da James onları çoktan yakalamıştı.

Arkadaşının telefonu çalıyordu fakat James telefonu açmamıştı. Belki hâlâ iz sürüyordu James ya da telefon konuşması yapamayacak kadar onlara yakındı. Ama bu ihtimal ajanı terdirgin etmişti biraz. Kızı şimdiye kadar çoktan yakalamış olması gerekirdi, Türk bilgini ise henüz görememiş olduğunu söylemişti son konuşmalarında. Yoksa adam, kız arkadaşını ormanda tek başına bırakıp kaçmış mıydı? Biraz ters gelmekle beraber pekâlâ da mümkün olabilirdi, zira kız kendileri

için hiçbir şey ifade etmiyordu. Operasyonlarının sadece sıradan bir figürüydü kız, hiç önemi yoktu. Tabii son bir ihtimal daha vardı. Yalaz'ın James'i tuzağa düşürmesi. Ama bu olanaksız denecek kadar zayıf bir ihtimaildi. James genç olmasına rağmen tecrübeli bir elemandı. İki yıl kadar Bağdat cehenneminde görev yapmıştı ve yakın dövüş ustasıydı. Bu işlercJe hiç tecrübesi olmayan bir akademisyen tarafından tuzağa düşürölmesi komik olurdu.

Anayol üzerinde ormana giden karlarda ayak izleri arayaarak ilerledi. Sonra birden durdu. Anayoldan ormana dalan bir çift ayak izi gördü. Bunlar James'e ait olmalıydı. Derin bir nefes aldı. Bundan sonrası daha kolay olacaktı. Fakat ormana daldıktan sonra yirmi ile otuz metre kadar ilerlemişti ki birden durdu. Kulağına bir şarkı aksediyordu.

Yanlış mı duyuyorum diye bir daha dinledi.

Bir kadın sesi idi ve bilmediğı dilden bir şarkı söylüyordu. Hemen silahına sarıldı, tabancasını eline aldı ve sesin geldiğı yöne doğru ilerledi.

^_ 336

O zaman James geride bıraktığı tam ayak izlerinin üzerinde yere oturmuş, sabit nazarlarla boşluğa bakan bir yandan da dalgın bir yüz ifadesiyle şarkı söyleyen Neslihan'ı gördü.

Tuhaf bir durumdu bu.

Kadın tek başına ormanın içinde şarkı söylüyordu ve kendinde değilmiş gibiydi. Böyle bir şarkıyı hiç işitmemişti. Kadının ses tonu bazen hızlanıyor, bazen yavaşlıyordu.

Küçük kız, küçük kız söyle bana nerdeydin

Düri sabah bekledim, oynamaya gelmedin...

Ve ortalarda ne James vardı ne de Feridun Yalaz.

Bir an ne yapacağına karar veremedi Paul. Bu kadınla oylanmanın anlamı yoktu. Derin bir ruh sarsıntısı geçirdiğı belli oluyordu. Onunla konuşmaya kalkışmak da anlamsızdı zira kadının çok az İngilizce bildiğinden haberdardı.

Biraz daha yaklaştı Neslihan'a.

Kadının kendisini gördüğünü fakat bir şey hissetmediğini anladı. Muhtemel bir şok içindeydi. Kadına yardım etmek isterdi ama şimdi buna vakti yoktu. Yerde oturan kadının omzu üzerinden devam edip aşağıya uzanan ayak izlerine gözleri takıldı. Bu izleri takip ederse James'e ulaşacağını anlamıştı.

Tabancasını tekrar cebine soktu. Hafifçe çömeldi, belki anlar diye sordu:

"Arkadaşınız Yalaz nerede?"

Sanki kadın sorduğu sualden hiçbir şey anlamamıştı. O garip şarkıya devam ediyordu.

Haydi, acele etsene,

Tam zamanı değil mi!

337

Omuz silkti Paul. Bu kadının tedaviye ihtiyacı vardı. Fakat her şey işte o an oldu. Kadının altında oturduğu ağaçtan ağır bir küde yıldırım hızıyla sırtına düştü. Ne olduğunu bile anlayamamıştı Paul. Gafil avlandığını biraz geç idrak etti.

Ağacın kalın dalları arasına tırmanıp pusuya yatmış olan Feridun üzerine çullanmıştı. Paul yakın dövüşte James kadar usta değildi ama kas yapısı ona Jan çok cıaha gelişmiş ve aşırı kuvvete sahip bir adamcı. Nitekim üstüne düşen Feridun'un bedeninden güçlü bir silkinmeyle kurtuldu. İkisi de karların içine yuvarlanırken Neslihan oynadığı başarılı rolden sıyrılıp ayağa fırlamıştı. İki erkeğin boğuşmasını bir şey yapamadan sadece endişeyle seyreliyordu. Sevgilisine yardım etmek ister-

di ama İngiliz'i tutmaya kalkışmanın belki de Feridun'un hareket serbestisini kısıtlayacağını düşünerek pasif kalmış, içinden dua etmeye başlamıştı. Sevgilisinin silahlarcıan bu kaçlar nefret etmesine bir anlam veremiyordu; James'in tabancasını alsa belki Paul'ü çok daha rahat tuzağa düşürebilirlerdi.

Paul Uzakdoğu sporlarını pek bilmiyordu ama yaman bir boksördü. Nitekim Feridun'un yüzüne iki isabetli yumruk indirmiş ve yere yıkmıştı. Neslihan sevdiği adamın ayağa kalkamayacağı endişesiyle titredi. Oysa Feridun yediği yumruklara rağmen top gibi ayağa sıçramıştı. İki adam arasında kıran kırana bir mücadele başlamıştı.

• 99 9»

338

3. Bergen

Benjamin Cooper ve adamları limanda balıkçı teknelerinin önünde bekliyorlardı. Tekneye önce Bili ile Evelyn geldi. Bili heyecanla M16 yetkilisine sordu: "Geldiler mi?"

"Bekliyoruz," diye mırıldandı Cooper. Ama adamın yü-

zündeki endişeli ifade Bill'in gözünü kaçmamıştı. "Bir terslik mi var:
7"

Saatine bir daha bakan ajan homurdandı. "Ona bir saatlik mühlet vermiştim. Süre dolmak üzere, herhalde az sonra burada olurlar. Adamlarımın elinden kurtulacağına ihtimal vermiyorum."

Son cümle Bili Murray'ın suratına tokat gibi çarpmıştı.
"Neden oluyor bu?" diye sordu.

339

Cooper da öfkeli bir şekilde homurdandı.

"Galiba vakıf binasından gizlice kaçmayı başarmış."

Konuşmaları duyan Evelyn kendini tutamayıp gülümse-di. "Kaçmış mı dediniz? Öyleyse adamlarınız onu zor bulur. Feridun'u tanırım, çok zeki bir adamdır. Kaçmayı başardıysa onu yakalama şansınız çok zayıf demektir."

Cooper sarışın kadına ters ters baktı. "Konuşma tarzınızı hiç beğenmedim Miss Joyce. Sanki ondan yanaymış gibi bir ifadeniz var."

"Haklı olabilirsiniz. Bu devirde insanların, hele bilim adamlarının silah zoruyla, şiddet kullanarak kaçırılmasını ben kabul edemiyorum. Bunu basarsak bile Mr. Yalaz'ın bize faydalı olacağına da ihtimal vermiyorum, ona zorla bir şey yaptıramazsınız."

"Cidden böyle mi düşünüyorsunuz?" diyen Cooper bu sefer sırtını itti.

"Evet, kesinlikle."

Cooper, Evelyn'e doğru biraz daha yaklaşıp gülmeye devam etti. "Olav Vakfı'nın olduğu yöreyi bilir misiniz, Miss?" diye sordu sonra.

Genç kadın sinirli bir şekilde başını sallamıştı. "Hayır, bilmem. Hiç görmedim. Ayrıca bu Norveç'e ilk geliştik," dedi.

"Bu belli oluyor. Vakıf arazisi gerçi Bergen'e fazla uzak sayılmaz ama çok geniş bir ormanlık saha içinde yer alır. İnsanı kesseler kimse farkına varmaz. Ayrıca Mr. Yalaz'ın peşine taktığım ajanlar son derece acımasız insanlardır. Gerekli zaman şiddet kullanmasını çok iyi bilirler. O arazide yabancı olan birinin adamlarımın elinden kurtulması imkânsızdır."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama az önce Mr. Murray's avlarını ellerinden kaçırdıklarını siz açıkladınız."

"Doğru, ama şimdiye kadar çoktan yakalanmıştır. Biraz rötar yapsalar bile en geç yarım saate kadar burada olacaklarına

eminim. Şayet biraz hırpalanmışlarsa. Majestelerinin Gizli Servisi adına sizden özür dilemek isterim."

Genç kadın iğrenmiş gibi dudak büktü. "Esprilerinizi kendinize saklayın, Mr. Cooper!" diye homurdandı.

Ajan, Bill'e dönerek, "İsterseniz siz artık tekneye geçin. Tayfalardan biri kalacağınız kamarayı size gösterecektir," dedi.

Evelyn ile Bili balıkçı teknesine geçerken sahilde kalan Cooper telefonda Paul'u aramaya başlamıştı. Ama telefon bir türlü açılmıyordu.

Cooper'in yüzünü endişeli bir ifade kaplamıştı.

Aklına gelen olasılığı bir türlü kabullenemiyordu.

' Neslihan, "Bu adamları ne yapacağız?" diye sordu.

"Hiç umrumda değil," diye karşılık verdi Feridun.

"Ama birisinin kolunu kırdın. Bu adam yaralı. Allah'ın dağında onları yalnız bırakamayız. Soğuktan donabilirler."

"Bu benim suçum değil. Onlar bize saldırdılar. Neticeye de katlanmak zorundalar."

Paul yerde baygın yatıyordu. Feridun onun üstünü başını araştırmaya başlayınca Neslihan sordu: "Ne arıyorsun? Aradı-

ğın tabancası ise şu ileride karların arasına düştü."

"Tabancasını filan aradığım yok. Audi'nin anahtarını bulmaya çalışıyorum."

Nihayet pantolonun cebinde arabanın anahtarını bulmuştu genç bilgin. Sevgilisinin kolundan yakaladığı gibi onu çek-kıştırmeye başladı. "Hadi bir an evvel buradan uzaklaşalım. Daha Oslo'ya kadar uzun bir yolumuz var."

Az sonra Audi'ye binip yola koyulmuşlardı. Klimadan çıkan sıcak hava iliklerine kadar rahatlık verdi onlara. "Çok üşüdüm," diye mırıkiandı Feridun. "Adamlarla karlar üzerinde boğuşurken çok ıslandım, her tarafıma kar doldu." Sonra

birden hatırlamış gibi sevdiği kacima dönüp gülmeye başladı. "Kuzum, o söylediğin şarkı neydi? Ben hiç öyle bir şarkı bilmiyorum."

Neslihan da gülümsemişti. "Ne bileyim, sen tembih etmedin mi? Paul uzaktayken yavaş sesle mırıldan, tam yanma gelince de sesinin tonunu artır diye. Ben de adamın yaklaştığını ağacın üstünde sana duyurabilmek için öyle yaptım."

"Bunu anladım da, öyle bir şarkıyı söylemek nereden aklına geldi? Hiç duymadım."

"O an sen benim neler çektiğimi biliyor musun? Paul'ü görünce birden dehşete kapıldım, panikleclim. Aklıma söyleyecek hiçbir şarkı gelmiyordu. Nereden dilime takıldı bilmiyorum. Eski bir çocuk şarkısıdır o. İlkokuldayken öğretmişlerdi."

İkisi de yeniden gülmeye başladılar.

Feridun, "Sonra bana öğret, herhalde anılarımızda hep kalacaktır," diye mırıldandı.

Fakat gülüşmeleri kısa sürdü. Neslihan yeniden gerçeklere dönmüştü. "Bergen'den geçeceğiz, değil mi?" diye sordu.

"Başka çaremiz yok, sevgilim."

"Ya bizi görürlerse?"

"Endişelenme, bu defa sahilden geçen anayolu takip etmeyeceğim. Artık yolları az buçuk öğrendim sayılır. Balıkçı teknesinin bulunduğu limana girmeden doğrudan şehrin içine gireceğim. Belki Oslo'ya giden anayolu birilerine sormak zorunda kalırız."

"Onların arabalarını kullanmamız sence sakıncalı değil mi?"

"Kuşkusuz, öyle. Ama otostop yapmaktan iyidir. Ayrıca bavullarımızı da kurtardığımı unutma."

Neslihan bir süre sustu. Norveçte akşamlar erken oluyordu. Hava hafif hafif kararmaya başlamıştı bile. Feridun farları yaktı. Yol bomboştu ve Audi karlı yollarda hızla akıp gidiyordu.

"Hangi uçakla döneceğiz?" diye sordu genç kadın bir müddet sonra.

"Henüz hiçbir fikrim yok. Ama niyetim İstanbul'a giden ilk uçağa adamak."

"Çok isabetli olur. inşallah bundan sonra başımıza yeni dertler çıkmaz."

/'Umarım," diye fısıldadı Feridun...

"Şimdiye kadar çoktan dönmeleri gerekirdi," diye söylendi Cooper.

342

343

Yanındaki adamları sessizce vereceği emirleri bekliyorlardı. "Hazırlanın!" diye homurdandı sonra. "Olav Vakfı'na gidiyoruz. Orayı bizzat araştıracağım. O lanet kadın haklı çıktı galiba. Herif bizi atlatmayı başardı. İki araba alın, hemen yola koyulalım."

Adamlar tam harekete hazırlanırken Benjamin Cooper'in telefonu çalmaya başlamıştı. Ajan ekranda beliren numaraya baktı. Arayan James'ti.

"Evet, James. Neler oluyor orada? Herifle kadını yakaladınız mı?

"Üzgünüm efendim ama kaçtılar. Daha da kötüsü ikimiz de yaralıyız."

"Ne? Yaralı mısınız?"

"Evet, efendim. Galiba benim ayak bileğimde bir çatlama var. Yürüyemiyorum. Paul'un de kolu kırıldı. O baygın yatıyor. En kötüsü Yalaz bizim Audi'yle kaçtı. Buraya acele yardım göndermelisiniz."

Cooper işittikleri karşısında sersemlemişti. İki güvendiği elemanın sıradan bir bilim adamı tarafından devre dışı bırakılmasına hâlâ inanamıyordu.

"Tamam," diye mırıldandı. "Şimdi birini sizleri almaya gönderirim. Bana yerinizi tam olarak bildir."

Telefonu kapattıktan sonra Cooper her şeyin henüz tam bitmediğini düşünüyordu. Zeki geçinen Türk bir hata yapmış ve firmalarına ait bir arabayla kaçmaya kalkışmıştı. Oysa White-Bjorg ticari firması bütün Norveç ve İngiltere'de geniş şubeleri olan bir kuruluştı. Norveç sınırları içinde kaldığı sürece arabayı bulmak ve içindekileri araba hırsızlığından dola-

344

yi yakalatmak çok kolaydı. İki sevgilinin hedeflerinin ne olabileceğini düşündü bir an. Artık bu hedef belli gibiydi. Türk memleketine dönüyordu. Bunun için de Oslo'ya ulaşmak zorundaydılar.

Cooper sabahtan beri ilk defa keyifle gülümsedi.

Henüz her şeyi kaybetmiş sayılmazdı. Şimdi yapacağı ilk iş Norveç Polis Teşkilatı'na araba hırsızlığı ihbarında bulunmaktı.

Polis Teşkilatı'nın numarasını tuşladı...

Neslihan derin bir nefes aldı. Nihayet Bergen'in dışına çıkmışlardı. Gecfe iyice bastırılmış, şehirlerarası yol iyice tenha-

laşmıştı. Başını çevirip sevgilisine bir göz attı. Feridun iyice yorgun görünüyordu. Hak da verdi, sabahtan heri müthiş bir gün geçirmişti. İşin aslına bakılırsa sabah saatlerinde Om Alışveriş Merkez'inde yaşadıklarını bile a>Tintisiyla dinleyememişti henüz.

"Çok yorgun olmalısın," diye fısıldadı.

"Evet, öyleyim."

"İstersen arabayı ben süreyim, sen de biraz uyumaya çaiş.

Çok iyi olurdu, gerçekten geçirdiği müthiş günün yorgunluğunu şimdi çıkıyordu. Fakat uzun yol tecrübesi pek olmayan Neslihan'a direksiyonu teslim etmeyi göze alamadı. Bunu açıkça söylemekten kaçınarak, "Henüz durumu idare ediyorum. Oslo'ya yaklaşınca direksiyona sen geçersin," dedi.

345

"Çok da acıktım. Sabahtan beri bir lokma bir şey yemedik," dedi NesUhan.

Açıklarmı düşünecek zamanlan olmamıştı. Feridun o sabah Bergen'deki evde ingiliz ajanlara hazırladığı çayı hatırlaCİ1. Sadece bir bardak çay içmişti, Neslihan'ın ise çay içmeye bile vakti olmamıştı.

"Ben de acıktım," diye mırınıUandı Fericlun. "Midem kazınıyor, ilk bulduğumuz yerele durup bir şeyler atıştıralım."

"Çok iyi olur."

Yarım saat sonra yol üzerinde açık bir benzin istasyonu bulmuşlardı. Yan tarafında hir şeyler atıştıracakları ufak bir yer vardı. Feridun benzin ibresine bir göz attı. ibre depodaki benzinin azaldığını gösteriyordu. Bir daha nerede benzin istasyonu bulacağını bilmediğinden ihtiyaten biraz benzin almaya ve bu arada bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Sinyal vererek yoldan çıktı ve istasyonun yan tarafındaki parka Audi'yi soktu.

Önce karınlarını doyurmaya karar vermişlerdi. Fast-food yiyecekler satılan kafeye girdiler. Gecenin o saati için oldukça kalabalık sayılırdı. Sansın, yüzü çilli, güzel bir garson kız masalarına gelip ne yiyeceklerini sordu. Neslihan hamburger, patates kızartması ve kola istemişti. Feridun ise makarna ve elmalı pay sipariş etti.

Cam önünde ufak bir masaya oturmuşlardı. Park ettikleri Audi oturdıkları yerden görünüyordu. Fakat Feridun tam makarnasını atıştırırken gözü birden arabanın bulunduğu otoparka takıldı. Motosikletli bir polis elindeki cep fenerini plakaya tutmuş, arabayı inceliyordu.

346

Feridun'da jeton o zaman düştü.

Polis diğer araçlarla ilgilenmemiş, doğrudan Audi'nin başına dikilmişti. Cebinden çıkardığı defteri inceleyen polis bir kere daha Audi'nin plakasına cep fenerini tuttu. Feridun o zaman polise bir ihbar olduğunu anlamakta gecikmedi.

Neslihan'a dönüp, "Başımız yine dertte," diye fısıldadı.

Şaşıran Neslihan, "Dertte mi? Ne oldu ki?" diye söylendi.

"Polis park yerinde bizim arabayı araştırıyor. Sanırım durumu polise ihbar ettiler."

"Kim? İngiliz ajanlar mı?"

"Belki. Unutma, bu araba White-Bjorg Balıkçılık Şirketi adına tescilli. Arabalarını çaldığımızı öğrenince şirket de ihbarda bulunmuş olabilir."

Sapsarı kesilen Neslihan kekeledi: "Ne olacak şimdi?"

"Bekleyip göreceğiz."

"Neyi bekleyeceğiz, Feridun? Eyvah! Yabancı bir diyarda polise karşı çıkmak düşüncesinde değilsin umarım."

"Hiç öyle bir niyetim yok, tabii mecbur kalmazsam."

"Ya kalırsak?"

"Telaşlanma. Henüz arabayı kullandığımızı gören olmadı.

Pompa istasyonda çalışanlar da bizi görmedi, iyi ki benzin

almadan önce, yemeğe geldik buraya. Önce benzin alsaydık, bizi hatırlarlardı. Arabanın bize ait olmadığını söyleriz. Pasaportlar ve para yanındaki el çantanda, değil mi?"

"Evet, yanımda."

"O kadarı bize yeter. Bavullardan zaten vazgeçmiştik."

Tam o sırada arkadan Türkçe bir ses duyunca ikisi birden irkildilen

347

"Başımız fena halde dertte galiba, dostum," demişti biri. Feridun hızla dönüp kendilerine hitap eden kişiye baktı. Şişman, göbekli, en az üç günlük sakalı olan babayani tipli biriydi. Adam gülümseyerek devam etti: "Arkanızdaki masada oturuyordum, ister istemez konuşmalarınızı duydum. Kaçak mısınız?"

Biriyle Türkçe konuşmak Neslihan'ın hoşuna gitmişti. Adama sevgiyle baktı. Ama Feridun'un temkinli davrandığı gözünden kaçmamıştı.

"Hayır, kaçak filan değiliz," dedi genç bilgin. Adamla sohbet etmek taraftarı değildi.

"Ama polisin arabanızı kontrol etmesi sizi rahatsız etti. O araba ile geldiğinizi gördüm. Merak etmeyin, benden size kötülük gelmez. Adanalıyım. TIR şoförü olarak çalışıyorum yurtdışında. Başınız beladaysa size yardım edebilirim."

Feridun kısa bir tereddüt geçirdi. Başka ahvalde olsa adama yüz vermezdi, ama bu defa fena halde sıkışmışlardı.

"Doğru," diye mırıldandı sonra. "Başımız dertte. Kullan-dığımız araba bize ait değil."

"Çaldınız mı."

"Daha da neler' Bizde araba hırsız hali görüyor musun? Fakat o Audi'ye el koyduk."

TIR şoförü gülümsemişti. "Fark etmez, aynı kapıya çıkar. Polis sizi yakalarsa içeri tıkar. Neden o arabaya el koydunuz?"

"Oslo'ya gitmek zorundayız," dedi Feridun. "Oradan uçakla memlekete kaçacağız."

"Hımmm... Demek kaçacaksınız. Öyleyse burada bir suç işlediniz."

, 348 | ||•:/|

"Uzun hikâye."

"Olsun. Anlatırsanız dinlerim. Benim vaktim hol sayılır."

Feridun bir kaşını havaya kaldırarak söylendi. "Tanımadığım birine hikâyemi neden anlatayım?" dedi.

"Çünkü ben de Oslo'ya gidiyorum da ondan."

Bu cümlede gizli bir yardım vaadi vardı. Kısa bir tereddütten sonra konuştu genç adam.

"Ben üniversitede profesörüm." Gerçekte bilimsel araştırmalar yapan biri olduğunu adama uzun uzun anlatmak çok daha vakit alırdı. Profesörüm demeyi daha yeterli görmüştü. "Norveçlilerden bir teklif aldım ve Bergen'e geldim. Ama buradaki şartlar umduğum gibi çıkmadı. Yurda dönmek istedim onlar da bırakmadı. O zaman kaçmak zorunda kaldım."

TIR şoförü yeniden gülmüştü. "Okumuş, mürekkep yalamış biri olduğun her halinden belli ama kötü bir yalancısın dostum."

Feridun bu defa konuştuğuna pişman olmuş gibi şoföre baktı.

Adam devam etti: "Kusura bakma ama altınızdaki arabanın kapısında yazılanları hiç okumadın mı, yoksa White-Bjorg şirketinin ne olduğunu bilmiyor musun? El koyduğunuz araba balıkçılık sahasındaki ünlü bir şirkete ait. Yani sözünü ettiğin üniversite ile hiç alakası yok."

"Haklısın. Ama bizi o şirketin adamları Norveç'te tutma-ya kalkıştı. Dedim ya hikâye uzun."

TIR şoförü bilgiççe baş salladı. "Her ne ise. İsterseniz sizi kamyonumla Oslo'ya götürebilirim. Vatandaşlarıma yarıclım etmek boynumun borcu."

.. : 349

"Buna çok memnun oluruz," diye fısıldadı Feridun. Sonra başıyla dışarıda duran polisi işaret ederek, "Onu nasıl halledeceğiz?" diye sordu.

"Dert değil, ben yolunu bulurum. Pasapordannız arabada mı:

Bu soruya hemen Neslihan cevap vermişti:

"Hayır ama iki bavulumuz var arabada ve onları burada bırakmak istemiyorum."

Gülen Adanalı, "Sen hiç dert etme, yenge," dedi...

.....

350

4. Norveç

"Norveççe biliyor musunuz?" diye sordu TIR şoförü. İkisi de olumsuzca başlarını sallamışlardı. "Senin hanım hemen şu ayakta yemek yiyenlerin arasına kanisin. Bu ülkede kadınların geceleri bile tek başına yolculuk etmeleri yadırganmaz. Sen burada kal, benimle."

"Neden?" diye sordu Feridun.

"Çünkü birazdan polis içeriye girecek ve şüphelendiği kişileri arayacaktır. Şu anla arabasından polis telsiziyle arabayı bulduğunu merkezine bildiriyordur. içindeki kişiler hakkında da bilgi isteyecektir. Polise ihbarda bulunanlar sizin evli bir çift olduğunuzu söylemişlerdir. Bu nedenle polis içeri girince çiftlerle ilgilenecek ve kimlik soracaktır."

351

"Bizim Norveç pasaportumuz var."

"Bu harika. O zaman sadece pasaportunuzu uzatsanız bile polis alıp bakmayacaktır. Zira onlar Türk pasaportlu evli bir çifti arayacaklardır. Ama sizleri yan yana görürse işler çatacağıdır."

"Tamam," dedi Neslihan. "Ben hemen o bölüme gidiyorum."

Başka çareleri olmadığı için Feridun da başını sallayarak onaylamıştı bu fikri. Yerinden kalkan genç kadın, kafenin tezgâhı önünde bar-amerikan gibi uzanan bölüme doğru ilerledi. O an Neslihan'ın yeni ürpertiler geçirdiğini biliyordu Feridun ama buna memleket topraklarına ayak basıncaya kadar katlanmak zorunda olduklarının da farkındaydı.

Neslihan sırtı onlara dönük olarak tabureye oturdu. Adanallı şoför ciostça uzanıp genç bilginin sırtını okşadı. "Merak etme, dostum. Ön yıldır bu topraklarda ciireksiyon sallıyorum," diye mırıldandı. "Polislerin nefes alışlarını bile bilirim. Bizim kurnazlığımız bu heriflerde yoktur. Numaramızı yutacaklardır."

"İnşallah dediğin gibi olur." Feridun söyleyecek başka kelime bulamamıştı.

"Şüphelen olmasın. Bizim masaya polisin uğramayacağına iddiaya bile girebilirim."

Cesaretlenen genç bilgin sordu: "Bavullarımız ne olacak?"

"O işin en kolay yanı. Bagajda mı eşyalarınız?" -,

Feridun başını sallamıştı.

"Anahtarı bana ver," dedi Adanallı.

352

Bagajın anahtarını şoföre uzatırken yan gözle de camdan kafeteryaya yaklaşan polise bakıyordu. Oldukça genç bir po-

listi. Kaputu kardan ıslanmıştı. Kafeteryadan içeri girdiğinde bile üstündeki karları silkelemekle meşguUü. Kapı ağzında durup içerdekileri gözleriyle taradı. Feridun daha ziyade çiftleri kontrol ettiğini anlamıştı. Her şeye rağmen nefesi tikanır gibi oldu. Bunca badireden sonra geleceklerini cahil bir şoförün kehanetine bıraktığına şimdi pişman olmuş gibiydi ama aklına onunkinden daha iyi bir fikir de gelmemişti.

Üzerindeki karları silkeleyen polis ağır ağır gecenin bu saatinde yetersiz eleman sayısıyla müşterilere seivis yapabilmek için tezgâhın önünde verdiği siparişleri mutfaktan almaya çalışan güzel sarışın garson kıza yaklaştı.

Garson kız, patronunun hiç hoşlanmadığı bu beleşçi fakat yakışıklı polisten hoşlanırdı. Onun geldiğini görünce sırttı.

"Merhaba, Johan," dedi. "Dışarıda berbat bir hava var, değil Polis kıza fazla yüz vermemiş, "Öyle," demekle yetinmişti. Meraklı gözleri dikkatle masaları taramaya devam ediyordu.

"Sana koyu bir kahve vereyim mi?" dedi garson kız.

"iyi olur, soğuktan dondum."

"Bekle biraz. Şimdi getiririm."

Johan'ın bakışları dip masada oturan bir çifte takılmıştı. Bir süre dikkatle onları süzciü. İkisi de esmer tenliydi ve yabancı oldukları hemen belli oluyordu. Aradığım kişiler bunlar olabilir, diye geçirdi aklından. Az sonra ki2, polisin istediği kahveyi önüne bırakmıştı. Neslihan'dan iki-üç iskemle ötede oturan polis kıza kısıp sesle sordu:

353

"Şu dışarıda duran Audi'nin sahipleri kim, biliyor musun?"

Garson kız Ingrid bezgin bir şekilde mırıldandı. "Başımı kaşıyacak halim mi var? Gelen gidenin arabasına hiç dikkat etmem. Hele geceleri böyle kalabalıkken. Neclen, bir şey mi oldu?" dedi.

Polis herhangi bir açıklama yapmak gereğini duynıamıştı. "Önemli değil, saclece bilmek istemişim."

"Usulsüz mü park etmişler? istersen anons edip haber vereyim."

"Gerek yok," dedi Johan. "Ben sahiplerini bulurum."

Kahvesinden iki yudum aldı, her zamanki gibi parasını ödemedi tezgâhın önünden ayrıUı. iri vücuduyla kafeteryanın nihayetindeki o esmer çifte doğru yürüdü. Bu sırada Adana-

lı, Feridun'a eğilip fısıldadı: "Tam zamanı, bavullarınızı benim TIR'da bilin. Şu an arka masadaki çifte gidiyor, ikimiz a^nı antia çıkmayalım, dikkat çekmesin. Sen önce işaret ver, senin hanım çıksın dışarıya, tam beş dakika sonra. Ben onu kamyona bindiririm. Onun çıkışından beş dakika sonra da sen çık. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Feridun. Şoförü küçümsemişti ama galiba haklı çıkacaktı. Yalnız sorun Neslihan'ı durumdan nasıl haberdar edeceğiydi. Kızcağız korkudan arkasına dönüp hiç bakmıyordu. Tam o anda aklına dâhiyane bir fikir geldi. Yerinden fırlayıp doğru tezgâha yaklaştı, "Bir kahve rica ediyorum," decii.

Garson kız onun kahvesini doldurmaya hazırlanırken nesheli bir şekilde ıslık çalmaya başlamıştı. Neslihan, onun kahve siparişini duymasına rağmen başını çevirip bakmamıştı.

354 Fakat ıslıkla çaldığı melotiiyi ciuyunca titredi.

Küçük kız, küçük kız, söyle bana nerdeydin

Dün sabah bekledim, oynamaya gelmedin...

Fericiun durup dururken bu melodiyi ıslıkla mırıldanmazdı, hafifçe başını çevirip sevgilisine baktı. Kısa bir an göz göze gel-

diler. Feridun'un çaldığı ıslık gittikçe hafifliyordu. Genç aciam başıyla dışarıya çıkmasını işaret etmişti. Bir an neler olduğunu anlamadığından kısa bir şaşkınlık geçirdi ama sevgilisi ikinci kez dışarıya çıkmasını belirten bir baş işareti yapmıştı.

Neslihan ürkerek kafeteryanın nihayetinde oturan çifte doğru yürüyen polise bir daha baktı. Polis o çiftle bir şeyler konuşmaya başlamıştı bile. Usulca ^aıksek tabureden kalktı ve etrafına hiç bakınmadan kapıya ilerledi. Fakat bütün vücudu titriyor, bacakları vücudunu zor taşıyordu. Kapının bu kadar uzak olduğunu hiç sanmamıştı. Dışarıya çıkar çıkmaz, soğuk ve kar taneleri ^aizüne çarptı. Burası Bergen ormanlarına benzemiyordu; uğuldayarak esen sert rüzgâr kırbaç gibi yüzüne çarpmıştı.

Kafeteryanın kapısı önünde bir an şaşkın şaşkın durakladı. Nereye gideceğini kestiremecli. Audi'ye gitmek aptallık olurdu. Aynı anda keskin ıslık sesini duydu. Başını sesin geldiği yöne çevirince az evvel tanıştıkları Adanalı şoförün el sal-

layarak kendisini çağırdığını gördü. İlk birkaç adımı sakın sakın atın ama sonra adeta koşarcasına şoförün yanına gitti. Adanalı devasa bir TIR'm yanında onu bekliyordu. Hemen yanında da yercie bavulları duruyordu. Şoför TIR'm arka kapısını açmış, "Ada içeri, kızım," demişti. Neslihan onun yardımını ile içeri girdi. Kapı arkasınca kapandı.

355

Bu esnada Feridun garson kızın doldurduğu kahve fincanından bir yudum aldı, sonra parasını ödedi. Sansın garson, müşterisinin kahvesini bitirmediğini görünce yüzüne garip bir bakış fırlattı, "Beğenmediniz mi yoksa?" diye sordu.

Feridun da oturduğu tabureden kalkarken garson kıza cevap verdi, sadece gülümsemekle yetindi. Kız da, o gittikten sonra başını iki yana sallayarak bankonun üzerine bıraktığı kronları toplarken homurciandı. "Ne garip insanlar var şu dünyada, adam parasını ödediği kahvesini içmeden çekip gidiyor, yahu," dedi.

Kafeteryaclaran çıkan Feridun hızla şoförün durduğu yere koştu. Az sonra TIR'm arkasına, Neslihan'ın bulunduğu bölüme geçmişti. Adanalı gülümsedi. "Her şey söylediğim gibi oldu, değil mi? Ne yazık ki Oslo'ya kadar sizi yanıma alamam. Böylesi daha güvenli. Belki arkada biraz üşürsünüz ama o kadarına da katlanacaksınız artık."

"Sağ ol, dostum," diye mırıldandı Feridun. "Bu iyiliğini hiç unutmayacağız."

"Boş ver. İnsanın vatandaşına yardım etmesi, insanlık görevidir."

"İyi de, daha adını bile öğrenemedim."

"Adım, Ali, Ama dostlarım beni Adanalı diye çağırırlar."

Feridun en içten gelen sesiyle, "Sana müteşekkirim, Adanalı," dedi.

Az sonra koca TIR homurdanarak kafeteryanın otoparkından çıkıyordu.

356

Polis memuru Johan suratı asık bir şekilde garson kızın bulunduğu tezgâha dönmüştü yine. Yadırgadığı husus verilen tarife uygun başka genç çiftin kafeteryada bulunmamasıydı. Araba hırsızlarını tam yakaladığını sandığı anda park yerindeki kilidi arabanın başında kalakalmıştı.

Ingrid ona takıldı. "Niye suratın bu kadar asık?"
"Burada genç bir çift bulacağımı sanıyordum. Şu dışarıdaki Audi ile gelenleri."
Kız merak etmiş gibi sorcu. "Bir suç mu işlemişler?"
"Verilen bilgiye göre dışarıdaki arabayı çalmışlar."
"Sahi mi?"
"Hı hıh. Üstelik yabancı tebaalılar."
"Hangi milletten?"
Johan homurdandı. "Türk'müşler."
Ingrid umursamadı. "Buraya her milletten insan gelir, bilirsin. Ne de olsa yolun sayılı kafeteryalarından biri sayılırsınız."
"Öyle genç bir çift hiç dikkatini çekti mi?"
Ingrid önce, "Hayır," diye başını salladı. Akıllı fikri genç polis memurundaydı. Geçen ay onunla izinli oldukları bir gece unutamayacağı sevişme anları yaşamıştı. Ama Johan nedense o geceden beri kendisine fazla yüz vermiyordu. Sonra birden hatırlamış gibi, "Dur, bir dakika," dedi.
Johan hemen ilgilenmişti. "Bir şey mi hamladın?"
"Tabii ya. Şu kahvesini içmeden giden adam. Hani ısıklık çalan."

357

Polis memuru ters ters garson kızın yüzüne bakmış, söylediğinden bir şey anlamamıştı. Ingrid devam etti. "Yanılmıyorsa, yemek siparişinde bulunurken masasında genç bir kadın vardı."

"E
?"

mm mısın:

"Evet, eminim. Servislerini ben yapmıştım."

"Şimdi buradalar mı?"

Kız bir daha salona göz attı. "Adam az önce buradaydı. Sanırım gitti."

Johan tek kelime etmeden kafeteryadan fırlayıp resmi otosuna koştu. Park yerinde Audi hâla durduğuna göre akla yakın ihtimal otostop yapmış olmalarıydı. Muhtemelen çaldıkları arabayı incelerken kendisini görmüş ve tehlikeyi sezmışlerdi.

Hemen telsizin basma geçti...

Benjamin Cooper bu dela Fiergen Polis Müdürlüğü'ne White-f3jorg Balıkçılık Şirketi'nin İngiliz sermayesini temsil

etlen memuru sıfatıyla girdi. Çalınan arabalarının akıliyeti hakkında bilgi almak isriyordu. Norveç'te otomobil hırsızlığı çok nadir rastlanan bir suç kategorisiydi. Daha önce yaptığı suç ihbarına bu kadar çabuk cevap alacağına pek ihtimal vermemişti. Müdürlükteki yetkili plaka numarası tutan aracın Varang Kasabası civarında ufak kafeteryanın otoparkında bulunduğunu söyledi.

C^(x>por s(z)z konusu kasabanın Oslo'ya giden anayt>l üzerinde bulunduğunu biliyordu. Yetkiliye sorduğu ilk sual, hır-
^58

sızların tutuklanıp tutuklanmadığı oldu. Aldığı cevap olumsuzdu. Arabayı bulan polis memurunun hırsızların otostop marifetiyle kaçtıklarını bildirdiğini söyledi. Polis teşkilatı hırsızları aramaya devam edecekti.

Polisten aldığı bütün bilgileri zaten Cooper da tahmin etmişti. Türk bilginin ve yanındaki kadının amacı çok belliydi; Oslo'dan Norveç'i terk edeceklerdi. Cooper, Oslo'dan gelen ekibini toplayarak başkente doğru yola koyuldu.

Bilgini yakalamak için elinden geleni ardına koymayacaktı ama ümitsizlik yavaş yavaş içine oturmaya başlamıştı.
«'-^JiC^MfUI^ar^

Bergen Limanı'nda demirli balıkçı teknesinin güvertesinde hafif hafif atıştıran kar altmcia şehrin ışıklarını seyreden Evelyn, küpeşteye dayanarak gülümsedi ve yanında bekleyen Bill'e mırıldandı:

"Burada boşuna bekliyoruz, Bili. O kaçtı ve bulunamayacaktır. Dc>ğrusu bana meydan okuyan ajan Cooper'ın dönüşünü çok merak ediyorum. Bakalım ne diyecek?"

Evelyn'e hak veren Bili Murray da homurdandı: "Artık ben de bıktım bu işten. Bir an önce Londra'ya dönmek istiyorum. Karımı, çc^uklarımı özledim. Ayi'ica sen de haklı çıktın. Mr. Yalaz sandığımızdan da akıllı ve beceri ki iym iş."
e9099

359

5. Oslo

Oslo'da kar yağışı yoktu. Hatta gökte tek bir bulut bile. İki sevgiliyi Gardermoen Havaalanı yakınına kadar getiren Adanalı Ali onlarla hüzünlü bir şekilde vedalaştı, sonra TIR'ına atlayıp yoluna devam etti. Gecenin ilerleyen saatinde uçak bi-

leti almak için açık bir seyahat acentesi bulamazlardı. Feridun doğruca alandaki THY kontuanna doğru ilerledi. İstanbul'a ilk uçak yarın sabahı ama ne yazık ki Uçakta boş yer yoktu. Sonraki uçak ise iki gün sonraydı. Görevli memur, "isterse-niz hemen rezervasyonunuzu yapabilirim," demişti.

Bu şartlar altında Oslo'da iki gün geçirmek Feridun'un işi-ne gelmezdi. Her an yeni bir bela ile karşılaşmak söz konu-suydu. Norveçlilerin de istifa mektubunu okuduktan sonra

361

nasıl bir tutum izleyecekleri henüz meçhuldü. Ayrıca Norveç polisi araba hırsızlığından dolayı da peşlerindeydi.

Genç adam bavulları yüklenerek bu defa SAS kontuanna yöneldi. Önemli olan bir an önce memlekete dönmekti, uçak şirketi hangisi olursa olsun, fark etmezdi. Fakat oradan aldıkları bilgi daha da şaşırtıcı olmuştu, SAS'ta da yer bulamamışlardı. Şimdi biraz düşünmeleri gerekiyordu. Önemli olan Oslo'yu bir şekilde terk etmekte. Terminalde oturup düşünmeye başladılar, İstanbul'a herhangi bir havayolu şirketinin uçağıyla başka bir şehirden aktarma yapmak suretiyle de ulaşabilirlerdi. Feridun'un aklına gelen ilk kent Atina oldu, Paris'e gitmeleri de mümkündü. Her ne kadar yanlarındaki para kısıtlıysa da idare edebilecek durumdaydılar henüz.

Neslihan terminalde oturmaktan bile huylanıyordu artık. Genç kadına sanki yeni bir olayla karşılaşacaklarmış gibi geliyordu. Gerçi yanlarında Norveç pasaportu vardı ve normal bir kontrolde herhangi olumsuz durumla karşılaşmamaları gerekirdi, ama o pasaportların İstanbul'daki Konsolosluk tarafından usulsüz verilmesi genç kadını tedirgin ediyordu.

Norveç'le İsveç arasında tren yolu bağlantısı da vardı. Önemli olanın bir an önce Oslo'dan ayrılmak olduğunu düşünen Feridun, şimdi ciddi ciddi bu olasılığı da gözden geçirmenin sırası diye, aklından geçiriyordu.

Oysa o anda onları çok daha değişik bir olay bekliyordu.

Genç adam sevgilisine, "Bekle beni burada, tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Başını sallayan Neslihan, "Çabuk dön," diye fısıldadı.

362

Feridun uzaklaşıncı etrafına bakınmaya başladı. Havaalanlarındaki keşmekeşi iyi bilircii; Gardermoen Havaalanı

emsal Avrupa kentlerine kıyasla fazla büyük ve bakımlı sayılmazdı. Sıkıntı içinde otururken bir ara başını çevirip terminalde uçak bekleyenlere gözleri takıldı. Az ilerideki koltuklarda üç adam oturuyordu, ikisinin sırtı ona dönüktü. Ama cephesi ona dönük olanının sanki şaşırması gibi devamlı kendisini süzdüğünü fark etti.

Adam, uzun boylu, esmer ve bıyıklıydı. Sinirlendi Neslihan.

Genç kadın tipine bakarak, onun bir Türk olduğunu düşündü hatta. Bakışları hiç hoşuna gitmemişti. Biraz da kadmsal bir içgüdüyle hemen başını çevirdi. Adamın bakışlarında, hatta dudaklarındaki tebessümde bir çapkınlık emaresi sezilemişti. Herhalde burada çalışan, eğitimsiz Türk işçilerinden biri diye düşündü.

Feridun gecikmişti. Genç kadın saatine bir daha baktı. Uçaklarda yer bulamamak sinirlerini iyice germişti. Bir an önce kapağı İstanbul'a atmak istiyordu, İki de bir bakışları koridorun sonuna tuvaletlerin bulunduğu kısma takılıyordu.

Nihayet Feridun görünmüştü. Ağır ağır yaklaşıyordu. Kal-

bi sevinçle atmaya başladı. Sevginin sıcak yakınlığı yüreğinde esti. Hayat gerçekten garip rastlantılarla doluydu. Şu son on beş gün içinde yaşadıklarını bir başkası anlatsa kesinlikle inanmazdı. Aylar sonra o soğuk kış gecesi İstanbul'daki evinde kapının çalınması, Fericiun'un gelmesi ve gelişiyile beraber yaşamına fırtına gibi girmesi, birbirini takip eden olaylar zinciri, Sarıyer'de geçirdikleri birkaç gün ve sonra Norveç mace-

363
rası. Böyle şeylerin ancak filmlerde olduğunu sanırdı, oysa sinema koltuklarında hissettiği korku ve heyecanı bizzat kendi yaşamda, gerçekten yaşamıştı genç kadın.

Onu çok seviyordu ve a^Tilıktan sonraki buluşma gözündeki değerini daha da artırmıştı sevgilisinin. Feridun her bakımdan mükemmel bir erkekti. Dürüst, yakışıklı ve karizmatik. İnsanlık yönü de tartışılmazdı. Yaklaşan sevgilisine bir daha sevgiyle bak-

tı ama yüzündeki ifadeyi fark edince huylandı birden. Feridun'un yüzü asılmış, mavi gözleri sanki dehşetle irileşmişti.

Ne olduğunu, sevgilisinin neden paniğe kapılır gibi geril-

diğini anlayamamıştı. Aynı anda Feridun hızla kendisine doğru koşmaya başlamıştı. Neslihan ne olduğunu anlamadan ürkererek oturduğu yerden ayağa kalktı. Feridun'u bu denli rahatsız eden bir şey olmalıydı.

Kafasını çevirip olası bir tehlike aradı etrafında.

Görmekte de gecikmedi.

Sarıyer'deki eve giren Ömer adlı adam yanı başında duruyordu. Kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Şimdi Feridun'un neden koşarak kendisine yaklaşmaya çalıştığını anlamıştı.

Üstelik Ömer'in yanında iki kişi daha vardı. Birini hiç görmemişti daha önce ama diğeri az evvel başını çevirdiği sırada kendisine şaşkınlıkla bakan yılışık erkekti. Neslihan'ın beyni birden eski günlere gitti ve o sırttan adamın, İstanbul'da Feridun'a giysiler almak için çıktığı gün alışveriş merkezinde peşine takılan kişi olduğunu anımsayıverdi.

364

Eli ayağı kesilmişti genç kadının. Bunlar Bergen'deki çatışmada öldürülen Kenan Sofuoğlu'nun adamlarıydı. Işın garibi, daha önce görmediği üçüncü adam iki sevgilisinin paniklemeleri karşısında sadece bilgiççe gülümsüyordu.

Feridun yıldırım hızıyla yetişmişti. Ama Ahmet'in gülümsemişliğini görünce durakladı. Sevgilisine destek vermek için bir kolunu beline dolamıştı hemen.

Ahmet'in yumuşak sesi kulaklarında çınladı:

"Telaşlanmayın Feridun Bey. Bizim artık sizinle bir sorumuz yok. Hepsi bitti."

Dikkat kesilmişti genç bilgin. Hiç sesini çıkarmadan karşısında duran üç adama baktı dikkatle. Acaba doğru mu söylüyordu? Kenan Sofuoğlu'nun nefret ve intikam hissi tamamen kişiseldi. Her ne kadar bu his hayatına mal olmuşsa da adamlarının aynı duyguları beslemeleri pek mantıklı olamazdı; zaten Feridun da böyle düşünmüştü. Yine de bu karanlık insanlara ne ölçüde güvенеbileceğini kestiremiyordu.

Onun tereddüdünü gören Ahmet bir adım ileri atıp elini uzattı. "Gelin, olanları unutmaya çalışalım. Tokalaşalım. Yapılacak en akıllıca iş, inanın bu olacaktır. Kenan artık yok. O anlamsız nefreti de kendisiyle beraber silinip gitti. Yirmi küsur yıldır onun yanında çalıştım; kimse benim gibi onu tanıyamazdı. Belki yadırgayacaksınız ama altın gibi bir kalbi var-

dı. Sevdiklerini, dostlarını daima himaye ederdi. Emrinde çalışanlar ondan çekinmelerine rağmen çok da severlerdi. Sizin gibi bir bilim adamının anlayamayacağı karanlık bir dünyanın imparatoruydu. Güçlü, çelik gibi iradeli ve yeri geldiğinde son derece acımasız. Bunlar onun dünyasının şartlarıydı.

365

di. Bana kalırsa, hayatı boyunca tek bir hata >^pmtş ve Leyb denen kadını sevmiştir. Nitekim erken sayılacak yaşta ölmesinin sebebi de o kadın olmuştur. Ona deli gibi nıtkundu. Ne var ki karısı iffetsiz ve aşırı havai bir kadındı. Kenan'ın zaafından dolayı da onu parmağında oynatırdı. Yaşadığınız olaylarda sizin tamamen masum ve kusursuz olduğunuza ben kalben inanıyorum. Çünkü siz ne ilktiniz ne de sonuncu olaktınız. Kapıldığı intikam hissinin anlamsızlığını dilimin döndüğü kadar ona anlatmaya çalışmışım ama başaramadım. Sizde acı çektirip üzdük. Ama siz de bizim emir kulu olduğumuza lütfen unutmayın."

Kısa bit an Feridun ne diyeceğini bilemedi. Sonra adamın uzattığı eli yakalayıp tokalaştı.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı.

"Mesele artık tamamen kapanmıştır. İstanbul'a gönül rahatlığıyla dönebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi genç adam.

Ahmet söyleyecekleri bitmiş olarak tam geri dönerken birden durdu ve Feridun'a baktı yine.

"Bağışlayın ama bir noktayı sormadan geçemeyeceğim. Sizi dünyanın her köşesinde aradık. Amerika'da, İngiltere'de, Rusya'da ve şimdi de Norveç'te. İzinizi buldukça memleket değiştiriyordunuz. Ama şimdi buradan niye kaçılıyorsunuz? Artık Kenan yok. Kimse onun ölümünden de sizi sorumlu tutamaz."

Feridun hâlâ kararsızlık içindeydi. Norveç'i terk etme nedeninin mafya mensubu adamlara anlatamazdı. Nitekim sebebi kendisine saklamayı tercih etti.

366

"Böylesini daha uygun bulduk," dedi. "Artık ijiemleketimde çalışacağım."

"Haklı olabilirsiniz," diye gülümsedi Ahmet.

"Siz de bilet sorunuyla mı uğraşıyorsunuz?"

Ahmet şaşırmış gibi, "Ne bileti?" diye mırıldandı.
"Uçak bileti. Biz uçaklarda yer bulamadık da. Buralarda da oyalanmak istemiyorum."

"Neden? Kışı sevenler için Norveç harika bir ülkeymiş. Burayı çok sevdim."

"Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Ahmet hafifçe kaşlarını çatıp mırılcıandı. "Galiba sizin bir sorunuz var? Polisle mi başınız ciertte yoksa?"

"Öyle de denebilir. Ama patronunuzun ölümüyle ilgili değil. Bir arabaya el koymak zorunda kaldım. O yüzden bizi arıyorlar. Burada daha fazla kalmak istemiyoruz."

Ahmet bu defa bir kahkaha attı.

"Öyleyse neden bizimle gelmiyorsunuz?"

"Anlayamadım, nasıl yani?"

"Ölü bir imparatorun özel uçağıyla İstanbul'a dönmek istemez misiniz? Belki böylece size verdiğimiz sıkıntıları da bir nebze olsun affettirme şansımız olabilir."

Adamın ne demek istediğini anlamıştı Feridun. Bir kere daha şaşkınlıkla duruladı, Neslihan'a baktı, fikrini almak istercesine, iki sevgili daha ağızlarını açmadan Ahmet devam etti:

"Belki de bunu kaderin garip bir cilvesi diye de nitelendiriliriz. Aslında Oslo'ya biz dün geldik. Bugün çoktan İstanbul'da olmamız gerekirdi. Ama meydanda bekleyen özel uça-

367

ğımızda teknik bir arıza oldu. Pilot ve meydan teknisyenleri arızanın giderilmesi için bütün gün çalıştılar. Tam pilotumuz arızanın giderildiğini bildirdiği sırada sizinle karşılaşsak. Sizinle konuşmadan ayrılmak istemedim."

"Yani şimdi siz bizleri de uçağa almayı mı teklif ediyorsunuz:

"Neden olmasın? Norveç'e iki düşman taraf olarak geldik ama şimdi iki dost grup olarak dönebiliriz pekâlâ."

Feridun yan tarafta konuşmalara hiç iştirak etmeden dinleyen Ömer'e bakıp gülümsedi.

"Acaba Ömer de aynı hisleri duyuyor mu?" diye sordu.

Ömer de sırtıtmıştı. "Vallahi itiraf edeyim ki, ben Anadolu çocuğuyum. İyi de karakucak güreşçisiydim, kimse sırtımı

yere getirememiştii ama beni iyi benzettin ağabey. Bükemedi-
ğin eli öpeceksin derler."

Feridun dostça, "Eee, daha ne bekliyoruz? Hadi gidelim,"
dedi...

368

6. İstanbul

Çıplak memelerini örtmek için yoi]şanı üstüne çeken Nes-
lihan, yatağa girmeye hazırlanan Feridun'a bakıp kısık sesle
fısıldadı:

"Doğrusu hep merak ettim."

Sımdan atletini çıkarmaya çalışsan Feridun sordu: "Neyi?"

"Şu iki kadını."

Feridun sevgilisinin kimleri kast ettiğini anlamışn ama an-
lamamış gibi mırıldandı. "İki kadını mı? Kimmiş onlar?"

"Hadi, numara yapma, bal gibi anladın."

Genç adam sınttı. "Leyla ile Evelyn'i ima ediyorsun, değil
mi?"

"Gayet tabii."

Yorganı kaldımp yatağa giren Feridun, "Çok merak ediyor-
san söyleyeyim," dedi. Anladığım kadarıyla bu konu açıklama

369

yapmazsam hep zihnini kurcalayacak. Sana gerçek hislerimi
anlatacağım ama sen de bir daha bu konuya dönmeyeceksin,
tamam mı?"

Neslihan dudak büktü. "Bilmiyorum, söz veremem."

"Ne demek söz veremem? Sana şimdiye kadar hiç yalan
söyledim mi?"

"Onu da bilmiyorum."

Feridun yalancıktan kaşlarını çatmıştı. "Beni incitior-
sun," dedi.

"Her neyse. Önce şu Leyla'dan başla."

Feridun bir süre düşünür gibi yapıp gözlerini tavana dikti.
Sonra hayalini zorluyormuş gibi mırıldandı. "Güzel bir kadın-
dı, Leyla. Değişik, havalı, zengin ve şımarık. O nispette de
bencil, kendine aşın güvenen, her erkeği elde edeceğini sanan
bir kadın. Erkek üzerinde hâkimiyet kurmaya bayılırdı. Öyle
alışmıştı. Galiba onun hakkındaki en iyi tahlili uçakta Ahmet
yaptı. Uçan, hafifmeşrep ve egoist. Yalnız kendi zevkleri için

yaşayan, çevresindeki herkesi hor gören bir yaratıktı."

"Bunları geç şimdi. Yatakta nasıldı, bana onu söyle."

"İllaki öğrenmek istiyor musun?"

Neslihan gururu incinmiş gibi bir an durakladı. Aslında sorusuna cevap almayı çok istiyordu ama sorduğu sorunun anlamsızlığını ve kendisini rahatsız ettiğini hissetmişti.

"Boş ver, önemli değil. Saçma bir sual sorduğumun farkındayım," dedi.

Feridun onu kollarının arasına aldı. Sevecen gözlerle onu süzdü. "Hayır, soruna cevap vereceğim. Belki şaşıracaksın ama hiç de iyi değildi yatakta. Tıpkı yaşamında olduğu gibi, sevişirken de yalnız kendini düşünürdü. Zaten onunla iki kere yattım sadece. Hepsi o kadar. Rahatladın mı şimdi?"

370

- Neslihan utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. "Hayret!" diye mırıldandı.

"İnanmadın mı? Niye hayret diyorsun?"

"Madem öyle, kocası niye ona o denli tutkundun?"

"Burada terslik kanımca Kenan'dan kaynaklanıyordu. Leyla ile aralarında sosyal ve kültürel farklar vardı. Kenan sıfırdan sahip olduğu servete ulaşmış bir adamdı. Hayatına belirli bir döneme kadar doğru düzgün bir kadının girdiğini hiç sanmıyorum. Leyla ise hem sosyal yaşama hem de sanatkar bir niteliğe sahipti. İyi bir ressam olduğunu söylemiştim sana. Yani kocasına göre dört-beş derece büyüktü. Kenan ona huşu ile yaklaşmış olmalı, öyle birine bir daha asla kavuşamayacağını düşündü sanırım ve kadının bütün kaprislerine, açgözlülüğüne, egoistliğine severek katlandı. Onun varlığı ile sınıf adadığını sandı. Ben durumu hep böyle düşündüm."

Feridun kollarının arasına aldığı sevgilisini arzu ile okşamaya başlamıştı. Bundan cesaretlenen Neslihan mırıldanmaya devam etti:

"Kısmet değilmiş."

"Ne kısmet değilmiş? Leyla ile Kenan'ın daha uzun yaşamaları mı?"

"Yok canım! Onların ikisi de umrumda değil."

"Kısmet olmayan nedir peki?"

"Şu güzelliğini kabul ettiğin İngiliz sevgiline o kadar yaklaştığım halde bir türlü görememiş olmam. Norveç'te çok

yaklaştık birbirimize ama karşı karşıya gelemedik."

"Anladım. O cidden hoş bir kadındı. Ama lârklı dünyalann insanlanydık. Duygulanmız, fikirlerimiz, alışkanlıklarımız, örflerimiz birbirine hiç uymazdı. Zaten çabuk koptuk Senin asıl anlamak istemediğin husus her ikisinin de hayatımda asla kalıcı .i

371

bir iz bırakmadıktan. Bekâr, genç ve sağlıklı bir erkeğin sadece fiziksel ihtiyaçları için hayatına girmiş olmaları. Onlarla kendini karşılaştırmaya kalkışman büyük bir hata. Seni yalnız bedenle değil, tüm ruhunla, niteliklerinle sevmiş olmam ve seni asla kafemden çıkaramamam. Seni hayatımın hiçbir devresinde

kafamdan ve ruhumdan çıkaramadım."

Neslihan rahatlamış gibi erkeğine biraz daha sokuldu.

Kollarını boynuna doladı.

"Öp beni," diye rahatlamış bir kadının tüm isteğiyle fısıldadı.

"Dur. O kadar acele etme. Benim de şimdi bir isteğim var. Ama bu konuyu henüz sana hiç açmadım. Sanmm artık zamanı."

Gözlerini kırıştıran Neslihan sordu: "Nedir o?"

Feridun içini çekti. Sonra kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "Bak, Norveç'ten döneli üç ay oldu. Hayatımız bir düzene girdi. Sen istifanı geri çekerek eski işine yeniden döndün. Ben Kartopu projemi ülkemde gerçekleştirecek imkânlara kavuştum, evlendik, yeni bir eve taşındık, kısacası yeni ve farklı bir hayata başladık. Ama bence hâlâ bir noksanımız var."

"Noksan mı? Ne gibi?"

"Artık senin bütün özelliklerini taşıyan bir çocuğumuzun olmasını istiyorum. Bu da benim hakkım, değil mi?"

Neslihan sevgilisinin yüzüne mutlulukla baktı.

"Haklı olabilirsin." Sonra muzipçe göz kırptı. "Bu isteğine hayır demeyeceğim ama ne yazık ki tek başıma anunu gerçekleştiremem. Gecikmeden senin bir şeyler yapman lazım, değil mi?"

Başucundaki komodinin üstünde duran lambayı söndüren Feridun, "Ben çoktan hazırım," diye fısıldadı...

OSMAN *melisa* Aysu KARTOPU

"Neslihan fazla düşünmedi. Şayet aşağıya çakılırlarsa birlikte öleceklerdi. Feridun onu bir kere daha kollarının arasına çekerek sımsıkı sarıldı. Genç kadın bu sıcak temasta yaşam arzusunu bir kere daha içinde hissetti. Ölmemesi gerektiğini, mutluluğa tam kavuşacağı sırada böyle bir imkânsızlığı aşmasının şart olduğuna inandı. Ayrıca Feridun onu sıkışıp kaldıkları labirentten çekip çıkaracak kadar da güçlüydü."

Genç bilim adamı Feridun Yalaz, çok önemli bir buluş yapmış, tüm dengeleri alt üst edecek bir projeye imza atmıştı. Ancak ABD'de başladığı bilimsel çalışmalarını tamamlayamadan ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Önce Londra'ya, oradan da Moskova'ya kaçan Feridun'un peşindeki mafyayla ne işi olabilirdi ki? Türk polisiyesinin usta kalemi Osman Aysu'dan aşk, intikam, tutku ve gerilim dolu, nefes nefese okuyacağınız bir roman...

ALFA Basın Yayın Dağıtım Ltd.
Ticaretine Sokak, No: 53
34410 Çengelköy-İstanbul
Tel : +90 (212) 511 53 03
+90 (212) 513 87 51
Fax : +90 (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
e-mail: info@alfakitap.com

